

PŘÍLOHA X.
DOSLOVNÉ PŘEPISY ROZHovorŮ

OBSAH

Vysvětlivky:	1
Úvodní rozhovor - předvýzkum – Linda (24 let)	2
1. Rozhovor s Julií (27 let)	4
2. Rozhovor s Eliškou (27 let)	17
3. Rozhovor s Janou (33 let)	22
4. Rozhovor s Martou (23 let)	38
5. Rozhovor s Karlou (19 let)	46
6. Rozhovor se Sandrou (31 let)	58
7. Rozhovor s Adélou (34 let)	75
8. Rozhovor s Aničkou (18 let)	87
10. Rozhovor s Korou (19 let)	130

Vysvětlivky:

V prepisech rozhovorů jsou zavedeny zkratky:

V = Výzkumník

I = Informátor

Úvodní rozhovor - předvýzkum – Linda (24 let)

Rozhovor ze dne 23.10.2012 – písemný záznam

V: Mohla bys mi popsat svou rodinu?

I: Naše rodina je dokonalá (ironie) ... Rodičům jsem se narodila až když byli trochu starší. Do té doby se jim to moc nedařilo. Tak mi to alespoň říkala mamka. Sourozence nemám...

V: Jak bys popsala vztahy ve vaší rodině?

I: Nejen rodiče, ale i celá rodina, která je jinak poměrně veliká, měla vždy na veškeré své členy velmi vysoké nároky. Dosažení maximálních výsledků bylo nezbytně nutné. Samé jedničky či vyznamenání to bylo pravidlem... dostudování vysoké školy... klasika. Přece taková samozřejmost, kterou není potřeba odměňovat... tak by to přece mělo být.... Vztah s matkou jsem měla vždy velmi komplikovaný.... S otcem to bylo lepší .

V: Říkala jsi, že rodiče byli starší...

I: Jo, rodiče mě měli v 35 letech, jsou o dost starší než rodiče vrstevníků... nikdy moc nedokázali pochopit mou generaci... Ani mě a to jsem mezi pubertáky patřila k těm slušnějším.... Nikdy jsem nepila, nekouřila... nezkusila jsem ani trávu tak jako většina mých spolužáků. Na diskotéky a do hospod, restaurací nebo kaváren... vůbec...to jsem chodit nesměla. Naši mě nikam nechtěli pouštět a ještě mi pověděli spoustu historek o tom, co by se mi všude mohlo stát....

V: Jak bys hodnotila svou rodinu co se týká komunikace mezi vámi?

I: Komunikace mezi námi se vztahovala k provoznímu chodu domácnosti, maximálně jsme se bavili o škole, občas práci, o rodině nebo o známých. O pocitech a mém životě nikdy. Ano, postupem času jsem se uzavřela do sebe a rodiče si všímali, že jim ze svého soukromí nic neříkám, ale proč taky? Pochopení bych se nedočkala. Nebylo divu, že jsem až do svých 20 let byla skoro ustrašená a bála se všeho a všech okolo. Naši ze mě chtěli mít prostě dokonalou dcerušku, kterou se mohli vždy a všude chlubit. A také se jim to zčásti na chvíli povedlo.

V: Jak bys hodnotila svou rodinu po emoční stránce?

I: Projevy emocí byly v naší rodině nepřírozené a nechtěné. Když mě třeba naši viděli brečet, kvůli všemu se mi skoro vysmáli. Prosím Tě, ty tady fňukáš, podívej se na jiné lidi, co mají za problémy...A ty tady brečíš po rozchodu s klukem, který si Tě chtěl vzít, vzchop se a běž do školy. Tělesný kontakt téměř nulový.

V: Jak hodnotíš svou rodinu ohledně vzájemné tolerance, porozumění, sounáležitosti?

I: Tolerance... Rodiče mě chtěli přizpůsobit svému obrazu, abych byla taková dcera, jakou si vysnili. Proto občas doted' mívám pocit, že mě nerespektují. Porozumění... nevím, zda rodiče nemají schopnost porozumět druhým či jsou natolik pokrytečtí, že si hrají, že v naší rodině problémy prostě neexistují. Kdyby bylo nejhůř, asi bych se na rodiče spolehnout mohla, ale než poslouchat, že jsem zklamala v tom či onom...raději bych volila každou jinou variantu, než abych se musela tak ponížít a zase přiznat, že měli pravdu. Dělán chyby, ale kdo ne?

V: Jak bys charakterizovala své rodiče?

I: Hlavní slovo má v rodině matka. Je cholerik. Otec flegmatik, přestože je ve velmi úspěšné vedoucí pozici v práci, doma je matkou naprosto nerespektován.

V: Jaké nároky měli rodiče na výkon a poslušnost ?

I: Velmi vysoké. Jak jsem již zmínila - ani dokonalost by nebyla dost.

V: Je či byla rodina místem setkávání, řešení problémů a vzájemně přínosné interakce?

I: Řešení problémů - pouze formálních, týkajících se školy, práce. Nedokážu si představit, že bych za rodiči, spíše ještě matkou přišla s osobním problémem. Tuto potřebu si kompenzuji přáteli.

V: Vyskytly se u některého člena rodiny PPP, deprese, obezita, závislost na alkoholu či jiných návykových látkách?

I: Bratr matky je alkoholik. Jinak žádná z těchto závislostí ani problémů.

V: Jak ovlivnila nemoc chod rodiny, fungování rodiny před a po objevení PPP?

I: Chod rodiny nemoc ovlivnila, jelikož rodiče dostali strach, že jestli budu dále a dále hubnout, nemusí to dopadnout dobře. Nevím, zda si někdy položili otázku, zda udělali něco špatně nebo za mou nemoc může jen má tvrdohlavost. Těžko říci. Snažili se do mě nacpat co nejvíce jídla, což bylo samozřejmě nemožné, jednak jsem byla hrdá, že jsem konečně zhubla a jednak jsem nechtěla kilogramy přibrat zpátky. Chtěla jsem být hezká, chytrá, dokonalá. Takže prakticky to, co celou dobu chtěli...

Děkuji za rozhovor.

1. Rozhovor s Julií (27 let)

Rozhovor ze dne 12.1.2013 – přepis z diktafonu

V: Jak byste popsala svou rodinu?

I: Moje rodina nesla, nebo nese několik zásadních prvků, a to, že je malá ... a taková tím pádem ... jak jsme vlastně byli tři tak taková relativně dost semknutá ... a ..... taková ..... jako vlastně ... jako ...vlastně...

V: ...v pohodě, jako taková zdravá normální rodina?

I: To ne ... zdravá určitě ne ... jako taková švihlá, no ...

V: A jako v čem?

I: No, já si myslím, že všichni jsme ... hlavně máma si tak jako nějak do toho vztahu s tátou přinesla taky nějaký ty svoje věci ... a ... takže ... takže to vlastně bylo takový .. no, jako snažili se co nejlíp uměli ... ale vlastně ... moje máma nebyla moc jako materiál mateřskej ... a ... no, a to se tak na tom nějak podepsalo ...

V: Myslíte, že její přístup k vám nebyl takový, jak by měl být?

I: No, ona sama byla poslední z několika dětí, takže ... vlastně ... jako ... moc tý mateřský lásky se jí nedostalo ... moc to neuměla dávat najevo...

V: Jste od ní cítila emoční chlad, nedokázala Vás obejmout, pohládit?

I: No, hlavně fyzicky no ... fyzicky ... emoční chlad ... to ani ne ... myslím, že ani ne, i když jsem to moc často neslýchala ... tak jsem jako věděla, že mě maj rádi ...jako máma určitě ... s tím tátou to bylo v tom dětství takový ... nebo jako potom v tý pubertě takový složitější ... to jsem ho nedokázala moc přechít ...

V: Takže jste neměli moc dobré vztahy?

I: No, naoko jsme měli úžasný vztahy, ale vespod tam byly věci, kterých se mi nedostávalo ... a který jsme prostě nikdy neřešili ...

V: Máte starší rodiče. Myslíte, že mělo nějaký vliv, že rodiče byli starší? Ať už v jejich názorech, způsobu výchovu a podobně? Pociťovala jste nějaký větší generační rozdíl?

I: Stáří rodičů souviselo s tím, že jsme nevyvíjeli třeba společně fyzickou aktivitu, nebyli jsme v tomto partáci... otec občas říkával, že si k němu dovoluji věci, které by si dcera k otci dovolit neměla... jako třeba odmlouvání a tak...

V: Jak vzpomínáte na svou pubertu?

I: Puberta... no... takové ty typické věci... pamatuji si časté konflikty s matkou kvůli nepořádku a domácím pracem... Později přišly konflikty ohledně mého zhubnutí... a váhy... měla jsem pocit, že si s mámou moc nerozumíme.

V: A svěřovala jste se mamince nebo tatínkovi, když jste měla problém?

I: Tatínkovi nikdy. Tomu až teď v dospělosti. S tátou jsme podle mě mezi mým jedenáctým a šestnáctým rokem moc nekomunikovali... a o čem taky? A mamince ... mamince jo ... tak občas jsem se jí svěřovala ... s různým úspěchem... Když jsem se jí někdy svěřila, tak její odpovědi mě neuspokojily... nepomohly mi a ani jsem je později nebrala jako použitelné.

V: Takže vám dokázala poradit a pak se třeba ukázalo, že měla pravdu...?

I: Ne ... ne... tak jako dokázala jsem se jí svěřit, ale většinou ... protože jsem byla fakt jako dost zoufalá a nevěděla jsem komu to říct ... a většinou jsem nedostala žádnou moc jako použitelnou radu.

V: Myslíte ohledně té své nemoci?

I: Obecně ...co se týče prostě třeba partnerskejších vztahů nebo prostě problémů ve škole, jako mezilidskejších ... tak si jako nemyslím ... jako rozumím tomu, proč měla ty názory, jaké měla, ale pro mě to nebylo nějak použitelný ... ale svěřovala jsem se jí, i taky proto, že jako chtěla ... a ta obecná linie ... jako oficiální byla, že my jsme teda ta plně funkční rodina, která jako ... mezi sebou komunikujeme ... takže my jsme jako nějak komunikovali...

V: Ale jenom navenek, jenom jste se tvářili, že je všechno v pořádku? Ale pořád nevím, co tam bylo za problém?

I: Co tam bylo za problém? No, oni na mě rodiče neměli moc času, a tak jako už nějak od malička, tak zhruba od doby, kdy jsem začala umět mluvit, což bylo celkem brzo, tak to brali tak jako, že už jsem v podstatě dospělá ... a že už tak se jako o sebe ... ne, o sebe dokážu postarat, to ani né, ani ne jako materiálně ... ale tak jako moc neuměli s dětma zacházet ... takže ... jakoby vlastně oba dva byli jako ... táta teda jako ještě je, vysokoškolsky vzdělaný ... tak jako relativně intelektuálně orientovaná rodina ... takže já jsem jakoby od malička ... byla ta velká rozumná a chytrá holčička, která to jako tahla přes tu hlavu...

V: Takže vás vedli k samostatnosti?

I: Mmm, dávali mi jako dost volného prostoru relativně, s tím, že si s tím, když jsem ta chytrá holčička, určitě sama poradím ... což někdy jsem úplně sama nedokázala ... když teda jsem nedokázala já, tak ani oni teda moc nevěděli, co s tím...no...

V: Chyběl vám sourozenec?

I: Ve 14 jsem chtěla mít staršího bratra, jako měla jedna moje kamarádka... Ale jinak jsem si spíš byla vědoma určitého komfortu, který jedináčkovství přináší....

V: Myslím, že jste říkala něco o názorech maminky, s nimiž jste nesouhlasila. Jaké to byly názory?

I: Její názory.. mámy se převážně týkaly mezilidských vztahů... obzvlášť k mužům. Například - chlapům se nevolá... nedávej mu tolik najevo, že o něj tak stojíš.... ženy často podráždí, nedá se jim věřit... člověk by se měl přemoci, i když má špatný den, a chovat se mile nebo třeba že člověk může být tak kritický k lidem, ale hlavně nejpřísnější má být na sebe a tak podobně....

V: Už jste možná naznačila, že to bylo tím, že sami neměli takovou tu výchovu, že po vzoru svých rodičů k tomu přistupovali úplně stejně a neuvědomovali si spoustu věcí ... že vlastně dítě potřebuje tu emoční náplň....

I: Já myslím, že ze strany toho táty ... a teď to teda jako už zase trochu nějak formuluju zas racionálně trochu s vodstupem, nebo je to teďka nějak moje teorie, co mě napadá, tak v podstatě tátovi ty jeho rodiče moc nerozuměli ... voni byly takový jako ... dědeček dělal třeba na dráze, kdežto táta vystudoval vysokou školu a vlastně vod mládí se tak jako snažil působit ve vědecký sféře ... což teda za toho komunismu se mu moc nedařilo, protože se nechtěl jako na tom účastnit, ale v podstatě byl jako výrazně víc intelektuálně

zaměřenej než oni ... a nebylo to nějaký jako extra ... extra manželství z lásky ... ne jako vyloženě z rozumu ... to zas tak hluboce do toho nevidím, ale nebylo to takové jako, že by byli dědeček s babičkou nějaký super ... super úžasný ... fajn, byly fajn, to jo... byly jako oba dva ne nějak radikálně, ale byli oba dva nábožensky založení a vlastně chodili do kostela a táta byl v podstatě odpadlík, což asi souviselo i s nějakou .. s tím pohledem na život a nějakou filosofií. A máma byla jako z těch několika dětí a byla taky jako ... taky jí tak nechali trochu, ať si nějak vyrostě ... a ... takže ta ... tak jako nějak neuměli ... neměli to z té rodiny ... tak to moc neuměli jakoby ... myslím...nic jiného moc nedokázali replikovat... a právě tím, že jsem se jim zdála jako že jsem ta chytrá holčička ... tak třeba u toho táty to bylo prostě jako to nejdůležitější v tom smyslu ... jako životaschopnosti... že věděl, že se vo mě v tomhle smyslu nemusí bát a že se jako o sebe postarám ... tak, no...

V: Jak dlouho jste svůj problém před rodiči tajila? Jak to bylo, když jste vyšla s pravdou ven?

I: Hubnout jsem začala otevřeně... někdy v létě, bylo to v roce... 1999.... postupně jsem začala tajit, že jím opravdu málo a kolik vážím a pak i to, že se přejídám ... Jak jsem snižovala dávky, bylo jasné, že to už není žádná zdravá dieta.... Pak se to provalilo, když jsem začala zneužívat projímadla, to bylo asi o rok později a bylo mi špatně od žaludku....

V: A v těch 14 letech, jak to začalo, ta nemoc, tak vám rodiče byli tak nějak nápomocní?

I: Oni to hodně dlouho nevěděli nebo se aspoň tvářili, že to nevědí ... Ale oni tam byly náběhy už předtím, ale v podstatě ve 14 jsem se teda jako ... mě vlastně šikanovali na střední škole a já jsem to hodně řešila jídlem ... jako emocionálním jedením a pak jsem tudíž jako do těch čtrnácti let jsem se jako dost vykrmila a od těch 14 jsem se rozhodla, že zhubnu... a vlastně .. a tam to jakoby začalo, kdy se ta dieta jakoby přecvakla už do toho jakoby restriktivního režimu ... a ... jako ta anorexie trvala v podstatě pár měsíců, než jsem ... a byla to vždycky ta purgativního typu ... a jako velmi rychle tak jako nabyla prostě tady té formy ... no, že jsem jedla velmi málo a pak mi to přestalo stačit a tak se to začalo prostě houpat a jednu dobu jsem se teda vlastně ... jakoby v podstatě víc nejedla, než bych se přejídala a ještě navíc jsem k tomu zneužívala projímadla a tak ... no a až pak se to jako ... pak jsem začala zvracet, až se to ustálilo na té vyloženě čistý bulimii... No, takže a tehdy vlastně oni ... takže takhle to byl ten spouštěč ...nějaká ta dieta ... s kamarádkou ... opravdu jako z učebnice ... a oni to jako tak nějak neviděli ... a pak si mysleli ... asi, že jsem jako tak chytrá, že přece nejsem tak blbá, abych do toho spadla..., což je taková jakoby ... no...jo... to je prostě taková přirozená chyba...

V: A chtěli, abyste se s tím šla léčit nebo vás vzali k doktorovi?

I: Když mě pak máma konfrontovala, to trvalo jako to nejhorší, jako když jsem fakt zhubla .. to trvalo tak rok, rok a půl ... a to ... to mě máma jako... to chtěla, abych se léčila... to mi vyhrožovala, že mě dá zavřít někam ... tak jsem to zkoušela .. jako jsem slíbila, jako že začnu jíst a že prostě to ... no jako ona byla z toho zoufalá, ale bohužel tehdy ty hrozby zněly reálně, tím že byla doktorka ... Takže to bylo ... jakoby vlastně to bylo její zoufalství ... což samozřejmě jako není úplně nejlepší reakce ... tak zas mám jakoby tendenci jí hájit ... takže nejdřív vlastně pod pohružkou nějaká ta psychiatrická léčba na začátku ... u nějaký máminy kamarádky, nějaký ty antidepresiva, pak sem teda byla i na nějaký individuální terapii, jako psychoterapii, která nebyla na tohle vyloženě zaměřená, nebyla to taková toho vyloženě krchovského typu, že bych prostě někdy pracovala s jídelníčkem, to ne, spíš jsem mluvila o svých problémech ... no ... a ... a pak to vždycky byla nějaká ta eskalace a pak to vždycky nějak uslo, jako že se snažím, že je mi

líp... a že to.. a pak vlastně to zas bylo nějaký období, kdy teda to bylo blbý, ale prostě jsme o tom nemluvili...

- V: Říkala jste, že vás na střední škole šikanovali? Jak dlouho to trvalo? A co bylo důvodem?
- I: Šikana trvala do mých asi čtrnácti let... takže... tak asi 2 až 3 roky. Pak jsem se skamarádila se spolužačkou, která mě jakoby vzala pod svoje křídla.... nechali mě být. A co bylo hlavním důvodem... doteď nevím... pravděpodobně jsem dávala všem moc sežrat, že jsem chytrá, měla jsem respekt k učitelům a byla jsem oplácaná... takže takový snadný cíl...
- V: Kdybyste měla popsat vztah mezi matkou a otcem, jaký mezi nimi byl?
- I: Tak, já myslím, jako že ... z hlediska ... já myslím, že si docela jako rozuměli a z hlediska jako intelektuálního si byli velmi rovnocenní partneři a myslím, že se hledali a myslím, že pro oba dva to bylo důležitý ... a prostě ... hlavně pro toho tátu ... jako ... to opravdu byla ta máma ženská ... jako nejchytřejší, kterou poznal a bylo to vlastně jako ... můj táta nemá moc rád ženský, nebo je spíš tak neobdivuje, nebo je to spíš mínus než plus...
- V: Z čeho usuzujete, že otec neměl ženy moc rád?
- I: Otec se často vyjadřuje o ženách s despektem... třeba o inteligenci rodinných kamarádek... a matka to vždycky říkala, tak vlastně ani nevím... například ženy, co vystupovaly v televizi, teda často i naprosto zaslouženě... označoval jako tlusté krávy... ale on je asi takový kritický obecně... no, když o tom tak přemýšlím, tak možná jsem jen citlivější na kritiku vůči ženám, protože jsem žena....
- V: Takže mamku si tak nějak idealizoval?
- I: Mamku si tak nějak idealizoval ... možná, že si ji ani neidealizoval ... v tom že si jako, že si ... že si byl vědom jejich jako emocionálních nějakých nedostatků nebo nějakých ran, nebo naopak jejich intelektuálních a emocionálních kvalit, protože ... jako máma opravdu ten mozek měla dobřej, ale nějak na to racionální myšlení, ale .. byla jako velmi inteligentní, ale nějak ty emoce ... něco z toho dětství prostě tam něco a třeba jakoby ... myslím, že máma měla tátu určitě ráda a myslím, že to byl pro ni jako ... myslím, že jí dělalo dobře, že táta jí má rád hodně... že si tím byla jista.... Nechci říkat, že on ji měl rád víc než ona měla ráda jeho .. taky ho měla hodně ráda, ale byla jako jistá, že je jí táta opravdu oddanej, že si s ním do jisté míry může dělat jak leccos ... a že to potřebovala ... jako ... prostě ty lidi takhle trochu zkoušet...
- V: A když jste v tom adolescentním věku měla s tím otcem ... komunikace s ním, předpokládám, trochu vázla ... kdy se to zlomilo?
- I: No, .. jo ještě jinak k tomu vztahu mámy a táty, tak byly co se týče toho fyzickýho, tak nikdy nebyli jako příliš k sobě ... jako ... nevím ... nebyli příliš osobní... dávali si pusu na pusu nebo tak jako... to jo ... ne, že by si dávali pusu na tvář, ale nikdy nebyli jako že by se nějak hodně objímali, nebo drželi za ruku, tak to vůbec ne, nebo že by si jako pořád dávali pusu, jako .. to nikdy ani ne na dobrou noc ... jako takový relativně fyzicky ne... měli oddělený ložnice, protože táta strašlivě chrápe ... tak myslím jako že, co si pamatuju už od dětství, tak měli oddělený ložnice jako fyzicky pro mě byli dva velmi jako oddělení lidé a dvě velmi oddělený jednotky. No a jinak, co se týče tý komunikace s tátou tak ... tak jako nějak to ... začalo asi už jako dřív, ale jako v tý pubertě táta začal mít jako ty bezelstně krutý komentáře jako prostě - ty se nám nějak kulatíš ... a takové jako v tomhle smyslu ... nějak si jako prostě všímal tý mý fyzický změny a moc si jako s tím nevěděl

rady, protože jako že bych ... to, že jsem byla chytrá holčička, tak to je jako jasný a že bych měla být jako i nějaká žena sexuálně přitažlivá nebo aktivní nedej bože, no tak to ne.

V: Takže tyhle poznámky vás asi nějak zraňovaly?

I: To tehdy ... teď už si to vůbec nepamatuji .. ale tehdy to bylo velké téma a vím, že tenkrát jsem velmi často na těch terapiích zmiňovala ... a ... to se nějak jakoby změnilo...

V: Myslíte si, že tyto narážky způsobily, že jste potom chtěla držet dietu...?

I: No, způsobily, to by bylo asi silné slovo, ale určitě k tomu přispěly ... jo, určitě ... vím, že jsem to cejtěla .. cejtěla jsem to hodně ... z médií jsem cítila tlak hodně ... a jako tlak nejenom od táty, ale i od mámy, ale hlavně od táty ... s tím jsem si nevěděla moc rady ... no a pak my jsme jako v rámci našeho léčení se neléčení se jako rodiny my jsme chodili malilinkou chvíli k paní doktorce Trapkové ... takže prostě taková ta rodinná takovej ten sociální porod ... tak jsme tam asi byli asi tak třikrát, ale já jsem se v té době nechtěla moc léčit ...

V: Takže jste tam chodila jenom proto, že to chtěli rodiče, ti Vás do toho nutili...?

I: No, nutili .. pro mě to bylo výhodný v tom, že jsem měla páku v tom, že jako něco děláme ... jako že já se snažím a něco ... teda no, ano půjdem tam ... já jsem na ně byla v té době fakt našťvaná ... fakt jsem o tom chtěla mluvit ... jako o tom, že se u nás doma o ničem nemluví a že co prostě ten táta ... tak nějak jsem měla na něj vztek ... a tak to bylo nějak v rámci toho ... paní doktorka Trapková si tam toho nějak všimla a naordinovala nám, že máme s tátou trávit víc času ... takže my jsme to pojali tak jako úkolově, prakticky a intelektuálně a začali jsme spolu ... že jsme spolu byly třeba na výstavě ... když to tak jako připodobním, aniž by to mělo nějaký sexuální podtext ... tak jako kdybych byla s někým na rande koho do té doby pořádně neznám ... v nějaký nový roli...

V: Takže s rodičema jste předtím nikam nechodili...?

I: S mámou jsme vždycky chodily na výstavy, ale s tátou jsme toho moc nepodnikali, zvláště v mé pubertě jsme toho moc nedělali, jako vůbec jsme spolu netrávili čas.

V: Měla jste pocit, že tatínek se zajímal o vaše léčení? Říkala jste, že jste párkrát byly spolu u dr. Trapkové. Změnilo se něco potom, když Vám naordinovala ono "trávit spolu víc času"?

I: Tatínek měl určitě zájem o mou léčbu, i když to nedával najevo mně přímo. Dovídala jsem se tak bokem od mamky.... Vztahy se určitě zlepšily díky dr. Trapkové. Myslím, že jsem se ho začala pomalu vidět jako normálního člověka... ne jako vzdálený vzor... autoritu, co všechno ví. Myslím si, že možná proto, že byl otevřený radám dr. Trapkové a bylo tak momenty... že něco neví... že si musí nechat poradit... nevím...

V: A hráli si s Vámi třeba rodiče, když jste byla maličká, pamatujete si, nebo jste si hrála sama někde v koutku?

I: Já jsem si hrála sama a vím, že jako ... vím, že mě potom zpětně moc chválili, že to považovali za velkou moji výhodu ... já jsem byla taková, že jsem se dokázala zabavit sama a oni měli čas na svoje... a ne ... vím, že máma mi říkala, že vždycky mě ukládala a ráno mě potom budila, třeba když jsem šla do školy, ale nehrály jsme si spolu ... no, asi jo, když jsem byla úplně malý dítě .. ale ona šla potom relativně brzo do práce a já jsem pak bývala s babičkami ... no, s tátou jsme si hráli, no ... tak jako ... mám nějaký vzpomínky ... s mámou jsme si jako povídaly, různě jsme jezdily, jezdily jsme ... ale

s tátou to bylo takový, ale že bychom si vyloženě hráli ... to nedokážu říct ... já si ji tak ... mě to do toho tak nezapadá ... možná to už mám tak jako zkreslený, ale moje máma, když si hraje ... je tak jako ... ona byla na děti jako tak hodná a myslím, že docela jim i rozuměla, ale že by byla takovej ten rozjuchanej typ ... tak byla taková spíš jako vážnější...

V: Emoční blízkost mezi vámi tedy moc nebyla?

I: Emoční blízkost tam rozhodně nebyla taková, jak bych si představovala a rozhodně jako ... to ... jako ... to naložení ... jako toho vlastně toho intelektuálního břemena na mě jako že jsem schopna prostě ve třetí třídě rozhodovat nebo tak ... tak to určitě nebylo dobře ... ale je otázka, jak jinak by to mohli udělat ... a tak toho bylo na mě moc a já jsem si s tím nevěděla rady a měla jsem z toho prostě strach a nedokázala jsem ... jako spoustu věcí jsem jim prostě neříkala...

V: Takže za velkou chybu považujete to, že vás již velmi brzy začali brát jako dospělou?

I: No, jasně. Mě na jednu stranu mi to dělalo dobře, ale na druhou stranu to byla asi chyba ... myslím, že to byla chyba ... když bych to měla nějak ... když bych si měla představit, že budu mít já nějakou rodinu, tak ... jako říkat chyba svých rodičů ... no, ale je to určitě věc, na kterou bych si chtěla dát pozor ... vím, že to může bejt prostě ... vím, že to jsou dvě ... že emoce a intelekt jsou dvě naprosto odlišné věci a neměly by se zaměňovat a myslím, že moji rodiče je zaměňovaly... že ten emocionální vývoj má svoji prostě nějakou vlastní cestu a musí tam k něčemu dojít ... zatímco ten intelektuální vývoj prostě může bejt u těch dětí různej ... jo a myslím si že... oni mi vždycky naznačovali, že jsem hodně inteligentní a je fakt, že já jsem měla nadprůměrné IQ testy, jako dítě jsem byla v menze a tak... a to je jakoby podpořilo i v tom, že jsem dost chytrá holčička, ale byla jsem pořád jenom malá holčička ... tak ... no...

V: Mám tady otázku, jak hodnotíte svou rodinu ohledně vzájemné tolerance, porozumění a sounáležitosti?

I: Já si myslím, že to bylo hodně... Mě to předtím vždycky přišlo, že to není dost do hloubky ... teď to je takový ...jako ... teď vím, že to tak není a potom jako v mé dospělosti se to jako změnilo, ale v tom mém dětství mi to vlastně vždycky přišlo, že to je jako taková trochu jako show, že jsme sounáležitý ... a že se tak jako vzájemně ... tolerujeme. Porozumění .. no, já mám pocit že mi moc nerozuměli a já jsem nerozuměla jim, takže ... spíš jsme se tak všichni chovali dospěle, abysme spolu vyšli nějak v té rodině ... asi takhle bych to řekla...

V: A co se týká svobodného vyjadřování, schopnosti naslouchání... jak tam vám to přišlo? Naslouchali vám, nebála jste se jim svěřit s čímkoli?

I: No, to jsem se jim nesvěřovala, nikdy ... naslouchali mi to, jo to určitě ... někdy si nevěděli rady s tím co slyšeli, ale naslouchali mi...

V: Mohla byste uvést nějaký příklad? To by mě zajímalo.

I: No, tak třeba ... já jsem šla na osmiletý gymnázium a tam mě začali šikanovat a já jsem prostě to říkala mámě doma a teď jako nějak ... prostě i ta škola asi v tom nějak selhala, ale máma prostě nevěděla moc co s tím a tak to řešila tím, že mi máma i táta říkali: tak si z toho nic nedělej, oni jsou blbý, že jo ...takže když vám někdo říká, že jsou blbý, tak si o nich myslíte, že jsou ještě blbější, tak je to z vás cejtít a oni jsou potom ještě více proti vám... Takže ... takový ne že a máma mi potom zpětně přiznala kolem těch mejch osmnácti dvaceti, že ji to trápilo, ale nevěděla, co s tím má udělat...že mě zas nechtěla dát

do jiné školy, abych tam taky neměla problémy ...že prostě, že jí to taky trápilo a nevěděla, co s tím má dělat ... Takže naslouchali mi určitě ... svobodný vyjadřování ... jo, v podstatě jo ... to, že jsem to někdy nevyužívala třeba k takovejším emocionálním ... tak ale jinak jsem opravdu mohla .. jako kam pojedeme na dovolenou, to jsme si vždycky rozhodovali společně a fakt jsem mohla říct jako co...

V: Takže ve vaší rodině byl spíše pořádek, všechno bylo podle určitého plánu, nebo převládaly chaotické poměry?

I: No u nás doma byl v podstatě klid, protože skoro nikdo nebyl doma (smích). Takže jako byl vlastně ... jo, v podstatě to nebylo nějak chaotický ... ono tím, že jsme byli jenom tři, tak ono nemůže podle mého vzniknout nějaký velký chaos, když jsou jenom tři lidi, který se ještě navíc chovají rozumně ... takže v podstatě ráno jsem odešla do školy a pak jsem přišla domů a byla jsem vlastně až do večera, co si pamatuju, jako ... buďto jsem byla v družině nebo jsem byla sama doma... a vlastně až do dlouhý doby ... takže jako každé ... jsme si každé ten svůj čas ... máma chodila domů relativně pozdě, kolem šestý, sedmý, osmý domů večer a táta nikdy jako dřív ... a... jako ten chaos jsme měli ve vztahu k jídlu ... to teda tak nějak...to v jídlu žádný režim nebyl ...

V: Takže jste se nesetkávali při společném jídlu, každý jedl sám?

I: Jo, každé jsme jedli sám. V podstatě jediný jídlu, který jsme jedli společně byl nedělní a sobotní oběd. Takže dvě jídlu jako z celého tejdne. A to ještě tam byly takový scény, že jsem tam u toho stolu neseděla a táta byl jako našťvaný...

V: Takže, by se dalo říci, že u vás byl takový demokratický styl výchovy?

I: Přesně tak.

V: Takže, když od Vás rodiče něco chtěli a vy jste to nechtěla zrovna teď dělat, tak na Vás nijak nenaléhali a nechtěli, abyste to hned teď udělala a pak až mohla jít třeba ven?

I: Oni na mě tak nějak úplně nenaléhali ... oni vždycky čekali, že to udělám sama z dobré své vůle...

V: Takže Vám nikdy nic nevyčítali?

I: Jo, to zas pak jo. To já jsem to neudělala a máma mi to potom vyčítala. To já jsem byla taková hodná holka ... já jsem to jako často udělala. Pak až v té pubertě začaly bejt problémy, ale jinak, že bych nějak měla mít pocit, že se podílím na chodu domácnosti ... to zas ne, to bylo všechno pak zas na mámě. A když jako prostě ... když jsem pak pomáhala, luxovala o víkend, tak jsem za to dostala pětikorunu nebo něco takovýho ... tak spíš v tomhle duchu... Ale nikdy mi neříkali, tohle musíš udělat a dokud to neuděláš, tak nikam nepůjdeš... spíš apelovali na můj rozum, že přece jako ... dospělí lidi...

V: A kdo byl tou hlavou domácnosti?

I: Máma.

V: Ta to měla všechno v rukou?

I: Ta to měla všechno v rukou, od financí prostě přes ... chod domácnosti až ... no, v podstatě všechno.

V: A co se týká prarodičů, třeba k babičce jste měla bližší vztah, třeba rovnocenný vztahu k rodičům?

I: Myslím, že to ... že k prarodičům jsem měla takovej hezkej vztah v podstatě, ale jako k prarodičům, nebylo to, že bych si vytvořila užší vztah s babičkou, než s mámou, to ne.

V: A mamka měla zájem o diety nebo pečovala nadměrně o svůj vzhled a i vám dávala najevo, že musíte být v každém ohledu dokonalá?

I: To ne, ale velmi si zakládala na tom, jak vypadá, velmi si zakládala na tom, jak je ve svém věku štíhlá ...

V: Držela i diety?

I: To ne, ona spíš nejedla (smích). Jako ona ... vím, že s tátou drželi nějaké diety, protože táta je v podstatě zase obézní ... má velkou nadváhu, měl vždycky ... tak to bylo spíš, že jemu se snažila nějak jako ne vnutit nějakou dietu, to zas ne, ale tak nějak poradit a tak nějak vést a sama prostě v podstatě nejedla ... jako doktorka anestezioložka tak v podstatě jako neměla na nic čas. Akorát kafe, cigarety... Co já vím, co jedla v práci a prostě večer doma ... jako, že už zase nemá hlad.

V: Dala by se mamka označit za workholika, byla hodně posedlá prací?

I: Já myslím, že jí věnovala ... že to brala jako poslání ... že jí věnovala jako hodně...

V: Takže to bylo v rozumné míře?

I: No, spíš tak na hranici. To nešlo jako ... ona vždycky říkala ... to by nebylo, že by nemohla jít domů, ale prostě když tam přivezli a ona musela být na operaci, tak se nemohla ve čtyři zvednout a říct, že jde domů ... tak tam prostě musela být do sedmi, tak se dostala domů třeba v sedm nebo o půl osmý ... Stávalo se, že tam byla celou noc a rovnou začít pracovní den, to tam prostě bylo ... A to šlo s tou prací, to nebylo z jejího ... Byla její věc, že v tom zůstávala, že z toho neodešla, což někteří z toho odešli, tak v tomhle smyslu asi jako byla ... to brala jako poslání a brala to jako ... v tomto smyslu asi workoholička byla, že tu svou práci chtěla dělat dál ... i proti jejímu zdraví a proti jejímu ... v podstatě jako rodinnému a osobnímu životu, jako že se jí věnovala... že by si to sama ordinovala, to si myslím ... jako, když mohla zdrhnout z toho špitálu, tak zdrhla ... No, když tam byla dva dny v noci vzhůru, tak pak byla celkem ráda, že může jít domů. Takže jako workoholička ne, protože to neměla ve svých rukou tu práci, protože si myslím, že workholik si to na sebe nakládá sám, nebo sám manipuluje s tou svojí prací, kdežto ona si v tomhle nemohla vybírat...

V: Chválili Vás rodiče? Kdybyste měla posoudit, kdybyste měla na dvou miskách kritika-chvála, jak to bylo vyvážené?

I: Asi mě chválili, ale já jsem si ty kritiky vždycky všímala víc, než ty chvály ... To by té chvály muselo být hodně ... a ta kritika byla závažnější, takže ty mohlo bejt málo ... A ta chvála byla taková jako ... byla samozřejmá ... nebo já jsem jí vnímala samozřejmě. Ano, takhle to má bejt, že mě rodiče chválejí ... když mě nechválejí, tak už je to nějaký jako ... no a když mě kritizují, tak už je to celý úplně v háji...

V: A měli nějaké vysoké požadavky? Já vím, že jste říkala, že Vám všechno šlo tak nějak dobře, že jste byla rozumná, měla velmi dobré výsledky ve škole. Takže požadavky na výkon...?

I: Ne, to jsem si na sebe naložila sama. Oni to nikdy neřekli a ani by to jako nikdy ... Řekla bych, že by mě měli stejně rádi, i kdybych měla špatné známky ... no, asi by byli

zklamaný, ale nebylo co ... já jsem ve škole měla jedničky, když jsem neměla jedničku, tak jsem plakala ... ale byli překvapení ... já jsem přišla asi někdy ve třetí čtvrté třídě, jsem nechtěla jít domů, protože jsem dostala trojku z matematiky ... a fakt jsem brečela .. a fakt jsem se bála, já jsem se bála svých vlastních rodičů, ... a nikdy mi předtím nic neudělali .. no, to jako nebylo... ale prostě, že je zklamu, a že prostě je to hrozný, že je konec všemu, že je jako hrozně zklamu.

V: Tak to byl už váš takový povahový rys, že jste sama chtěla dosahovat těch nejlepších výkonů a byla jste vůči sobě i taková sebekritická...

I: Chtěla jsem tam mít jako takovou rezervu, jako v tom, abych ty rodiče nezklamala ... to znamená, že jsem chtěla, aby ty moje výsledky byly výjimečný, aby když náhodou budou jenom dobrý, tak aby nebyly nikdy podprůměrný...

V: Nebylo to tak, že jste v rodičích měla vzor, viděla je jako téměř dokonalé a chtěla se jim podobat?

I: Taky, určitě. Jo, taky. To tam bylo hlavně z hlediska toho nějakého vzdělání, intelektu a takových takhle ... sečtělosti ...to jsem se jim chtěla vyrovnat...

V: Vyskytly se u některých členů rodiny deprese, obezita, náchylnost k alkoholu? Mluvila jste o tatínkovi, že byl obézní...

I: No, tatínek byl obézní nebo minimálně měl vysokou nadváhu, která v podstatě ohrožuje jeho zdraví nebo ovlivňovala jeho zdravotní vztah, protože má jako srdeční problémy a jako cévní aparát mu jako nějak tak nefunguje, jak by měl, což nějak souvisí s tím, jak se stravuje. A máma, já nevím, měla ... jako tam to s tím jídlem bylo takový nějak v té rodině ... vím, že babička měla poruchu příjmu potravy ... že něco takového ... ona nikdy tomu tak neřekla, ale jednou mi tak mlhavě vyprávěla, že nějak tak blbla s jídlem, ale nikdy jsem nevěděla jak ... no a máma v podstatě ... máma taky blbla s jídlem, ale tam byla otázka, jak to souvisí s její prací ... protože když třeba byla mladá sloužila fakt noci i během týdne a téměř nic nejedla, pak přijela na víkend za rodičema do .....*, tak třeba 24 hodin spala a pak zbouchala celou ledničku ... nebo naopak... Zdravou míru rozhodně neměla...pak ji ještě snižovala, čím dál míň ... nikdy jsem snad neviděla svou mámu, že by snědla normální porci ... Nebo větší než normální porci, to ne, vždycky si ji jako snižovala...

V: Ale říkala jste, že po tom dlouhém hladovění kolikrát snědla víc, ale to jste jí u toho nikdy neviděla?

I: To jsem jí jako neviděla ... to bylo v podstatě, to bylo za jejích mladejch let...Pak ty porce snižovala čím dál víc.

V: A byla nějaká nemoc v rodině? Říkala jste, že tatínek...

I: No, já jsem měla od malička pocit, že tatínek, je moc nemocný a že ho nesmíme moc rozčilovat, protože by jinak mohl umřít ... a tak to nějak i máma jako prezentovala, což to nějak souviselo i s těma jeho srdečníma problémama a tak... Ale nebyl nějak tak ... on je spíš neukázněnej ... není na sebe opatřej, než by byl skutečně nějak vážně nemocnej ... v tom smyslu jako že nemá nic co nemaj chlapy v jeho věku a životním stylu ... to bylo spíš jako takový obyčejný...

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

V: A jak se změnila vaše rodina ... jste byla zdravá, pak nemocná ... Byla tam nějaký posun, třeba, že se ještě více semkla...

I: Ne ... Ne, rozhodně jsem tu svou nemoc nevnímala jako nějaký tmelící prvek spíš naopak spíš jako rozbíjející prvek ... já jsem měla vždycky strach, že tu rodinu rozbiju ... a ... no, nikdy jsem jako moc podpory od nich nezažila...

V: Kdybys to teď měla zhodnotit a říci, co vám na té rodině chybělo...

I: No, to bysme museli trochu upravit, protože to bylo v době, kdy jsem se nechtěla moc léčit ... to nebylo tak, že by mě vzali do náručí a řekli: Tak a my tě teď z toho dostanem to ne ... já jsem prostě nechtěla a když jsem nechtěla, tak tam bylo nějaký to vyhrožování, přemlouvání, nějaký lhaní z mé strany ... takový jako to ... a když potom jsem se rozhodla vlastně ze své vůle ve svých devatenácti letech, že s tím budu něco dělat ... a on to byl takový zvláštní předěl ... jako já dělím tu svou nemoc na dobu, kdy jsem se nechtěla léčit a dobu, kdy s tím něco dělám ... takže vlastně jakoby ... až v těch devatenácti byl první vážný pokus, kdy jsem jako řekla ... to jsem věděla už předtím, že mám problém, ale to jsem si v tom tak trochu libovala ... ale v těch devatenácti přišel moment, kdy jsem si řekla: ne, už prostě takhle žít nechci a jsem ochotná proto něco obětovat a to jsem dříve ochotná nebyla ... to jsem dokončila ... tam se sešlo několik důležitých věcí ... jsem se jako zamilovala, dokončila jsem gymnázium a nastoupila jsem na vysokou školu ... kdy jsem začínala jakoby nový život.

V: Nemyslíte si, že ta nemoc byla nějakým podvědomým pokusem přilákat pozornost nebo aby se vám rodiče víc věnovali?

I: Nevím jestli, aby se mi víc věnovali, ale myslím, že jsem jim tím chtěla říct, že je něco špatně.

V: A podle vás to špatně je co?

I: No, že se tam nemluví a že se tam necejtím dobře ... v té rodině. Že něčeho se mi dostává jakoby v moc velký míře a nevím, jak si s tím poradit ... třeba nějaký tý svobody a rozhodování jako ten v podstatě plnohodnotnej hlas jeden ze tří v tom demokratickém procesu a v něčem jsem jako nedostávala ... prostě v těch emocionálních věcech a v tom, že jako musím plavat ... a taky asi jako takový fyzický ... toho fyzického kontaktu toho jsme moc neměli...

V: Jste říkala, že jste odešla od rodiny v 21 letech. Mělo to nějaký vliv na vaši nemoc? Zhoršila se nebo naopak zlepšila...?

I: Určitě se zhoršila... no, prvotně se určitě zhoršila ... ale v průměru zůstala úplně stejná... ale řekla bych, že nějakou chvíli se zlepšila ... že jsem měla pocit, že teď jsem sama za sebe, že jsem sama za sebe zodpovědná, což je pocit, který mi vždycky pomáhal, vždycky, když jsem se dostala k nějakému zdroji toho pocitu, tak se ta nemoc zlepšila. Ale tak zase sama jsem bydlela v tom bytě, kde jsem měla volnou ruku, takže jako tam nebylo to, že by rodiče přišli domů, že by mizelo jídlo z ledničky, to opravdu bylo na mě a v tomto smyslu jsem se jako odbrzdila trochu ... ale pak se to nějak jakoby ... jsem to zase musela vzít do svých rukou a zvyknout si, že tam nějaké ty vnější zábrany už nejsou ... takže bych si měla vytvořit nějaký vnitřní... No, takže to bylo.... Ten vztah s mými rodiči se zlepšil podle mého úplně nesmírně ... se mi strašně ulevilo, že už tam nemusím bejt ... že oni tak jako se dost špičkovali a trávili spolu tak dost času a máma pomalu tak jako že přestávala pomalu pracovat, měla menší úvazek a vlastně ... před nima tak vyvstalo to, že budou spolu nějak tak stárnout, a nevím ... mě přišlo, že si na sobě potom vybíjeli ty svoje frustrace ... tak jako mě přišlo, že ta máma se k tomu tátovi

chovala tak hnusně dost .. jako že ho tak jako ponižovala a že mu říkala takový ošklivý věci, ale tak jako zpravidla to souviselo s tím, že měla večer něco vypito a teď když jsem se toho nemusela účastnit, tak jsme byli už jako ... tak si myslím, že z toho vylezlo i to, co bylo důležité, že jsme se nějak tak dokázali bavit vždycky ... že jsem si jako i se svým tátou ... na konci střední se to myslím taky zlepšilo, protože jsem za ním začala chodit třeba s nějakýma věcmi do školy, měla jsem nějaký projekty, tak jsem chodila do tátovy knihovny nebo jsem si nechala od něj něco vysvětlit a to se na tý vysoký vlastně ještě znásobilo, protože oba dva děláme nebo jsme dělali humanitní obor, takže jako jsem se ho ptala a rozebírali jsme různé věci, což mamku trochu štválo, že si připadala jako vynechaná.

V: Takže teď to máte s tátou v pohodě?

I: Jo, teď je to s tátou v pohodě ... myslím, že teď jako čelíme další fázi a to už ... jako tak pomalu stárne a mě to nedělá moc dobře, spíš bych chtěla aby to pár let vydržel... Takže máma byla ta, která to vždycky držela v latí, řekla, kam pudem, co tam budem dělat, ale ne že by si to nějak vynucovala silou, protože ten táta jí to jako by tak odevzdával v podstatě tu zodpovědnost do velké míry ... v tomhle si spolu tak nějak vyhovovali ... nemyslím si, že to bylo úplně dobré, protože ona máma neměla brát tolik zodpovědnosti a táta jí tolik dávat, ale oni se tak nějak v tom v podstatě našli... takže jako ... nedokázal udělat nějaký zásadní rozhodnutí, aniž by se s ní poradil ... jako pomalu koupit si sako, což není zase tak nějak zásadní, ale dejme tomu nějaký finanční investice a takovýhle... No, takže tím, jak takhle ta máma potom odešla a teď nemá táta nikoho, kdo by ho tak nějak režíroval, tak furt chce, abych já ho režírovala...no, to se mi do toho jako moc nechce ... a on se sám za sebe ... on to nemá rád, není na to zvyklý... nemá rád tu zodpovědnost za sebe, jako že si koupí blbý sako ... to ho strašně děsí ... on se potom cejtí líp, že to vlastně nebyla tak úplně jeho zodpovědnost ... při tom se nic vlastně neděje, myslím, že tím, že je na to tak zvyklý, tak odvykl tomu pocitu jako že utratí 6 000 za sako, který bude blbý ... tak je to blbý a jsou to vyhozený peníze, ale je to pořád jenom 6 000 a myslím, že se mu to potom zdá větší než ... větší ztráta než...

V: Myslíte si, že rodina má svůj podíl na vzniku poruchy?

I: Myslím, že jo ... že právě v tom, že jsem .. asi nebyla jsem tak napojená, nakrmená těma emocema, který jsem potřebovala, že jsem cejtila nějaký věci, který nebyly tím pádem moc uznány, jako že jsem ... vždyť Ti přece nic nechybí, jsi chytrá holčička, ve škole Ti to jde dobře, my Tě máme rádi, tak co Ti jako může chybět ...nevím něco tam bylo prostě ... asi jsem chtěla, aby maminka byla měkčí nebo aby tatínek byl ... já nevím jaký ... ale něco tam prostě bylo a já jsem to neuměla asi říct jinak a já jsem si to dávala za vinu, že se tam necítím dobře ... když mi oni říkají, že je všechno v pořádku, tak proč by nebylo všechno v pořádku ... a... takže tak ... a určitě ten chaos s tím jídlem, to byl čistě praktický důvod, ten byl relativně velký ... a ... to, že se u nás nesnídalo nevečeřelo, buďto se jedno furt nebo vůbec... a ... potom asi nějaký sklony bych řekla asi obecně nějaký sklony k závislostem a prostě ty nějaký takový ty věci...

V: A bylo tam jenom to pití?

I: No, jako co já vím, tak u mámy jen to pití. Myslím, že ne ... jako měla nějaký sklony k depresím a v podstatě moc se s tím neuměla vyrovnat... Určitě jsem jim to jednu dobu kladla celý za vinu, a myslím, že to nebyla celý jejich vina, ale myslím, že to byla jejich vina do té míry v tom, že prostě udělali třeba nějakou chybu, ale udělali to vždycky... což mě taky hodně pomohlo, že vždycky dělali to, co si mysleli, že je pro mě nejlepší a že si mysleli, že i já naopak jsem je potom chvílemi přesvědčovala, že to nakonec tak strašný

nebylo ... a byly tam i jiné faktory....a no takže... určitě ta rodina má podle mého velký vliv, ale koneckonců .. jak jsou věci, kterým člověk může předcházet ... ale mě přijde, že nejlepší prevence poruch příjmu potravy je jako .. než pracovat u svých dětí, tak pracovat sám na sobě ... protože když sám člověk má nějaké problémy vztahový a emocionální, tak pak se to na to dítě prostě bude přenášet..., no jasně takový jako dávat si pozor na to neříkat mu tlustoprde, když je mu třináct... to je ale ... i když jsem to hodně vnímala od toho táty, tak jenom tohle by mě jako ... nepostrčilo přes ten okraj ... jako jo na tohle je fakt třeba dávat si pozor a taky korigovat to dítě když třeba má opravdu velkou orientaci na výkon samo od sebe, tak ho možná trochu korigovat, že to není zas až tak nutný a že je důležitý to, že ho mají rádi a že to ... víc asi ukazovat lásku a řešit, být si vědom svých problémů a řešit své problémy ... protože když je člověk neřeší, tak oni stejně někde vyplavou ...

V: Ale řešili jste u vás doma problémy...?

I: No, tak ona máma tu svou depresi, nebo to co měla z té své rodiny, tak nikdy neřešila, to pít taky nechtěla řešit. Táta v podstatě, když to tak vezmu, tak jeho problém, tak taky měl problémy s tou váhou svojí nebo s nějakým tím svým zdravotním stavem, tak to v podstatě taky nechce moc řešit ... taky spíš tomu tak nějak uniká ... je to taková dětinská hra trochu ... no, jako já vím, že bych neměl, ale stejně budu, stejně si dám tu tlačenu ...

V: Jak to bylo u maminky s tím alkoholem? Byly to pouze takové občasné úlety? U maminky to byly občasné zato dlouhodobější problémy s alkoholem?

I: Nebyly občasné, spíš kontinuální, ale všimla jsem si jich až někdy kolem 15 let... Ale nebylo to tolik vážné.

V: Říkala jste, že kromě toho trpěla depresi? Měly nějakou určitou příčinu? Hledala únik z depresí právě v alkoholu?

I: Trpěla depresi. Myslím, že za ně mohlo úmrtí jejích tří sourozenců, hlavně nejstaršího bratra. Potom i hodně psychicky náročná práce.... A zda hledala únik? Myslím, že ano, ale nedovedu to posoudit...

V: Dalo by se říci, že maminka měla problémy přijmout sama sebe?

I: Maminka nepochybně měla problémy přijmout sama sebe, asi i svůj vzhled...

V: Jak rodinu ovlivnila nemoc maminky?

I: Myslím, že rodina se víc semkla.... Já jsem začala pracovat na tom, abych neměla žádné výčitky, až máma odejde, ať už to bude kdykoliv... i kdyby to mělo být za dalších deset nebo dvacet let... snažila jsem se jí být blízko a ona se tomu přestala bránit... to trvalo i když už vlastně byla po léčbě a v rekonvalescenci... o druhém nálezů jsme s tátou nevěděli.... Na rozloučenou jsme se vždycky pevně objímaly. Měla jsem najednou pocit, že si rozumíme... Uvědomila jsem si, že všechny konflikty co mezi námi byly, byly jen zbytečná ztráta času.... Máma se stala tím slabým článkem, o který je třeba pečovat, přestala si hrát na železnou ženu, která všechno vydrží a nikdy jí nic není. Byla zranitelná a bylo jí to nepříjemný, ale neměla sílu se bránit tomu, abychom se o ni starali.

V: Jak se vám žilo v atmosféře rodiny? Když to vezmete od svého raného mládí do dospělosti?

I: No...dětství bylo fajn.... nemyslím, že jsem cítila nějaké velké tlaky... Postupně mi nějak začalo být v rodině nepříjemně, měla jsem pocit, že bych měla být šťastná a nejsem.... a

něco je se mnou špatně... Pak v pubertě... jsem to doma nenáviděla, i kvůli tomu, že jsem měla na té špatné atmosféře doma velký podíl. Pak to bylo už lepší a lepší...ale nejlepší to bylo, když jsem se odstěhovala.

V: A to bylo kdy ?

I: ....na jaře 2007.

Děkuji za rozhovor.

2. Rozhovor s Eliškou (27 let)

Rozhovor ze dne 14.1.2013 – písemné zachycení odpovědí

V: Mohla bys mi představit, myslím, popsat svou rodinu?

I: No, jak bych začala ... mám mamku, taťku a jednoho sourozence ... bráchu.

V: Jaké jsou vztahy mezi Tebou a jednotlivými členy rodiny?

I: Vztahy s otcem výborné ... s matkou občas složité ... komunikace někdy vážne, city moc neprojevuje ... ale otcí jsem už kolikrát poděkovala za to, co pro mě udělal ... a jak si ho vážím ...

V: Takže vztah s otcem byl vždycky lepší? Třeba i v dospívání?

I: Jo, jo. Tam to je dobrý...

V: A jaké bylo Tvé dospívání? Spíše klidné nebo naopak dramatické...?

I: Jo, já myslím, že dospívání bylo v pohodě... takové klidné...taťka nás vedl k tomu, abysme měli dobrý život, hodně nás i poučoval a dával rady do života...

V: Nezdá se Ti, že táta v něčem zastupoval mamku?

I: No, skoro by se to tak dalo říct...

V: Jaký jsi měla vztah se sourozencem ?

I: Super ... je to nejlepší brácha na světě, nikdy bych ho nevyměnila.

V: Bydlí ještě s vámi nebo už ve svém... a jaké bylo vaše dětství?

I: Jo s bráchou máme super vztahy... bydlí s námi, ale nahoře... já bydlím s rodiči dole, ale pokoj mám vlastní... jen pro sebe...máme totiž rodinný dům. No a dětství jsme měli hezký...ne jako děti v dnešní době... hodně jsme sportovali, dělali si bungry, lítali po venku.....a zájmy máme taky společné... třeba sport, kamarády.. jsme spolu hodně času...

V: Jak hodnotíš svou rodinu ohledně vzájemné tolerance, porozumění, sounáležitosti?

I: Otec má pro mě velké porozumění ... tolerance ...jo, je ... dá se říct, že ve všem.... a sounáležitost ... no, tam je to horší, ale s tátou určitě je...

V: Naslouchali Ti rodiče, udělali si na Tebe vždycky čas?

I: Myslím, že do života mě hodně rad dal otec, vedl mě ke studiu ... určitě se nám rodiče dostatečně věnovali a za výchovu jsem vděčná spíše otcí ...,vždy jsem se s ním nějak dohodla ... museli jsme dodržovat určité zásady - třeba včasný příchod domu, dát o sobě vědět, když se zpozdím, úklid a takové ty věci.

V: Když jsi měla nějaké problémy, šla jsi za rodiči a ti je s Tebou řešili?

I: Moc je s nima neřeším .. když zrovna nemusím... A taky, jak s čím ... s otcem jsem se třeba hodně radila o studiu ...

V: A matce se vůbec nesvěřuješ? Nepovídáte si? Nechodíte společně někam?

I: Ne, matce se moc nesvěřuju, zajdem tak se psem ven občas ... a někdy i na kafe, ale o problémech se nikdy nebavíme...

V: S kým řešíš problémy, když ne s rodiči?

I: S kamarádkou hodně dobrou, ale tohle jí říct nechci ... nechci, aby se to dozvědělo okolí ... Přece jen nejsme velké město a tady se všechno rychle rozkřikne...

V: Máš pocit, že strádáš po emoční stránce?

I: Ne, to ani ne. Taťku moc miluju ... city mi dává hodně najevo ... i hodně kamarádek mi mého taťku závidí ... je přátelský, vždy mi porozumí, je to dobrák pro všechny ... vím, že by pro mě i pro brácha udělal všechno ... moc si ho vážím, udělal toho pro mě v životě strašně moc... Spíš mi chybí opora třeba někoho bližšího ... přítele ... jenže s nima to je složitý ... jsem na to náročná a všichni mi přijdou stejný a když to vidím všechno kolem sebe ... u kamarádek, jak se chovají jejich kluci ... tak radši si říkám, že budu zatím sama.

V: Mohla bys charakterizovat jednotlivé členy rodiny a jejich pozici v hierarchii rodiny?

I: Taťka je šikovný, pracovitý i nápaditý, přátelský, starostlivý ... vždy vedl naši výchovu, má nás rád. Mamka je někdy bezcitná, dráždivá, samotářka, nevrlá, pracovitá, citlivá, stará o domácnost. S mamkou občas bojuju v určitých názorech. Brácha ten je odvážný, někdy paličatý, šikovný, pracovitý, přátelský, vtipný, lajdácký ... co ještě ... no, kdyby chtěl, dokázal by toho o hodně víc...

V: Jak je to s maminkou? Říkáš, že je někdy bezcitná, ale současně citlivá? Tomu nerozumím.

I: Citlivá jsem myslela, když ji vynadám a řeknu třeba trošku hnusně svůj názor, tak se rozbřečí, nebo brečí, když třeba je výročí úmrtí babičky ... myslím jako její mamky ... No, a bezcitná ... nevím, jestli se to dá tak říct ... že, když jsem se třeba kvůli ní dřív rozbřečela, že pije, tak radši odešla, aby mě neviděla, jak asi brečím a když jsem se jí zeptala proč pije, tak radši mlčela ... teď to už není tak často...

V: Máš pocit, že se mamka dostatečně nesnaží nebo že není schopna jiného přístupu k výchově a dětem, protože sama byla vychována v tomto duchu?

I: Myslím, že jo. Mamka je z 8 dětí ... otce neměla ... opustil je, mamka je ze sourozenců nejstarší, takže na ni byly kladeny vysoké nároky, musela babičce hodně pomáhat se sourozenci a neměla ani možnost jiného studia, kvůli penězům ... proto má asi taky jen základní školu ... ale neříkám, že nás nevychovala dobře ... udělala by pro nás taky všechno, ale tu autoritu měl vždy taťka ... z mamky, když jsme byly malé jsme si dělali spíše srandu ... když nám chtěla dát na zadek, honily jsme se s ní po baráku a stačilo, aby přišel taťka a trošku zvýšil hlas ... se tomu musím teď smát ... těm vzpomínkám ... A taťka říkal, že si to udělala i tím, že u ni jsme si všechno vyrvaly ... co jsme chtěli, to nám koupila a tak...

V: Máš pocit, že si vaši spolu moc nerozumí? Hádají se?

I: No, občas se pohádají kvůli mamčinému problému... jako, když si někdy něco dá...

V: Jaké nároky měli rodiče na výkon a poslušnost svých dětí?

I: Vyžadují dochvilnost, dodržování určitých zásad a pravidel.

V: Jak je to s chválou a kritikou, jak u mámy, jak u táty?

I: Pochvala je někdy za úklid ... když něco upeču a tak ... nebo když jsem udělala zkoušku ve škole a vůbec školu celou ... kritika občas od mamky ... že skoro nic nedělám .. jsem furt pryč a tak...

V: Nadměrné požadavky na dobré výkony jsem pochopila, že nejsou. Je to tak?

I: Ne, ne, nadměrné požadavky žádné nikdy nebyly ..

V: S mamkou jste spíše sólistky a s tátou tým?

I: Jo, asi tak.

V: Kdo je hlavou rodiny, kdo má hlavní slovo....?

I: Taťka je hlavou rodiny...mamka ta se stará o domácnost, ale taťka zase všechno financuje a tak...

V: Je rodina místem setkávání, stolujete společně?

I: Ne.

V: Ani o víkendech společně nejíte? Nevezme Tě táta někdy do restaurace?

I: Jo, to jo ...o víkendech ano ... a do restaurace občas zajdem celá rodina i s babičkou...

V: Vyskytly se u některého člena rodiny deprese, obezita, závislost na alkoholu či přímo poruchy příjmu potravy?

I: Akorát mamka ... je závislá na alkoholu ..

V: To musí hodně zasahovat do chodu rodiny.

I: Jo ... mamka byla na léčení ... asi 2 roky to bylo v pohodě, ale teď jí to tak dvakrát do měsíce ujede. Né, že by byla nalitá namol, ale poznám na ni i když si dá jedno pivo...

V: Dbá mamka nadměrně o svůj vzhled a postavu nebo je tomu spíše naopak?

I: Tak normálně ... není to žádná fiflenka, co by chodila ke kosmetičce a tak ... ale ke kadeřnici chodí asi tak jednou do měsíce, maluje se a tak ... postavu neřeší ... je hubená, má asi 59 kilo a může měřit asi, jak já (pozn. výzkumníka 162 cm) ... a teď nastoupila taky do důchodu ... letos jí už bude 59 ... tak si myslím. .. že vzhled už v těchto letech ... a v tomhle věku ... řešit nějaké vrásky (mávnutí rukou).

V: Jak si mamka rozumí s tátou?

I: No, taťka je úplně jinej než mamka ...a když to řeknu na rovinu, myslím si, že s mamkou je jen kvůli mě a bráchovi... a už jsou taky starší, takže ten vztah mezi sebou berou asi taky jinak a už není tak harmonický ... ale neříkám, že se nemají rádi ... to ne ... ale vím, že se taťka kvůli mamce hodně trápil ... a nejhorší bylo, když mamku v opilosti srazilo auto ... byla tři měsíce v nemocnici, krvácení do mozku a tak dále ... Nerada se o tom bavím ... ale měla štěstí, dopadlo to nejlíp jak mohlo...

V: Ví rodina o Tvých problémech?

I: Nevědí to...

V: A jak je to s tátou? Nechceš mu říci o svých problémech?

I: Taťkoj mám občas touhu to říct, vím že by mě pomohl, ale v životě měl dost svých problémů a nechci ho tím trápit a zatěžovat ...udělala jsem si to sama, tak bych se z toho měla dostat sama ... Víím, že by stál při mně ... všechno, ale nechci ho tím trápit...

V: Co Ti chybělo v rodině? Máš pocit, že se rodiče dopustili nějaké chyby; ve výchově, v přístupu k Tobě? Postrádáš u nich nějakou vlastnost?

I: No ... u mamky je trochu problém .. ona má základní vzdělání ... přijde mi, že je na mě někdy závislá ... třeba ... není doma chleba ... musíš ho někde koupit ... nevím, jak se obsluhuje ten nový fritovací hrnec bez tuku, tak to musíš udělat ty a tak podobně. Mamka nemá moc zájmů, podle mě se občas nudí a teďka nastoupila do důchodu, takže jak to bude fungovat dál to nevím ... Kromě toho je také výbušná, urážlivá ... no, není to s ní lehký... Mamka je zkrátka jiná ... někdy udělá pěkný rozruch kvůli blbosti ... občas je nevyočitatelná a vnáší do rodiny zmatek. Změnila bych u ni asi tu výbušnost, někdy je hodně nervózní, když třeba musíme někde čekat a tak...Vyvolává nepokoje, je málo komunikativní v rodině, lže někdy ... a utahuje různě věci ... například řeknu jí: Nekupuj psovi ty konzervy pak po tom akorát má průjem ... a ona mu je přede mnou schová a dává mu to nenápadně ... no škoda mluvit někdy ... a nenechá si poradit taky. U otce nic nepostrádám .. mám ho moc ráda a vážím si ho...

V: Proč si myslíš, že se mamka občas napije? Myslíš, že není šťastná?

I: Nevím... podle mě... protože nemá žádné zájmy a jak šla do důchodu, tak mě přijde, že se nudí... ona je sama celý den, protože my jsme všichni v práci... jinak nevím...

V: A kdybys mohla mamce říct, co Ti na ní vadí, co by to bylo?

I: No to je jasný... to, že pije... že se stará se o můj život a taky to, že si neváží, co jsme pro ni udělali, když měla třeba ty problémy s alkoholem a pak ten úraz...

V: Na začátku jsi říkala, že tvé problémy začaly půl roku po rozchodu s přítelem. Byla tam souvislost s rozchodem s přítelem?

I: Ty problémy neměly s přítelem určitě žádnou souvislost ...s přítelem jsem se rozešla já ...už to nefungovalo, jak mělo ....

V: Byl rozchod s přítelem pro tebe stresující událostí?

I: Ne...vůbec ne...rozchod pro mě stresující nebyl... spíš ulevující. Já jsem se chtěla s přítelem rozejít už dlouho, protože to nefungovalo... ale neměla jsem k tomu nějak odvalu... a když už jsem ji měla, tak mě přemluvil, ať s ním zůstanu, že se pokusí změnit a tak...ale věděla jsem, že to už nikdy nebude fungovat... takže pro mě byl ten rozchod spíš úlevou...

V: Takže jsi zkrátka chtěla zhubnout, držela diety a pak přišly větší problémy?

I: Jo, jak říkáš ... chtěla jsem spíš zhubnout, ale ani nevím proč ...moc jsem ze začátku nejedla a pak jsem se začala zas přejídat ...

V: Nebyla hlavní příčina Tvé touhy zhubnout v nějaké nemístné poznámce na Tvou postavu?

I: .... ne ... nikdy mi nikdo neřekl, že bych měla zhubnout ... spíš navopak ... když jsem odmítla nějakou čokoládu nebo něco, tak mi řekli: Copak držíš dietu? A já, že jo a oni: Jsi blázen, ty to fakt tak potřebuješ - spíš bys měla nabrat ... ale já si zas o tom myslela své...

V: Styl výchovy u vás v rodině byl, nebo teda ještě stále je, spíše autoritativní nebo demokratický?

I: Autoritativní, ale v míře. Tak normálně. Prostě určitá pravidla být musí.

V: Pamatuješ si nějaké důležité momenty ze svého dětství?

I: Momenty z dětství si moc nepamatuju... možná až tak od školky...ale nějak...nic stresujícího asi ne...

V: Jak vnímáš vztahy v rodině za poslední 2 roky? Změnilo se něco? Třeba v Tvém chování k rodičům?

I: U tatky ne... k tatkově mám už odmala ten nejlepší vztah, jaký asi dcera s otcem může mít... jen s mamkou si moc nerozumím... ale to už jsem vzdala...

V: Jak bys popsala atmosféru vaší rodiny? Cítíš se tam dobře?

I: Jo jo.. cítím se tu dobře, jen se snažím vyhýbat mamce, protože se často pohádáme... třeba kvůli názorům a tak...

Děkuji za rozhovor

3. Rozhovor s Janou (33 let)

Rozhovor ze dne 17.1.2013 – přepis z diktafonu

V: Mohla bys mi nějak obecně popsat svou rodinu?

I: No... tak naše rodina...hmm...

V: Tak si to rozděl, jak jsi nahlížela na rodinu, když jsi byla malé děčko, když si chodila do školy, jak potom...

I: Mamka si vzala tatku...jako podruhé, protože...

V: Chceš tím říct, že mamka se rozvedla nebo ztratila prvního partnera...

I: Mamka se seznámila s tatkou až po několika letech, co měli ségru, protože ségra se narodila v prvním mamčině manželství. První manžel několik týdnů asi... po narození sestry havaroval na motorce, měl smrtelný úraz, umřel...no a mamka se potom seznámila nějak s tatkou a za čtyři roky jsem se narodila já. Takže vlastně sestra je nevlastní...

V: Jak dlouho žila mamka s prvním tatkou?

I: No, tak to nevím, ale myslím asi moc dlouho ne, protože mě měla někdy ve čtyřicetiletí v pětadvaceti, takže já nevím, jestli se seznámili v osmnácti, v devatenácti se třeba vzali...fakt tady to nevím, na to jsem se nikdy neptala.

V: Dobře, vraťme se teda k té rodině, která ti je nejbližší, to znamená současná...je tedy ještě současná?

I: No současná rodina samozřejmě...nemám žádnou jinou rodinu.

V: Vím, ale jestli... hovořila jsi o tom, že si se narodila už tomu druhému tatínkovi, jestli ten druhý tatínek ještě žije nebo nežije, jestli oba dva rodiče, které ty považuješ za svoji primární rodinu jsou naživu, jestli s nima komunikuješ?

I: Ne, tatínek asi před šesti lety umřel na kardiorespirační selhání...no umřel...

V: Dobře, takže to jsme si popsali členy rodiny kromě teda té sestry... ty říkáš, že ta sestra teda byla z předchozího manželství, že je nevlastní, ale ty jsi to asi předtím nějak nechápala, že je nevlastní, předpokládám, že jsi myslela že...nebo ti to bylo od začátku řečeno, že tvoje sestra...?

I: Jo, já jsem to věděla, že není tatková, že je jenom mamčina. To jo.

V: To jsi se kdy dověděla?

I: Nevím, mám pocit, že jsem to už jako věděla.

V: To jsi nějak neřešila, nějak tě to nepřekvapilo...

I: Ne, ne... jako malá jsem to už věděla, prostě nám to řekli... protože tatka si ji potom adoptoval.

V: Dobře, no a něco ještě bližšího k té rodině, tys mi zatím popsala v podstatě jakoby členy rodiny...ne popsala, vypočítala...když je popíšeš, tak třeba... a vždycky tak nějak z hlediska vztahů, jaký jsi měla vztah k tomu, tomu nebo k onomu členu rodiny...

I: No, tak třeba k ségře. Když začnu od toho... tak to jsme neměly nikdy moc dobré vztahy, protože ona jako jediná byla o čtyři roky starší, měla úplně jiné zájmy než já a spíš jsme

se hádaly, mlátily, dělaly jsme si naschvály, prostě neměly jsme spolu dobré vztahy a ani dosud nějak ty vztahy... jsou jenom takové, že se vidíme jenom, když přijedu k nám na Moravu, což je tak asi čtyřikrát do roka, a to se vidíme, ale nevoláme si nebo nepíšeme si, to ne. Nějak, když se něco nedozvím od mamky třeba na ní, tak ani nevím, protože my si to nesdělujeme, že jo.

V: A když se setkáte, tak si jako nepopovídáte jako normálně...nebo jenom opravdu zdvořilostní fráze a tím to končí?

I: No, tak jako úplně ty zdvořilostní fráze ne, ale ono většinou na to není čas, protože oni přijedou k nám, že jo, teď tam jsou děcka, teď spíš tam jsou tam nakrátko, že není ani čas... se nenajde prostě ta chvílka, abysme si třeba sedly a popovídaly, asi ani jedna nemáme tu potřebu si o něčem povídat jako takhle víc, hlouběji... spíš třeba já se zeptám, jak se má, jo, jak je v práci...no...a tak nějak...

V: A ten vztah, jak ji tady popisuješ, myslíš, že vznikl proč, kvůli tomu, že je starší a ona byla na tebe zlá nebo se odcizovala?

I: Byla zlá.

V: Byla zlá?

I: Byla zlá. Dokázala mě, když jsem byla menší, tak jak jsme si nerozuměly, tak ona mě dokázala hodně psychicky deptat prostě a já jsem byla asi taková citlivější, tak prostě jsem si to hodně jako brala a tak jsme...

V: Co to je psychicky deptat, jak bys to popsala?

I: No...

V: Jak tě deptala jako malá, když jsi byla úplně malá a jak tě deptala, když už jsi měla, jak se říká rozum trochu?

I: No, já si pamatuju, když jsem byla jako menší tak třeba...už si nepamatuju prostě ty detaily, abych to řekla úplně, ale vím, že jsem, že to s ní... jsem si trochu občas zažívala peklo, že někdy třeba se stalo, že mě z něčeho obvinila, co já jsem vůbec neudělala a trvala na tom prostě, že to... pak šla žalovat, jo... nebo řekla, že jsem ji něco vzala, teď to chtěla a já jsem prostě zkrátka nic neměla, tak prostě řekla, že neodejde, dokad' ji to nedám, nepustí mě z toho pokoje, dokad' ji to nedám nebo prostě takový a i... prostě byla hnusná no, tak jako měla i takový prostě hnusný...takový....

V: A když byla starší potom, respektive, když už jste byly ve škole, to se taky stávalo tohleto?

I: No my jsme si, my jsem se snažily nějak sobě vyhýbat, když jsme věděly, že vždycky jako dojde k nějaké konfrontaci, tak jsme jako radši... a i rodiče jako byli radši, když jsme se teda moc nebavily, protože když jsme se bavily, no tak to stálo za to.

V: Takže rodiče věděli o tom, že máte mezi sebou takovej jako trošku divný vztah a nesnažili se vás nějak spojit jako nebo vysvětlit si to, a když ta sestra žalovala, jak se říká, že jo, na tebe, neměli rodiče zájem zjistit teda si to, jestli se to zakládá na pravdě nebo ne... ty jsi určitě říkala, žeš to neudělala ona žeš to udělala a věřili víc jí než tobě?

I: Oni to neřešili, oni to prostě jako... - běžte od sebe, nehádejte se - ...a vůbec, jako co tam bylo za problém jako, prostě nějak.. neřešili.

V: Takže svým způsobem, jsi ale nebyla trestaná za to, že ona tě nějak před těma rodičem shazovala?

I: No to ani zas ne...

V: ...protože to rodiče neřešili, svým způsobem, akorát jsi byla... vůči ní si cítila určité příkoří teda, že...?

I: Jo, jo určitě, určitě a navíc taťka ten jí vždycky říkal, že je starší, že má mít víc rozumu, takže nakonec to odskákala asi víc než já a taky si myslím, že ségra trpěla tím, že taťka spíš jakoby upřednostňoval mě, a nebo mi jako... že na ni byl přísnější a mamka to taky přiznala, že nedávno, že prostě byl, prostě, že měl na ni, prostě... byl přísnější, na ní trochu jiný metr než na mě, to mě trochu jako, jako sice ne úplně, ale jako mi dokázal to jakoby odpustit nebo prostě...

V: To je zajímavý, protože říkáš, že ti to působilo traumata, nicméně dá se i říct, že...

I: ...možná tý ségře taky...

V: Pokud ona teda s něčím šla, chtěla se svým způsobem nějak zviditelnit u rodičů, tak nakonec byla bita ona a ty jsi byla, i když jsi údajně něco provedla chválena, ale to je jedno...

I: No, to není pravda! Já jsem nebyla chválena! To ne!

V: Ale ona dostala, takže spíš nějaký zadostiučinění...

I: Já jsem dostala třikrát přes zadek ona pětkrát. Takhle, takovýhle byl asi rozdíl...

V: Máš pocit, že mezi tebou a sestrou byl nějaký rivalitní vztah? Dalo by se mluvit o nějaké žárlivosti?

I: No, to je těžký... Vyloženě rivalita nebo žárlivost to snad ani ne. Já si jen vzpomínám na ty naše časté neshody... taky jsme si pak asi každá raději dělala to svoje... Když byla ségra už starší, měla těch sedmnáct a víc, tak už měla úplně jiné zájmy a myslím, že už se doma tak často nevyskytovala...Ale myslím, že jsme spolu v ničem nesoupeřily nebo ne aspoň tak, abych to mohla jednoznačně odkejvat...

V: Říkala jsi, že v současné době tedy není nějaký čas na to, aby jste se nějak více sblížily, spojily, popovídaly si, možná i tyhle ty křivdy z mládí si nějak vyříkaly. Je jasný, když není čas, tak člověk nemá možnost. To znamená, že ty za rodičema dojíždíš málo nebo na krátko?

I: No, jezdím tak na krátké návštěvy, teda jako 5ti denní třeba 4 až 5ti denní, no a tak nějak nějak opravdu tak 4x do roka asi zhruba...

V: A proč tak krátce?

I: Vzhledem k nedostatku času, to je hlavní důvod, jinak bych určitě jezdila častěji, třeba dřív, když jsem nestudovala, tak jsem jezdila, jako třeba, když jsem byla... na horách pracovala, tak jsem jezdila určitě častěji...

V: Dobře... Dá se teda předpokládat, že může dojít k nějakým změnám v podstatě tady v tom, pokud dojde k tomu, že skončíš studium a budeš s nima třeba déle udržovat doma můžeš ty nejbližší příbuzný více navštěvovat, povídat si, sblížit se třeba...myslíš, že je tady prostor?

I: Já si myslím, že jo, že budu jezdit možná pětkrát do roka...(smích...)

V: No, nevím jestli je jako dobrý jenom četnost změnit, ale lepší nezměnit třeba tu dobu po jakou...

I: Dobu bych asi nechala. Já asi bych jezdila častěji, ale vždycky, já říkám, že ty čtyři až pět dnů doma úplně stačí, to je pro mě takový optimální čas, pak už je to takový, jak už, pak už jsem... si tam nepřipadám tak dobře, no.

V: Dobře necháme sestru sestrou, tady asi zatím se už nic jiného nezmění. No vraťme se k taťkovi třeba nebo k mamce, vyber si. Tak popiš tak lehce samozřejmě ve smyslu vztahovými mezi tebou a potom samozřejmě vztah vůči ostatním členům rodiny, jak na tebe mělo nebo nemělo vliv..

I: No tak mamka, ta... nebo já to řeknu takhle jakoby obecně. Naši prostě, pro ně byla na prvním místě práce, potom zase práce... oni pořád pracovali, neměli čas, a navíc, když jsem se narodila, tak stavěli a mamka to vždycky svádí na to, když se jí ptám, proč na mě měli tak málo času, že prostě stavěli, že si to všechno dělali sami, takže v podstatě, já jsem si tam někde v koutě hrála nebo někde v příkopě nebo... to se divím, že mě někde nezasykali hlínou... a takže prostě neměli na mě čas, jo...

V: A tohleto pociťuješ jako v dětství nebo...?

I: Celý život co jsem byla s nima jako...

V: Ale nestavějí ten barák přece 33 let.

I: Nó, já vím, ale pořád, ale tu práci měli pořád, jo, jako, když říkám, že na prvním místě byla práce, tak prostě... byla celý život u nich na prvním místě práce. Taťka ten dřel úplně jako hrozně... no a mamka ta měla taky s tátou problémy, což taky jako často zmiňuje, když se tak bavíme, no, takže... takže jsem tak nějak vyrůstala sama... pochopitelně jsme s taťkou... třeba si vybavuju momenty, že jsme spolu stavěli takový nějaký sněhový jako iglů, že se mnou sáňkoval, hráli jsme badminton v létě, jako jó, jako tu chvíli si jako vyšetřil... jako možná spíš než ta mamka... tady v tom, ale jinak, prostě zase měl takovou docela povahu, jakože byl cholerický a všechno prostě nejlíp dělal všechno on, ostatní kritizoval, jo, ostatní prostě byli úplně tupci, blbci, jenom on tam prostě, takže se prostě i jako, ani nemůžu říct, jako že bychom se nějak názorově přeli, protože on se mě nikdy neptal na názor a když jsem nějaký vyslovila, tak vykulil oči a řekl... - odkud to víš- ... Jo, prostě... takže, ale vím že třeba s babičkou si jako vůbec... každý měl jiný názor na politiku, takže s ní byl tak jako docela na nože...no...

V: Takže taťka zkrátka byl dominantní v té rodině?

I: No, určitě no...

V: Jeho názory byly nepřebíratelné a když jste vy chtěli něco taťkovi nebo nějaký svůj názor, tak zkrátka byl natolik překvapený, že vás vůbec...?

I: No, tak já to mluvím jako spíš ve vztahu ke mě jo, jak spíš... jako on se ani nikoho neptal na jeho názor... prostě to, co dělal on, tak bylo správně a to se muselo dělat, jo, takže u nás disciplína, pravidla, uděláš tohle a pak můžeš jít ven, jo, a když člověk neposlechl samozřejmě byl za to... jako ne bit, ale jako prostě...

V: Takže nějaké fyzické násilí ne, ale dovedl vás potrestat, že se nemůžete dívat na televizi, nemůžete jít ven, nemůžete něco...?

I: No, spíš mamka pak nám jako hudovala, no hubovala, jako to, že by nám zakazovala televizi, tak to snad ani ne, my jsme se... to si nepamatuji, že bych nemohla....

- V: Říkáš, že taťka měl nějaké pravidla nastavené celkem tvrdé, což je jako...
I: No, tak jako on nás...
- V: A když teda jste pravidla porušily, tak měl, zjevně se dalo očekávat, že trestal...
I: Do určité doby jsme musely být doma, když jsme přišly pozdě, to nás třeba nechtěl pustit do baráku, to zamknul a buďte si venku, to už byla tma jo... no a pak právě, když se mu to už strašně zželelo tak opustil mě a ségru tam nechal...no, a já jsem ho potom prosila, ať ji taky pustí, tak ji potom pustil.
- V: Ségra to jako kvitovala s povděkem nebo to, že jsi za ní orodovala...
I: Ona to snad ani nevěděla...
- V: Ty jsi to neprodala zkrátka tuhleto informaci, jako že by sis na tom, jak se říká, trošičku zásluh...?
I: Ne, ne, ne, ale to je prostě jeden případ z mnoha... že jo, že jsem někam odešla bez dovolení, neřekla jsem kam, a pak mě třeba hledali, já jsem byla s kamarádkou někde v polorozpadlém baráku a no...
- V: A to předpokládám, že jsi dostala vejprask...
I: No to jsem dostala...přes zadek...
- V: Dobře, takže dá se říct, že taťka byl jako hlava rodiny správný, se dá říct?
I: No jako, nebyl správný...
- V: Nebo si představuješ, že otec by měl být jiný?
I: No určitě, protože měl by se snažit porozumět těm dětem, ale taťka takový jako vůbec nebyl, protože on se nesnažil jako nám porozumět nebo... jo. Naši se nikdy neptali, jak se cítíš, co si od toho myslíš, vůbec...
- V: Jasně, proto to je třeba si rozdělit. Těžko se budete ptát nějakého tříletého nebo pětiletého děcka, jak se cítí a takovýchle věci, že jo...
I: Já nemluvím o pětiletým šestiletým děcku, to si vůbec nepamatuji, já si pamatuju až takové své pokročilejší dětství, já si pamatuju, se mi první vzpomínky vybavují až tak... já nevím a to zas tak jako, taky takový střípky...tak nějak v těch 11 letech se mi to až nějak živěji vybavuje, možná až později prostě, já nevím... nedokážu jako, nedokázala bych souvisle popsat své dětství, jen takový jako útržky z něho, co mě jakoby v té myšl zůstaly zachycené.
- V: A komunikaci u vás doma bys popsala jak?
I: No, první věc byla, že mamka ani taťka na nás neměli čas...mě to tak přijde...pořád pracovali, aby nás zabezpečili a nějaká komunikace, když to nebylo zrovna o domácnosti a ty uděláš to a ty zase to, prostě nebyla. Táta, jak byl výbušný, tak jsme se ho trochu báli a on nás ani moc neuznával...myslím, když jsem byla už starší, tak jsem měla vždycky pocit, že mě strašně podceňoval...samozřejmě on asi podceňoval všechny, vždyť jen on byl ten nejlepší a všechno uměl...
- V: A ty jsi někdy za tím otcem šla, s tím že máš nějaký problémy nebo, že bys chtěla s něčím poradit?
I: Nikdy, nikdy, ne.

V: A nešla jsi za ním kvůli tomu, že jsi očekávala jeho reakci, nebo jsi nešla kvůli tomu, že ses styděla jít s tím?

I: Když my jsme se tak trochu bály...jo, on sice... tak, když jsem byla menší, tak se mnou občas dělal ty blbosti, ale pak jako se to úplně změnilo v té pubertě, protože najednou já už jsem přestávala být to dítě, už jsem se stávala jako, že jo, dospívající dívkou a najednou u něj jo, prostě už mě nebral jako dospělejší, že mám nějaké svoje vlastní názory, takže vlastně od té puberty už jsem si spolu vůbec nerozuměli a neměli co říct. A jako sem tam prostě...bavili jsme se, ale to byly takový...on měl svoje, tak nějak pořád pracoval...

V: Dobře... a co maminka?

I: No, tak... no...co bych řekla o mamce. Mamka ta byla... taky taková uzavřená, nedokázala dávat najevo nějaké emoce... a navíc emoce byly u nás takové, takové nepřístojné, nežádoucí, jo, prostě u nás to bylo prostě takový jako vážně, smíchu v našem domě teda moc nebylo a já jak jsem byla kolikrát tak citlivá, tak jsem se někdy prostě, že jo, rozbřečela, taťka vždycky nebul...nebo běž, jako jo... měl vždycky takový ty... jdi si bulet někam jinam...neměl rád pláč asi...

V: Zjevně teda asi ty citové projevy celkově, protože to byl tvrdý chlap, jak se říká. Tak, mamka, ta se snažila přizpůsobit jemu teda..?

I: No, mamka říká.. prostě, že život s taťkou neměla moc lehký, protože on jednak všechno uměl nejlíp a všechno ji vyčítal, ať udělala co udělala, tak to všechno bylo špatně. Nedávno mě mamka řekla, že vždycky večer, jak zalehli, tak on jí tam dokázal prostě jednu věc, kterou někdy v minulosti udělala špatně, tak pořád dokolečka jí to připomínal a furt jí to vyčítal, a vždycky, když šli spát, tak prostě začal ty svoje výčitky, jo, prostě to do ní hustil, ona nemohla spát v noci, ráno šla do práce hlavu jako střep, a to bylo večer co večer, takhle mi to říkala mamka... a asi odejít od něho nebo jít někam jinam, vzít si to.. ležení a přemístit se, asi bylo pro ni jako že by tu rodinu zkrátka nějakým způsobem asi narušila, nebo já nevím, na to jsem se ji neptala... proč to třeba takhle... já bych to třeba takhle určitě udělala...

V: A ty jsi jako děcko cítila ten problém, který mezi nima byl, nebo ten napjatý vztah?

I: Tak hádali se.

V: Hádali se jako často, nebo občas, hádali se před vámi?

I: No před námi, no.

V: A pouze teda slovně nebo došlo k nějakému fyzickému...?

I: Ne, ne to nikdy, taťka by nikdy nevztáhl jako ruku na mamku...

V: Takže to hádání tam zkrátka bylo nějaké, že tohleto jste slyšely, měly jste z toho špatný pocit měli jste strach o koho? O taťku, o mamku o sebe?

I: No, mamka se snažila vždycky spíš jako ho uklidňovat a spíš jako že neútočila, spíš se jenom jakoby bránila, ale tak, jakože se ho snažila jo... jako, aby to utichlo...taky to neměla ráda tyhle hádky... ale to všechno vyvolával ten táta, jo...

V: Takže vy jste byly teda jakoby s mamkou?

I: No tak určitě, ale můžu říct, že prostě jak jsme se toho táty bály, tak jako... jo... že jsme nedokázaly nějak tu mamku bránit nebo něco...prostě...

V: Nerozbrečely jste se nebo neudělaly jste aspoň takovýhle nějaký nátlak jako tátovi, aby přestal útočit...i když to bylo jak říkáte jenom slovně?

I: Ne, my jak jsme...jak byl autorita, tak my jsme jako nějak nemohly mu říct, prosím tě přestaň, jseš...to né...to jsme si nedovolily zkrátka. Radši jsem třeba odešla no a ségra se tam taky necítila jako doma dobře...protože ona taťku moc jako taky vzhledem k tomu...

V: ...protože taťka byl na ni trošičku ostřejší než na tebe, takže ona asi viděla i tohleto... Možná i tím svým způsobem trošičku nahrává tomu, že ji dodneška nějaká ta trpkost zůstává.

I: Hmmm...

V: Ještě k té mamce. Mamka teda neměla to lehké s taťkou, měla problém v té rodině taťku nějakou ukočírovat, aby byl klid relativně a co vůči vám tedy?

I: No tak, od nás vlastně vyžadovala to plnění povinností, že jsme musely jako prostě zkrátka uklízet, prostě všechno jako dělat, že jo, no tak samozřejmě je to... ale ne všech rodinách to takhle funguje že jo... prostě mamka to mezi nás jako tak nějak spravedlivě rozdělovala tu domácí práci a dokad' jsme to zkrátka neudělaly, tak jsme nemohly nikam jít a no a tak nějak... mamka prostě, jak v tom vztahu taky nebyla spokojená... tak nějak si řešila svoje problémy a nás tak jakoby opomíjela...nebo mě to takhle přijde, že prostě spíš měla sama problémy a už jí prostě nezbyvala ani energie řešit třeba naše...jo takže...já nevím, třeba se mnou, když jsem potřebovala něco do školy, tak třeba se mnou udělala nějaký domácí úkol, ale ona říkala, že se mnou to bylo docela lehký, že já jsem se učila tak nějak sama. Ségra ta zase musela mít i doučování, protože ta měla horší známky, no a když se bavíme, tak vždycky říká, že jsem si i sama hrála, že jsem tak nějak nepotřebovala... neměla nějaké velké nároky, že kolikrát o mě ani nevěděli...

V: A tys nějak jednoznačně nebo najevo jsi dávala, že potřebuješ s těma rodičema komunikovat, že chceš si s nima hrát, a nebo když jsi to někdy zkusila, zkusila-li jsi to někdy, šli a byli teda s tebou nebo řešili nějak ten tvůj problémek?

I: Jako nepamatuju se, že bych prostě od nich jako chtěla, aby si tam se mnou zahráli člověče nezlob se a oni odmítli, to si fakt jako nepamatuju. Víím, že prostě jsem tady toto všechno... hrávala si sama a jelikož mamka prostě neustále taky něco dělala, nikdy nedokázala prostě v klidu sedět... takže jsem ji ani nechtěla ani nějak otravovat... mě to přišlo, že má plno tam práce a ... takže jsem ji nějak... za ní nechodila, ani třeba s problémama jsem za ní nechodila, to jsme neřešily.

V: Takže ty jsi veškeré problémy si řešila sama?

I: Hmmm, v podstatě jsem tam neměla nikoho, že jo...ségra ta...

V: A měla jsi vůbec někoho, s kým jsi se mohla pobavit o svých problémech o svých bolístkách?

I: Ne, ani nikoho z rodiny, ani kamarádku, ani...

V: Ani babičky, dědečky?

I: Ne, ne...mě třeba naši nechtěli moc pouštět k babičce.. my jsme teda měli tam...jako ona bydlela ve .....* . babička, tam ona za ní spíš chodila jakoby .....* , jako ségra. A mě tam taťka moc nechtěl pouštět i vzhledem k tomu, že prostě měli jiné názory s tou babičkou a

---

* Název místa vynechán z důvodu zachování anonymity.

** Jméno sestry vynecháno z důvodu zachování anonymity.

nějak jako si prostě nevyhovovali. A tam .....* jednou upadla, měla nějaký úraz na hlavě prostě jo, a od té doby tam zakázal vstup dětem...jako nám, takže ne.

V: Jak bys hodnotila vaší rodinu, co se týká schopnosti naslouchání?

I: Myslím, že mi nedokázali moc naslouchat. Naši si moc nepotrpěli na dlouhý řeči. Jednak měli stále málo času a jak byli orientováni jenom na tu práci, tak pro ně byl člověk dobrý, když bez řečí udělal, co měl... Mamka nebyla nikdy ta kamarádka, které jsem se mohla bez obav s něčím svěřit. Když jsem se o to někdy pokusila, tak jsem ta špatná byla já... někdy mi přišlo, že je ke mně až příliš kritická... nevím, jestli se tomu, tak dá říkat, ale spíš se zastávala všech kolem i cizích lidí než mě... třeba když jsem si postěžovala na nespravedlivé chování nějaké paní učitelky na základce, tak mě nikdy nehájila, právě naopak...

V: Takže máš pocit, že si rodiče neudělali na tebe čas?

I: Mám pocit, že ne... a spíš mi přišlo, že jsou z té práce, jak své profesní tak té domácí hrozně unavení...

V: Máš pocit, že porozumění od rodičů nebylo?

I: Ne, takové asi, jaké dítě potřebuje... Nevím, do dneška si říkám, jestli se jim narodilo mimořádně citlivé dítě nebo úplně obyčejné dítě, které potřebovalo kromě střechy nad hlavou, jídla a ošacení i trochu lásky, zájmu a porozumění... Mě přijde, že v těchto oblastech jsem strádala a mám pocit, že naši si mysleli, že když mi zajistí všechny ty hmotné potřeby, tak to přece stačí...

V: A co se týká vzájemné tolerance mezi členy rodiny.. i ve vztahu k tobě?

I: Mamka taťkovi tolerovala dost věcí... radši mu ustoupila, protože dobře věděla, že by to skončilo zase nějakou hádkou nebo že by taťku popudila.... ale naopak to už bylo horší. Taťka měl svoje pevné zásady... a často bych řekla neracionální nebo takové...že se všechno dalo řešit jinak, v klidu... ale to on neuměl... a přitom šlo kolikrát o takové prkotiny... ale on to všechno nafoukl... jak se říká udělal z komára velblouda... a všichni to dělali špatně, jen on byl neomylný... nedokázal v žádném případě přiznat chybu nebo omyl... A tolerance ke mně... no, zase jak v čem...samozřejmě se jim nelíbilo, když jsem si moc vymýšlela... ale asi..jelikož jsem musela poslouchat, tak mi nebylo tolerováno jiné chování, než bylo z jejich pohledu to správné... Už jenom to, že jsem chtěla mít dlouhé vlasy, ale nikdy jsem je neměla, protože mě mamka vždycky ostříhala na kluka, protože se jí nelíbilo, že mám dlouhou ofinu a že je nosím rozpuštěné a že se o ně nestarám.. No, a třeba když zase uvedu příklad... třeba nechápal, jak si můžu půjčit třeba sukni od kamarádky... nechápal to, že můžu nosit cizí věc na sobě... a to udělal taky kvůli tomu rámus...

V: Takže tvoje svobodné vyjádření asi nemělo moc místa ve vaší rodině?

I: Ne, to ne.

V: Styl výchovy byl teda u vás spíše autoritativní?

I: Ano, tou autoritou byl jak taťka, tak i mamka. Ta taky nešla daleko pro nějakou facku... Ne že by nás bili.. my jsme byly celkem hodné, ale když jsme si zasloužily... Ještě v jednadvaceti letech jsem jednu dostala...

---

* Jméno sestry vynecháno z důvodu zachování anonymity.

V: Proč?

I: Nepřijela jsem domů a nedala jsem jim to nějak vědět. V té době jsme ještě neměli mobilní telefony... Já jsem tenkrát přijela, ale protože se mi nechtělo domů, tak jsem přespala u sestry.. to ona už měla svoji rodinu... a prostě jsem jim to neoznámila... asi měli o mě strach... ale ten jejich strach mi nikdy nepřišel jako o mě... nevím... takové zvláštní...

V: Bylo u vás doma více kritiky nebo chvály?

I: Rozhodně kritiky... tou se nešetřilo, zatímco chválou jo... mám pocit, že mě za nic nechválili, i když by třeba bylo proč...

V: Jaké měli rodiče nároky na výkon a poslušnost?

I: No.. tak samozřejmě, že vyžadovali poslušnost... Až teď mi někdy připadá, že nás dokázali mít rádi, jenom když jsme byly hodné a poslušné... nebo aspoň mám z toho teď takový pocit... kolikrát přemýšlím, jestli vůbec byli schopni té nepodmíněné lásky... Ale možná bych jim křivdila... To zas nechci... Ale zas to nebyli takový rodiče, aby z nás za každou cenu měli nebo jako chtěli mít nějaké dokonalé studentky se samými jedničkami nebo abychom byly nějaké naškrobené princezny nebo, jak se říká ze škatulky, to určitě ne. Za jedničku nás dokázali pochválit a trojka byla pořád dobře, ne... (smích)...

V: Chtěl jsem se zeptat a nějaké podobné problémy ve stravování, nebo takhle... stravovací návyky jaké byly ve vaší rodině?

I: No tak, můžu říct, že jsme opravdu tam jedli, snažili jsme se jíst všichni společně, takže večeře, snídaně to určitě ne, protože každý vstával tak různě, ale večeře jsme jedli všichni společně a o víkendu, když byli všichni doma, tak to jsme se scházeli jako, to mamka právě naopak chtěla, abychom prostě se sešli aspoň u toho stolu, takže i třeba snídaně, oběd, večeře a když někdo prostě ne, tak mu samozřejmě zase vyhubovala, jako... nebo když prostě byl nějak mimo tak jako...to...jo...to mamka vždycky na tom trvala, abychom se scházeli.

V: Hmmm, a ten rodinný kruh, který se tam utvářel, v podstatě říkáš každý den... minimálně ty večeře, tam nebylo místo proto abyste si popovídali nějak všichni?

I: Ne, mamka říká, že u jídla se nemluví.

V: No...to je pravda, ale určitě tam jsou okamžiky před nebo po jídle, aspoň nějaká chvílka, kdyby si tam rodina řekla pár slov, bylo nebylo?

I: Akorát jsme řekli, že to bylo dobrý, ale jinak ne.

V: A kde tedy nastává ten okamžik, že ten problém s jídlem u tebe vzniká?

I: No tak někdy v těch 18, když už jsem si přišla, že jsem plnoletá, že nemají rodiče na mě takový vliv a už jsem nějak... získávala svoje vlastní názory a určitý pohled na život, tak jsem chtěla taky něco udělat se svou postavou, protože jsem si nepřipadala jako dostatečně jako štíhlá, prostě jsem byla jako taková oplácanější, no a neměla jsem ani takové ty ženské tvary, protože si pamatuju, že jednou mi ségra řekla, že jsem jak...hmm...nevím přesně...prostě jako..že nejsem prostě vůbec vytvarovaná...že prostě jsem...takový sloup nebo jak to říkala...tak to vzhledem k tomu, že si to pořád pamatuju tak asi mě to, že jo...možná...

- V: A ty jsi předpokládala, že hubnutím se vytvaruješ?
- I: No to určitě, prostě jsem chtěla snížit váhu, protože jsem vážila hodně a připadala jsem si taková neobratná a prostě chtěla jsem ...
- V: A k tomu tě vedlo jenom vlastní poznání, nebo, když od toho odmyslíme sestru, která ti teda řekla ty seš ale, spíš ne že tlustá, ale pouze neforemná, ještě někdo? Otec, matka?
- I: Nepamatuju se. Ale na škole mi přišlo, že nejsem zdatná jako fyzicky tak jako ostatní... A fakt mě to štvalo... Nějak jsem fyzicky nestačila na ostatní... A docela jsem se za to styděla... U ostatních pak tak trochu jakoby klesnete nebo vás neberou tak jako...
- V: Ve škole ti někdo něco říkal?
- I: Ne, snad na můj... jakoby na postavu ne. Myslím, že ne. No ty sportovní výkony mrzeli hodně mě samotnou... Možná se mi za zády posmívali...teda měla jsem ten pocit, že se mi smějí. Samozřejmě ve škole jako se mě posmívali, protože jsem byla taková jiná než oni, prostě jsem se s nima moc nekamarádila, takže jsem byla takovým občas terčem posměchu. Ještě dodnes, když slyším za sebou nějaký smích, tak mám takové nepříjemné pocity... jako že se smějou mě...
- V: Terčem posměchu kvůli své postavě nebo svému smýšlení?
- I: Ne postavě právě ne, spíš kvůli jako chování, že jsem byla taková jako, že jsem se držela v povzdálí, jsem jako se neúčastňovala tam nějakých společných akcí, prostě, že jsem...
- V: A v době, kdy teda jsi dospěla k názoru, že musíš se sebou něco dělat, byl ve vaší rodině někdo obézní nebo enormně hubený a nebo někdo dělal něco se svoji postavou, snažil se o nějaký změny, vidělaš nějaký vzory?
- I: Ne, ne, třeba sestra ta je teda jako silná a měla k tomu sklony už od dětství, ale nikdy snad nedržela dietu...a mamka taky ne.. ani vůbec a obézní u nás v rodině jako vyložené obézní...ne.
- V: A maminka nedbala nějak přehnaně o svůj vzhled, nedržela diety?
- I: Ne, vůbec. Ani, co si vzpomínám, v naší rodině se nikdy nedržely diety.
- V: A ta myšlenka teda, že budeš tu svou postavu řešit tou stravou respektive tou dietou nějakou ta vzešla kde? Z nějaké literatury nebo...?
- I: No, no, no...
- V: ...nebo jsi to slyšela kolem sebe, je pravda že dneska máme samé diety kolem sebe kam se podíváme...
- I: No tak určitě, že jo, jsem si začala shánět literaturu, takže mojí takovou jako biblí se stala kniha od Diamondové „Fit pro život“, no ale...takže jsem se podle ní snažila stravovat, ale pak jako jsem sama po čase uznala, že to není zrovna knížka, která by vedla ke zdravému způsobu života, protože tam bylo hodně omezení a prostě si myslím, že to není zrovna dobrá knížka pro... jako pro mladou dívku...
- V: ...ve vývinu...
- I: No, tak ono v těch osmnácti už co by se mohlo vyvíjet no...

V: No dobře, přečetla sis knížku a začla jsi teda nějakým způsobem upravovat svůj jídelníček a jídelníček ti rodiče jako vyčítali nebo schvalovali? Jedla jsi s nima?

I: No, právě že já jsem jedla nebo jsem se snažila o dělenou stravu, hodně makrobiotiku jsem takže jsem potom začala vlastně...oni měli tu klasickou českou kuchyni, takže to pro mě...protože jsem přestala jíst maso veškerý v té době, takže jsem v podstatě už s nima přestávala jako jíst, vařila jsem si svoje... nějaké zrní nebo tó taťka tomu říkal, zase vaříš tu svoji ekologii nebo já nevím... to je ekologický, vždycky měl k tomu takový, ale neříkal to nějak sarkasticky spíš se u toho jako by usmíval...

V: A zúčastňovala jsi se dál těch společných jídel, když jsi si uvařila, nebo jsi se oddělila úplně od stolu?

I: No, když nám to tak vyšlo, tak jsem se jako najedla s nima to, co jsem si uvařila, ale pak už se to postupně jako i snižovalo tady tohleto setkávání jako u stolu, to už jsem navíc nějak jako měla tendenci prostě si to sníst bokem...

V: Takže trošičku jsi se za to jako styděla?

I: Ne, to ne, ale mě prostě...

V: ...nebo jsi měla strach za další připomínky?

I: Ne, ale mě prostě...nevím, ale mě to jako asi víc chutnalo, když jsem nebyla s nima, protože několikrát i to komentovali...

V: No, říkám...

I: No, že to, prostě, jak to můžeš jíst a prostě a to ti chutná?...prostě takový no..

V: Dobře a teďka mě pověz, jak dlouho jsi držela tu dietu a jak dlouho to mělo účinek. Jestli jsi to nemusela třeba přerušit, protože tě to přestalo bavit, pak přišel nějaký jo-jo efekt, to způsobilo, ještě to, že jsi začala držet nějakou drastičtější dietu... kdy si to, nebo zlomilo se to za jak dlouho... hnedka na poprvé nebo...?

I: No, že jo, tam byly různé ty pokusy, experimenty prostě ty jídelní, takže pak jsem nějak, já nevím, po půl roce prostě jsem shodila, já nevím 13 kilo, protože jsem do toho hodně cvičila až jako přehnaně hodně, pak už to hraničilo i s takovou posedlostí, že pak jsem třeba četla knížku a nebyla jsem schopna u toho sedět, musela jsem prostě při čtení chodit... Pak jsem si šla zacvičit, že jo... pak jsem teda hodně jako snížila jako váhu... měla jsem pak nějakých 46 kilo... no a pak se to nějak jako asi to trvalo možná tady to rok jako takový... jenže pak se to změnilo nebo zlomilo a pak zase jsem už nedokázala si odhadnout ty porce, začala jsem se i přejídat no a pak to vedlo i jako že... po konzumaci jako zvracení, takže to bylo takové...

V: Takže jsi bloudila mezi anorexií a bulimií?

I: Jo, ale pak už se to jako...pak už to získalo fakt jenom tu podobu té purgativní bulimie.

V: A jednoznačně muselo bejt vidět z vnějšku teda, že asi něco není v pořádku... jak na to reagovala rodina?

I: No, tak mamka samozřejmě mě to pořád vyčítala, jako proč nejím s nima jo, že si tam vařím to... a jak jsem byla už hubená takže samozřejmě mi to taky tam vyčítala, když jako ne zas tak často, spíš to jídlo... prostě, že nejím s nima a že provařím zbytečně moc plynu a tak.... Ona je strašně moc šetrivá... No, pak jsme se jako i s babičkou prostě ta byla taky proti, ona říkala, že držím dietu a já jsem ji zkrátka vysvětlovala, že zdravě jím a

ona ne, prostě to je dieta a pak no a pak s babičkou jsme se dlouho nebavily, protože byla kvůli mně, kvůli tomu na mě našťvaná, no...

V: No dobře, ale to jsme furt u toho, že teda okolí na to nějakým způsobem reagovalo a když došlo k tomu, že jsi už to začla řešit, kdy sis to uvědomila, že to je nezdravý, že došlo k nějaké chybě? Nebo si to uvědomil někdo jiný a ten tě k tomu...

I: Ne, ne, ne, tak to jsem si samozřejmě uvědomovala, když jsem... že jo, když spíš jako, když jsem držela tu dietu a spíš jsem jako měla hlad, tak mi to dělalo radost, jo, že prostě hubnu a že opravdu jako... tak to jsem se sama sobě líbila, i to, že se tak dokážu kontrolovat v jídle a pak vlastně to, že je něco špatně jsem si uvědomila až po nějaké té době, když jsem vlastně začala jakoby zvracet a nebo se mi taky stalo, že jsem prostě něco jedla a aniž bych to spolkla, tak jsem to zase vyplivla... abych, to jsem zase chtěla zamezit tomu, jako abych to zvracela, tak už jsem to rovnou jako jenom požvejkala a vyplivovala...

V: No... co následovalo? To bylo jako nějaké to první uvědomění si, že něco není v pořádku?

I: No a tak nějak jsem si říkala...

V: Začala si studovat sama literaturu nebo...?

I: No, tak koupila jsem si knížku jako svépomocnou příručku tak... a pak jsem začala chodit k psychologovi... potom, jelikož ten mi nemohl napsat jakoby léky, tak pak mě předal do péče psychiatra a to jsem kvůli tomu i chodila normálně k praktickému lékaři, ale ten si samozřejmě se mnou vůbec nevěděl rady, protože tenkrát to ještě bylo takový jako docela neznámá nemoc v té době a oni fakt jako nevěděli co... no, že pak vlastně takový to kolečko jako praktický lékař, psycholog, psychiatr, no a potom ten psychiatr mě odeslal na hospitalizaci.

V: A to už v té době bylo jako skupina lidí, která nebo někdo, kdo už věděl jak se ty...

I: Ne, právě že ne... já jsem byla na otevřeném oddělení, kde se léčily všemožné, ať už o byly sociální fobie nebo prostě nějaký ty jiný prostě ty psychiatrické problémy, takže a my jsme tam měly prostě volný přístup jakoby, nikdo nás tam nehlídal jenom jsme tam prostě byly na oddělení jakoby pod nějakým dohledem, že jsme se tam musely hlásit jako nikdo nás tam nekontroloval v jídle nebo tak. Takže tam jakoby ten léčebný efekt vůbec nebyl. To jsem tam byla asi měsíc a půl... no a ona zase většinou se pohybuje kolem těch šesti týdnů tahle doba. Ale já jsem tam...no teď nevím, jestli to bylo to první, ale.. no pak vlastně, takže jsem se zase vrátila domů, všechno jako, protože tam se mi nedostalo žádné jako podpory nebo nějakého terapeutického účinku, takže se to všechno jako bylo stejný... no a já jsem v té době jako měla nebo vlastně už i před tou hospitalizací i po ní prostě jsem se dostávala do takových depresí a jelikož jsem neměla ani pořádnou práci, protože u nás byla vysoká nezaměstnanost a už jako po škole jsem měla problémy nebo po učňáku se jako...

V: ...najít zaměstnání...

I: No, prostě tam to bylo strašný, takže jsem tak nějak jako vždycky chvilku brigáda, chvilku práce, pak pracák prostě takový spíš jeden čas jsem byla spíš víc doma jako bez práce, než pracovala, samozřejmě naši mě to dávali jako najevo, že asi jsem neschopná si najít práci, ale já jsem se snažila prostě, jenže to nešlo jo a dojíždět tam jenom... tam někam, získávat za to nějaký plat, který vzápětí hned jakoby dáš za cestování, no tak to... no, ale prostě jsem tady to prožívala dost jako špatně tohleto období...

V: Hmm, a to trvalo jak dlouho do období?

I: No vlastně potom to trvalo...já už teď nevím, já jsem si potom udělala maturitu, ale teď přesně nevím jako že ona potom následovala ještě další hospitalizace tak teď si nejsem jistá, jestli tam ta střední škola byla před nebo až po, ale..ale...

V: A ta maturita, to studium bylo jak dlouho? Dva roky?

I: Dva roky.

V: A v těch dvou letech, když jsi teda hodně úsilí věnovala tomu studiu, jsi měla problémy další nebo se to prohlubovalo v té době?

I: Jo to, no...

V: Nebo nahradila ta maturita dejme tomu nějakou, to období, kdy jsi měla čas se zabývat těma... tou svou nemocí nebo respektive dělat pro tu nemoc něco?

I: No, já jsem v tom byla prostě úplně.. jako bez cizí pomoci, to zkrátka v té době nešlo, protože jsem byla úplně jako...

V: Takže ani ta maturita tě prostě nevybočila z toho PPP?

I: Ne, ne, spíš jsem si jenom vždycky říkala, když jsem se hlásila na tu školu, tak jsem si říkala, že ta škola jako mě určitě pomůže, že nebudu mít čas prostě nebo že ty myšlenky budou... půjdou jako úplně jiným směrem, ale nikdy...vždycky jsem si řekla jo, když tam byl takový jakoby změna životní jsem si říkala třeba tady tohleto zrovna jako bude prostě ten zlom jako že to potom bude všechno v pořádku ale nikdy, nikdy... vždycky se to prostě ty moje problémy pokračovaly i přes nějaký ten... ten zásadní jakoby zvrát v životě...

V: Takže možná chvílička a pak se to vrátilo do starých kolejí?

I: No možná ani chvílička, prostě bylo to takový... tenkrát prostě...

V: Dobře, takže říkala jsi o tom, že nevíš teďka přesně, jestli ta škola byla před nebo po další návštěvě nebo hospitalizaci a to bylo zase z důvodu teda tý...

I: Jo, ale to už jsem si zařídila sama, protože to už jsem cítila, že jsem nebezpečná sama sobě. Tak jsem si tam zkrátka zavolala, to bylo někdy já nevím... v říjnu, ale oni mi řekli, že berou až někdy v lednu, to jsem byla z toho fakt jako nešťastná, protože jsem si říkala, jak přežiju ten říjen, prosinec, leden... no, ale nějak do té doby jsem se snažila prostě nějak vydržet, no a pak jsem tam byla zas, ale to už se jako tam úplně změnilo, to už tam byla přímo nějaká jednotka pro léčbu poruch příjmu potravy, takže tam byly jako anoretičky, bulimičky a už jako tam měli jiný přístup, než v tom prvním případě, už nás tam jako víc hlídali, i když pořad to nebylo ještě to, co je třeba v současné době, jo, pořad to tam bylo ještě takový ten režim nebyl tak přísný.

V: A tam jsi byla...?

I: No, tam jsem byla zase asi ten měsíc a půl s tím, že ani nevím jestli tam za mnou tenkrát přijeli, protože já jsem tam, když jsem tam přijela ještě shodila, což jako bylo špatně, protože už tak jsem jako měla dost nízkou váhu a ještě když jsem 2 kila shodila, tak mě tam zakázali návštěvy, telefonáty, to trvalo možná 3 týdny, než se zase ta váha vrátila jakoby do té původní do toho původního stavu a... no a pak jenom pamatuji, že tam zkrátka byl konec jako pobytu, přijeli si pro mě naši, já jsem chtěla, aby si promluvili s těmi psychoterapeuty, jenže oni tam tenkrát měli něco, že tam museli ti psychoterapeuti něco řešit, tak jakože ať teda počkají, jenže naši zase nechtěli čekat, jenže já jsem vážně

chtěla, aby si prostě, aby...vždyť oni naši o tom nevěděli vůbec nic, jo... oni si mysleli, že je to moje vina, že já jsem se do toho dostala vlastní vinou, že se s toho musím teda dostat sama a...takže neměli ani zájem prostě si s nima popovídat. No, takže vlastně mě jenom vzali a jela jsem domů...

V: A už jsi se cítila jako, že dokážeš s tím bojovat nebo ještě to bylo jako v tom prvním případě, že jsi odešla a k žádnému posunu nedošlo?

I: Já teda už si to přesně nepamatuju, ale já si myslím, že v té době jsem asi moc neměla... asi tu správnou motivaci k tomu, abych se prostě chtěla jako léčit. Prostě na jednu stranu mi to nějak vyhovovalo prostě pořád jako by ta nemoc prostě, že to byl jediný společník... věrný, prostě a něco jsem si tím jako vynahrazovala, ať už to byla třeba ta rodičovská láska nebo něco, prostě že...a měla jsem takový pocit, že mi tady strašně uvnitř něco chybí, a že to člověk musí prostě... má jakoby...potřebu to naplnit a já jsem si prostě k tomu vybrala bohužel to jídlo, no prostě fakt jsem se cítila pořád jako vnitřně úplně prázdná a to jídlo mě trochu pomáhalo, že to jakoby tu prázdnotu vyplnit.

V: Hmm. Trošku mi tady nesedí jedna věc, jestli si teda odešla do té léčebny, když tomu budeme takhle říkat, dobrovolně, protože jsi cítila, že nějaký problém je a odcházela jsi s tím, že chceš dál pokračovat ne v léčbě, ale v těch poruchách příjmu potravy...

I: Já jsem nechtěla, já jsem se toho chtěla toho strašně zbavit, ale prostě...

V: ...ale odcházela jsi, říkáš, a věděla jsi, že to prostě nepoložíš, že budeš dál experimentovat...

I: o, ale já jsem se toho chtěla zbavit, strašně moc, ale... prostě ta ambivalence, co jsem cítila prostě jako kdyby tam jeden, jedna část mně prostě chtěla, druhá část nechtěla prostě se furt mezi sebou přely a prostě ta část, co nechtěla byla silnější, než ta část, co chtěla, prostě jsem v tom pořád jako se plácala... A nějak jsem čekala, že se něco přijde, nějaký zlom ve mně nebo něco...a přestanu s tím.

V: V podstatě jsi mě trošičku odpověděla na otázku, kterou pokládám všem, do jaké míry ta rodina po dozvědění se, že existuje tento problém, že to teda je psychický problém, že to není jenom tvá touha nejíst, jak se zachovala to se dá teda shrnout, že se nezachovala nijak ji to vlastně ani neovlivnilo ani...

I: No, ne, jako určitě v dobrém se to určitě jako nebo... jelikož jsem od nich neměla žádnou jakoby podporu, pomoc, porozumění, tak mě to ještě hlouběji prostě dostávalo, ať už do depresí nebo tady do té nemoci.

V: Takže ten nezájem jejich spíše jako tě stahoval dolů?

I: Jo, jo. Jednak ten nezájem a taky nepochopení... že vůbec netušili, co asi prožívám... že mi to celé dávali za vinu a nesnažili se nijak mi porozumět...

V: Ono se dá totiž částečně říct, že možná i jeden z důvodů proč jsi začla tohleto dělat, že aby ses trošičku víc zviditelnila vůči těm okolí a rodičů... možná někde v podvědomí.

I: Jako je možný že, jako určitě tady ta nemoc byla jakoby takovým voláním o pomoc, že prostě jsem...jsem chtěla upozornit možná na sebe, jako že podívejte se, vždyť, pane bože, já jsem nemocná, copak to nevidíte!?

- V: A chod rodiny, jaký to mělo na ní vliv, změnilo se něco potom...?
- I: Myslím, že chod rodiny zůstal stejný. V té době už sestra byla z domu... takže jsme zůstali tři... tady v tom žádná změna. Akorát jsme se víc hádali.. kvůli jídlu, kvůli mizení potravin a tak...
- V: Kdy jsi odešla nadobro od rodiny? Myslím jako, kdy ses odstěhovala?
- I: No, úplně to bylo v roce 2000, to si pamatuju... a předtím to bylo tak střídavě... chvílku jsem bydlela dokonce u tety v nedalekém městě... u babičky... té, jak se na mě zlobila kvůli mému jezení... to jsem u nich byla v době, když jsem si našla zrovna práci a dojíždět domů by nebylo asi úplně možný... a taky jsem byla asi necelý rok na intru...
- V: Měla tahle úplná separace od rodičů nějaký vliv? Myslím na tvou nemoc...
- I: Myslím, že ne. Jo bylo dobrý, že mě nikdo nehuboval, nekomentoval, nikdo nesledoval... ale pokračovala jsem dál ve svých jídelních zlozvycích...
- V: Myslíš, že jsme o rodině řekli všechno důležité, že není co by ještě...?
- I: ...No snad... ani ne.. možná... jen asi to, že jako mladší jsem si myslela, že mě naši nemaj rádi, že jsem jim na obtíž, že ty jejich někdy utrápené obličejce, jsou kvůli mně... opravdu jsem si připadala jako takové nechtěné nemilované dítě... dokonce jsem si nějaký čas říkala, že asi nejsem jejich dítě a proto se tak ke mně chovají... jako tak odměřeně, necitlivě... Myslím, že ta láska od nich mi strašně moc chyběla... a dlouho mi dělalo problémy, vlastně dělá doteďka, mluvit o své rodině... a časem nějak tady ten pocit narůstal... a vyvrcholilo to celkem nedávno, kdy jsem mamce řekla, jak jsem to tenkrát vnímala... a myslím, že doteďka to se mnou jde jak stín...
- V: Takže jste si s maminkou o tom promluvili?
- I: No, tak z mé strany to šlo hodně těžko, protože jsem spíš dostala záchvat breku... a nedokázala jsem přesně říct, co chci říct... a pak jsem se ještě, když jsme si volaly, tak jsem jí ještě něco říkala... a myslím, že mamka se dozvěděla věci, které do té doby vůbec nevěděla... a asi si uvědomila, že možná udělali chybu... asi jí to taky mrzí... vlastně mi teď volá častěji a dokonce se ptá, jako takové... - jak ti je? a jak to...?- .... a tak... na to fakt nejsem zvyklá...
- V: Řekni mi ještě, jak ses cítila v atmosféře rodiny, když to vezmeš od doby dospívání až po současnost...
- I: No, bylo tam takové pořád napjaté... takové...vztahy.... Když jsem byla menší to si fakt už moc nepamatuju, ale s tou sestrou mi tam nebylo fakt dobře. Bylo mi dobře, když jsem byla sama a mohla jsem si dělat svoje věci. Já si pamatuju hlavně to, že jako hodně malá jsem byla úzkostná a bála jsem se nějakých přízraků nebo duchů, kteří mi chtěli ublížit... Když se sestra odstěhovala dolů do pokojíku a já jsem měla horní pokoj celý pro sebe, tak jsem se tam začala bát.. asi i proto, že hned vedle byla půda...(smích)... začala jsem se bát tmy... mamka mi musela nechávat svítit na chodbě... pak ani to nepomáhalo...bloumala jsem po nocích po baráku...za našima jsem se bála jít, ale nakonec to dopadlo tak, že jsem začala spávat u nich v ložnici... a to jsem už byla docela velká... já nevím, mohla jsem chodit do čtvrté, páté třídy...těžko říct... vím, že jsem se kvůli každé blbosti rozbřečela...jako nevím, jestli to byly blbosti, ale měla jsem i období, kdy jsem brečela pořád... prostě něco mi v té rodině, od rodičů strašně chybělo... pohlazení, laskavé slovo, projevy lásky, fyzický kontakt, možná i ten oční kontakt, který je důležitý... Byla jsem nejradši, když jsem se mohla zavřít do toho svého světa snění a někde v koutku si přemýšlet... tat'ka měl taky občas takové nálady, že bylo lepší mu jít

z cesty... jako ne, že bych to tam neměla vysloveně ráda, to ne, ale někdy mě to tam dusilo, možná nejvíc až když jsem byla starší a měla jsem problémy s jídlem... mamka mi totiž všechno, co jsem snědla navíc vyčítala... rozčilovalo mě vždycky když mi řekla třeba: v lednici jsem koupila holkám, jako neteřím, jogurty, ne abys jim to snědla... nebo podobné věci... to bylo pořád... výčitky... Připadala jsem si tam potom, že už vůbec nic nemůžu, že jsem prašivá, nikdo se s váma nebavil a když už, tak výčitky, rozepře, zlost...

Děkuji za rozhovor.

4. Rozhovor s Martou (23 let)

Rozhovor ze dne 19.1.2013 - přepis rozhovoru z diktafonu

V: Co bys mohla tak na začátku říct o své rodině?

I: O mojí rodině? Co bys chtěla slyšet? Já nevím..

V: Jak bys ji jako hodnotila... po stránce vztahové...?

I: Není to moc dobré, jako mamka žije s druhým manželem už dlouho... 17 roků, ale já s ním nemám absolutně dobrý vztah, tak proto jsem odešla jakoby... už dříve. No a celkově jako nemáme dobré vztahy... je to tam... i díky... nejvíce kvůli tomuhle jako...

V: A když se přenesesh do té doby, cos.. ještě před tvými devatenáctinami, tak jak to vypadalo v té rodině?

I: No, tak jako... já jsem měla dobrý vztah s mamkou, to už sestra asi byla na vejšce, takže byla jako mimo, takže já jsem tam s nima byla sama. No a...já jsem měla dobrý vztah s mamkou, ale s tím manželem vůbec ne, takže jsem jako kdyby byla jediné buď s ní, nebo sama jakoby v bytě...

V: V kolika letech se rozvedli rodiče?

I: Když mi byly čtyři, takže... Takže jako vůbec ne dobré vztahy...

V: Ale s mamkou jako jo, to jste si rozuměly..

I: S mamkou jo, s mamkou jo... Ale necítila sem se tam dobře v tom bytě, proto jsem šla pryč.

V: Takže všechno vlastně díky tomu partnerovi?

I: Jo, víceméně jo.

V: A co ti na něm vadilo?

I: Všechno.... (smích)... Všechno ne... už když jsme byly se sestrou menší, tak vždycky do nás... jako kdyby něco proti nám měl, jakoby takhle... jo takže pořád do nás tak ryl...

V: Jako byly nějaké narážky..

I: Jo, blbé, jo, všechno, všechno... takže to prostě pokračovalo a...

V: Mamka to věděla, že...

I: Jo...

V: A nějak si to prostě...zkrátka nezměnilo se to?

I: Nó, ne...

V: S mamkou jste si... jste se nějak svěřovaly... svěřovala ses jí se svými problémy? Pomáhala ti, nebo jak to tam bylo po té emoční stránce?

I: To určitě jako mamka o mně věděla všechno, ale potom o tom jídle to se moc nemluvalo... skoro teda vůbec.

V: Takže mezi vámi byl takový kamarádský vztah, ale jídlo jste neřešily..?

I: Ano, to jídlo ne..

- V: A ví to?
I: Teď už to ví, teď už jo. Ale měla to vědět předtím, že jo... to prostě... to bylo takové, o čem se nemluvilo, každý to věděl, ale...
- V: A proč si myslíš, že jste o tom jako nemluvily? Že... jako, že ses bála, měla jsi strach, nebo myslela sis, že by tě nepochopila?
I: Jo, taky. Tohle prostě, že by absolutně nechápala jako o čem mluvím, což potom jako i bylo, jo.
- V: A pomohla ti nějak v tom teď jako, potom když už to věděla?
I: No, když jsme se potom začaly bavit jako o tom přejídání, tak jako se snažila... ale to nejde, jo, protože tomu nerozumí jako... Neví o co jde. Takže mi nepomohla... ne..
- V: Jak to bylo ve vaší rodině co se týká vzájemné tolerance, porozumění, sounáležitosti? Takže všechno se... asi jenom s tou maminkou se odehrávalo...?
I: Jo.
- V: A tam ti jako nic nechybělo u té mámy...
I: Ne, ani ne. Ne.
- V: Takže bys ji nemohla teď jako nějak říct: mami tys udělala tyhle chyby...ve výchově nebo v přístupu?
I: Tak to jediné co by se týkalo třeba jiné věci, jako školy nebo tak, ale jinak... měla jsem moc volnosti takže... takže jenom tohle.
- V: Takže výchova byla u vás taková jako... v demokratickém stylu, že ti nechávali prostě volnost?
I: Jo.
- V: Takže mamka ti dokázala naslouchat, mohla si se vyjadřovat svobodně...?
I: Jo.
- V: A byly v té vaší rodině nějaké chaotické návyky a nebo to všechno běželo podle nějakých pravidel?
I: Ne, žádné pravidla.
- V: Takže chaos.
I: Jo. Jako co se týká jídla, jako... jak každý chtěl. Jako to...
- V: Takže jste společně nestolovali? Třeba nejedli jste spolu...?
I: Maximálně, když jsem byla mladší, pak už jsem nechtěla. Ale ne kvůli tomu, že bych měla už problémy s jídlem, ale kvůli tomu, že jsem tam nechtěla sedět... (smích)...
- V: Takže ani sobotní nebo nedělní obědy..
I: Potom už ne. Ne, ne. To jsem jedla sama v pokoji... (smích)...
- V: A s mamkou jste si nezašly třeba někam spolu? Do restaurace...?
I: Jo, jako občas jo, určitě. Ale mluvíš o té době před těma problémama, že jo?

V: Jo.

I: Protože pak jsem nešla nikam, že jo...

V: A kdybys teda měla nějak říct, co Ti v rodině chybělo... jako, co bys na ní třeba změnila?

I: ...no to je těžký...vlastně asi hlavně toho tátu, ten mi chyběl, protože ten mámin druhý manžel... toho jsme nikdy tak .. já a ségra...nikdy nepřijaly...v podstatě jsme spolu pořád nějak bojovali... a potom taky si myslím, že ta výchova měla být malinko přísnější, protože té samostatnosti a volnosti jsem měla až moc...

V: Takže maminku bys charakterizovala jak? Co bys o ní řekla? ... Jak se ti jeví... jako charakterové rysy?

I: No... tak jako... jako já nevím, vždycky prostě byla ochotná, vždycky chtěla pro nás to nejlepší jako se ségrou, žádné... prostě... já nevím, vždycky se snažila dát nám to, co mohla nejvíc jako... Prostě... s ní jsem, říkám, měly dobrý vztah, to jako... tam nebylo nic.

V: A co ta starší sestra, jaký jste měli spolu vztah?

I: No, když už jsem byla starší, tak dobrý, jako... ona bydlela na výšce... byla na výšce, že jo, takže nebydlela doma, takže to už potom byla...

V: A stýkaly jste se potom, volaly jste si?

I: Jo.

V: A doted'ka? Jako máte mezi sebou dobré vztahy?

I: Jo...jojo.

V: A s tím bratrem nevlastním?

I: No, s tím jako jsem se začala vídat, až když jsem přijela z té Itálie, to je asi teda ty tři roky... protože předtím jsme se jako s tatškou moc nestýkali, takže jsme měli... jako špatné vztahy s ním, takže vlastně až potom.

V: A ten tatínek, teď jako tvůj biologický, tak s ním se jako vídáváš...?

I: Jo, když jsem doma, tak se s ním určitě vidím, o vánocích jsem ho viděla.... jako jo, vídám.

V: Ale, nějak funguje pro tebe jenom jako takový... jako když... v podstatě už nemá tu roli otce...?

I: Nemá, no, to už jako nějak zvlášť ne.

V: Takže on neví o tvých problémech, s ním ses o tom jako vůbec nebavila..?

I: Ne, on jenom viděl něco, ale nevěděl co...

V: Od maminky, nebo...? Ty říkáš že něco věděl...

I: Viděl.

V: Viděl?

I: Viděl, viděl mně, že jo. Tak.

V: Jo, jako žes byla hodně hubená a tak... A ptal se tě jako proč, nebo co se děje?

I: Ne, vůbec nic.

- V: A mamka na to nějak nepřišla, nebo jsi jí to musela napřed říct?
I: Ne, mamka viděla jako, že mám nějaký problém, ale prostě říkala mi, jo - ty si hubená, ty si to..., ale co z toho, jako, že jo...
- V: A nějak si nevšímalá tvých jídelních návyků, jako že máš...?
I: Ne, ona normálně jako, že třeba málo, ale ona je v tom jako kdyby byla slabá, nebo teda alespoň byla. Alespoň mi tak přišla... že jako já nevím, mi to dělat někdo, tak to vidím hned jakoby... Že to se dalo strašně lehce jako takhle v tom pokračovat.
- V: A neměla mamka sama nějaké problémy, třeba myslím, že nedržela dietu, nebo...?
I: Ne, nikdy.
- V: Ani nadměrně se nějak nestarala o vzhled... ?
I: Nic, ne. To nevím právě...
- V: A u některého člena rodiny vyskytly se třeba deprese, obezita nebo závislost na alkoholu?
I: No, tak závislost na alkoholu je maximálně u toho přítele.. od mamky, ale jinak jako...jinak nic...
- V: Ani nějaká nemoc v rodině, v té době nebo když ses vrátila?
I: Ne.
- V: S tou mamkou si říkala že jste jako super kamarádky, že tam to jako je. Měly jste i jako čas na sebe? Jako že mamka měla... udělala si vždycky pro tebe čas?
I: Jo.
- V: Ve vaší rodině bylo víc kritiky, nebo víc chvály, nebo jak to bylo...?
I: No...
- V: Chválili tě?
I: No, jestli mě chválili... ani ne nějak zvlášť.
- V: Nebo ti říkali je to dobrý, ale měla bys ještě...?
I: Ani to, prostě jako nic. Jako nevím, prostě tady k tomu prostě nějak nebylo, že by...
- V: Takže s mamkou jste byly spíš jako tým než sólistky, dalo by se říct?
I: Jo, dá se říct.
- V: A u těch sourozenců, třeba u té sestry, nebylo třeba v dětství, nebo jsi nezaznamenala, že byla mezi vámi nějaká žárlivost nebo rivalita?
I: Tak to trochu určitě, tak jo..
- V: Ale nebylo to nic, co by tě mělo ovlivnit...?
I: Ne, to ne.
- V: A jaké jsou vztahy mezi maminkou a tatínkem, ale těmi jako... myslím biologickými rodiči.
I: Absolutně se nevidají, už dvacet let se neviděli... maximálně u soudu... (smích)...

V: Jaké byly nároky rodičů na výkon?

I: Na výkon nároky skoro žádné nebyly. Právě, že by měly být větší.. (smích)....

V: Takže rodina, to už jsem se vlastně ptala, nebyla jako místem setkávání, nebo společného stravování...?

I: Ne.

V: Jenom s mamkou jste řešily... jako problémy...?

I: ..cokoli..

V: ..různého rázu, ale o té nemoci, jako až potom...

I: To až asi teď v září někdy jsme se začli o všem bavit jako...

V: A kdybys mohla zhodnotit, jak ovlivnila nemoc chod rodiny? Teď když mluvíme jenom o té mamce, že jo. Že ti byla potom jakoby oporou, nebo teď, jak říkáš, že v tom září se to nějak prolomilo, takže...

I: No, já už s nima nežiju ,že jo. Jako v té době, když jsem byla tam, tak prostě...já nevím, já jsem si jela to svoje a oni si jeli to svoje, takže...takže tak. Že by to bylo nějaké velké ovlivnění... to nevím, jestli... spíš jako více se o tom mluvilo, jako o mně, o mojí hubenosti, takže to mi vadilo samozřejmě, že jo, a takhle proto jsem se necítila s nima dobře, ale oni to maximálně mohli řešit mezi sebou, ale ne se mnou. Tak tak...

V: A jak často se vídáte teď s tím tatínkem?

I: Teďkom?

V: No.

I: Teďkom jen, když jedu tam ke mně domů, jakoby asi já nevím... jednou za dva měsíce, jestli jedu domů. Jako teďkom už jako normálně, ale fakt s ním jsem o tom vůbec nemluvila.

V: A sestra ví o tvých problémech?

I: Jo.

V: Takže se jí taky svěřuješ?

I: Né, ale o tomhle jsem se s ní bavila taky až později, předtím jsem nebyla schopna se s někým o něčem bavit jakoby... a jako, no potom taky viděla, že jo, to jsem ani nemusela mluvit. Jako taky viděla, že mám problém, ale nemluvilo se o tom. To až později. Někdy asi v létě jsem se s ní o tom začala bavit. Jakože takhle.

V: A pomáhá ti ta léčba, nebo ten psycholog, jak k němu chodíš? Nemáš pocit jako, že je to lepší?

I: Já si myslím... tak od té doby, kdy jsem tam šla, toho 20. listopadu jsem tam šla, myslím, nebo takhle, co si pamatuju... tak od té doby už jsem se přestala přejídat. Takže asi to má na mě nějaký účinek. Jo, jakoby, že prostě potřebuju... potřebovala jsem slyšet něco takhle jako...

V: A co se týká těch stravovacích návyků teď? Pořád se bojíš dát si porci, jakou bys měla nebo pořád je tam prostě ta obava z nárůstu hmotnosti?

I: No tak, já hlavně teďkom chci zhubnout, že jo, takže... takže... tak se snažím jíst tak že jo, aby to šlo nějak dolů. Takže určitě asi nerada bych šla, já nevím, jako dám si něco jo, ale

prostě asi bych si nedala, já nevím, třeba z McDonalda hamburger, nebo já nevím co... Snažím se teďko, aby to šlo dolů, ta váha.

V: Jak se na to kouká ta psychoterapeutka, ta asi není z tebe moc nadšená, když ji říkáš, že chceš zhubnout.

I: Jo, protože jako moje váha, normální, je 48. Jako normální váha. Takže ještě ty dvě kila jako... ona říkala dobře, že to tam necháme zajít klidně, ale že potom mě chce vidět, jak na tom budu, právě že, jestli do toho se moc nepustím, jakoby... nebo... ať to potom nejde níž a níž a takhle...

V: A té vysněné váhy chceš docílit jako že jenom snížením porce, nebo máš jídelníček jako už...?

I: Tak vlastně, jako já mám ten jídelníček totiž, já jsem z těch 48 kilo.. teda 38 kilo se dokázala díky přejídání dostat na 60... A to bylo během několika měsíců...čtyř? Nevím... to bylo duben...vlastně květen, červen, červenec.. no, čtyři měsíce, 60 kilo z 38, takže dobrý a... já dokážu hodně věcí...(smích)... No a potom jsem prostě postupně jako taky měla dobrý jídelníček, šlo to dolů, jo, všechno. V létě jsem měla nějakých 45, což bylo jakože... tak akorát, víc dolů už asi ne, protože... jako nevím, začala jsem se pak zase přejídat. Nevím, jestli už to bylo málo nebo co. Takže mám ten jídelníček jako kdyby takovej na hubnutí, teď no. Ale jím, nemám hlad. Ale zdravěji.

V: Co bys mě ještě řekla o rodině, co si ještě neřekla?

I: O rodině...

V: Ty jsi říkala že bys na své rodině nezměnila nic, teda kromě partnera samozřejmě. Lituješ, že se rozvedli vaši? Je ti to líto?

I: No určitě, protože by to bylo asi všechno jinak,že jo. Jako neříkám,že toto by se nemohlo stát, to co se jako stalo, ale určitě bych byla radši, kdyby se naši nerozvedli... To stoprocent... že jako... tak.... Já nevím, co bys tam ještě chtěla k té rodině?

V: Nevím, co tady ještě nezaznělo a...

I: ... Akorát ... jako ještě maximálně ten manžel, jako té mamky – my mu říkáme přítel-manžel, oni se vzali. Jako kdysi možná nám říkal jako... - nežer, budeš tlustá...už zase čumíš do ledničky...- ...kdoví, jestli za to nemůže on...(smích)... Víš jako narážky na jídlo a tak dál, jakoby. Ale nevím, jestli by to mohlo ovlivnit tohle, nebo...

V: To víš, že jo..

I: To já nevím. Tak proč by to nezačlo už dříve, víš co... Ale já třeba, jak si vzpomínám, tak už v osmé třídě vím, že jsem tam řešila nějaké jídlo, ale nikdy to nezašlo až takhle daleko, víš, jako že... že jsem byla, víš, jako kost a kůže...

V: A v kolika letech se vzali?

I: Když mi bylo asi třináct. Ale tady ty, jako tyhle ty... to jsem slýchávala furt jako se sestrou jo, to jako bylo věčně... nějaké takové.. kecy prostě.

V: Ale v tu chvíli, jestli si vzpomeneš, když ti to ten otec, nebo ten přítel mamky jako řekl, tak jak jsi... jaké jsi měla pocity potom? Jako opravdu jsi... mávla jsi nad tím rukou, nebo ti to nějak jako vadilo...?

I: No... samozřejmě nepříjemný mě to bylo, že jo, ale určitě jako to tam trochu asi jako něco, že jo... prostě... no... určitě mi to tam trošku zůstalo v té hlavě, to jo, když si to pamatuju

dodnes... (smích)...

V: S maminkou jste žily do tvých 13 let sami?

I: Do mých 13 let jsme žily už s přítelem od mamky, pak se vzali. On u nás žil od rozvodu rodičů....

V: Maminka si dobře rozumí s nynějším partnerem?

I: No...on ještě tak asi... do září pravidelně pil, pak změnil práci a omezil to.... Problémy tak byly hlavně kvůli pití, ale teď jsou vztahy mezi nimi celkem dobré.

V: Povídala si, že nevlastní otec má problémy s alkoholem. Jedná se o závislost? Jaké to přinášelo problémy, když jsi s nimi bydlela do svých 19 let?

I: No, hádaly se s mamkou... kvůli jeho opilosti... Vyhýbala jsem se době, kdy se vrátí opilý... Zavírala jsem se v pokoji.... Bylo to tam hodně nepříjemné... nepříjemné prostředí....

V: Jak jsi ho nazývala? Tati, jménem, nijak?

I: Ne, oslovovala jsem ho jménem...

V: Měl nějaký vliv na tvou výchovu, angažoval se ve výchově?

I: Ne... na výchově neměl skoro žádný vliv...

V: Mohla bys ho krátce charakterizovat?

I: No... tak je celkem inteligentní, vzdělaný, ale neschopný se zapojit do běžného prostředí, nedokáže normálně komunikovat s lidmi.... No, se mnou a se sestrou už vůbec ne... neustále měl podivné připomínky a mluvil si pro sebe....

V: Kolik let je nevlastnímu bratrovi? Jakou roli hraje v tvém životě? Jestli vůbec...

I: Bratrovi je 10 let... vídáme se teď dva roky... Máme celkem přátelský vztah ... jako ségra a brácha... i když se vídáme méně. No... vídám se s ním, když jedu do Frýdku... to navštívím zároveň i taťku. Takže se vídáme tak asi jednou, dvakrát do dvou měsíců....

V: Tatínek se také oženil podruhé? A proč se vlastně rozvedli vaši?

I: Ne, podruhé se už neoženil... no, a rozvod rodičů... ten byl díky nevěrám otce.... Kvůli současné přítelkyni mamku to nebylo, že by mamku opustil... to ne.... Zahýbal jí dřív...

V: Bral si tě tatínek po rozvodu na víkendy... nebo... trávila si u něj prázdniny?

I: Jo, zprvu si mě na víkendy brával, ale asi jen ... do mých.... 12 let... jo, asi tolik mi mohlo být... pak potkal současnou přítelkyni a už jsme spolu netrávily tolik času.... vztahy se mezi námi změnily....

V: Byly mezi vámi nějaké problémy nebo to bylo v pohodě? Jaké jsou teď mezi vámi vlastně vztahy?

I: No... tak problémy byly kvůli výživnému, nechtěl platit víc, než by musel... s mamkou se kvůli tomu hodně hádali a vyčítali si všechno možný... A to taky mělo nepříjemný dopad na vztah mezi námi.... Teď popovídáme, ale jenom tak...

V: Říkala jsi, že jsi rozvedená. Máš na to celkem krátké manželství hezké vzpomínky či naopak?

I: No, já jsem se vdala v Itálii.. to bylo... v lednu... v roce 2011.... No, bylo to krátký.... Byl to Ital... a ten pobyt v Itálii.... Jo, vzpomínky mám celkem dobré...

- V: Ale muselo to být pro tebe asi docela stresující... odchod z domova, opuštění mamky, kamarádů, nové prostředí...?
- I: No...co se týká odjezdu do Itálie, tak to ani ne... ne, nebyla to pro mě zas až tak moc velká stresující událost... Docela jsem se těšila na tu změnu prostředí... ale samozřejmě jsem věděla, že mi bude chybět hlavně ta mamka.... Stres to byl pro mě spíš po příjezdu tam, protože jsem byla v úplně neznámém prostředí... a cítila jsem se tam, hrozně sama...
- V: Jak dlouho jsi říkala, žes tam byla? A byla jsi se podívat domů?
- I: Žila jsem tak rok a půl.... A během té doby jsem byla doma... asi dvakrát třikrát... jo a dvakrát za mnou přijela mamka i s manželem... a ještě sestrou na letní dovolenou.
- V: A s přítelem mamky se vídáš, jak často?
- I: Tak, vždycky, když jdu navštívit mamku, tak to se setkání s otčímem nevyhnu. Někdy jsem totiž u nás i tak pět dnů, no tak tam samozřejmě normálně spím.... Je to stále můj domov, i když tam nejsem zas tak úplně ráda.... No, jasně, že se snažím spíš trávit čas s mamkou... nebo jsme někde venku...
- V: Teď už otčím žádné poznámky nemá?
- I: Teď už ne... Jednak proto, že je mu jasný, že bych mu nějakým způsobem odpověděla a má to taky zakázané od mamky (smích). Takže jestli se zmůžeme maximálně na pozdrav... a k tomu pár vět... tak i to je moc...
- V: Nebyl v jeho chování v minulosti nebo snad teď nějaký... myslím k Tobě.... nějaký... nemělo to nějaký sexuální podtext?
- I: No...tak já nevím, asi v osmnácti, tam něco bylo... jako něco, že... si dovolil... ale... no, tak... nic vážného...
- V: Napadlo mě, když jsi mluvila o tom, že jsi měla různé období...jednou to bylo lepší, pak horší... jestli tyto změny... myslím třeba to přejídání nemohl způsobovat nějaký vnější podnět... nějaký spouštěč.... Já nevím, třeba stres ze zkoušky nebo stres doma... Nevím.... Nepřemýšlela jsi ....?
- I: No, jo... tak souvislost se stěhováním a ty problémy s jídlem... jo, je to možné, že.... Třeba v létě, když jsem se začala přejídat, tak to jsem zrovna měla nastoupit na školu... takže jo... je dost možné, že cítím stres a řeším to takhle.... Je zvláštní, že třeba ten stres jsem asi tak úplně vědomě... až tak moc nepocítovala, ale možná uvnitř jsem byla napjatá a sama jsem si to neuvědomila....

Děkuji za rozhovor.

5. Rozhovor s Karlou (19 let)

Rozhovor ze dne 27.1.2013 – přepis z diktafonu

V: Mohla bys mi na začátek popsat, představit svou rodinu?

I: Tak rodina ... tak rodiče se rozvedli a táta ten má přítelkyni vod tý doby ... a ... s tátou si teda hodně rozumím ... teda i když jsem s ním měla trochu jakoby problémy, že jo v tý pubertě, ale teďka už opravdu si spolu hodně rozumíme ... a s máminým přítelem jsem měla hodně dlouho problémy ... jako že jsem si s ním nerozuměla a teďka, když jsem začala řešit tu nemoc, tak jsme se spolu hodně hádali, takže jsem kvůli tomu šla bydlet k přítelovi tehdejšímu ... a tam jsem byla vlastně celý prázdniny ... on měl práci, takže jsem byla skoro pořád sama u něj bytě ... a... ale hodně mi to tam pomohlo ... že jsem jako by odešla z domova na chvíli ... no, takže to byly docela dlouhý boje doma takhle ... no.... tak nějak tak...

V: A v té pubertě se tam vyskytly hodně problémy?

I: S kým?

V: No, s mamkou i s taťkou.

I: No, jako s taťkou, já nevím, čím to bylo, ale prostě jsme si moc nerozuměli ... no, prostě ta puberta ... a já jsem taky tak trochu měla nějaký ty depresivní stavy ... třeba už jako odmala ...no, ale to ... ale doma jsem si hlavně pak nerozuměla s otčímem...no, spíš...

V: A ty depresivní stavy...byla jsi s nimi léčená, třeba u psychologa?

I: No, byla jsem u psychologa.

V: A pak ses z toho dostala nebo tě to pořád doprovázelo...?

I: No, depresivní stavy mám věčně (smích) ... no to je vždycky...

V: Jak jsi mluvila o tom, že jste si nerozuměli, tak to bylo s otcem ještě v té době?

I: Předtím jo no, to ještě jo.

V: A jestli si vzpomeneš na své rané dětství, tak tam ty vztahy před tím dospíváním byly v pohodě z tvého pohledu?

I: Já myslím, že asi určitě. Já si to fakt nepamatuju, ale myslím, že jo.

V: A ty problémy v dospívání byly spíše z tvé strany nebo z jejich ... že ses jim začala třeba méně svěřovat...?

I: No, asi jsem byla nepříjemná, hádává, asi tak .. no prostě taková ta klasická puberta nebo tak že ... si kolikrát rodiče ... děti nerozumí s rodiči nebo tak...

V: A jak dlouho trvalo tady to období?

I: Jej, tak to nevím...

V: Nebo v kolika letech se to zlepšilo, ty vztahy s rodiči a komunikace?

I: No, tak s tátou... to nevím ... tak od těch šestnácti, sedmnácti je to v pohodě...a pak už to bylo čím dál lepší... v sedmnácti už určitě, no... A s mámou jsem si rozuměla vždycky... Já mám oba rodiče mladý, takže je to takový kamarádský vztah.

V: A kolik jim bylo, když ses narodila?

I: Mámě ještě devatenáct, tátovi 26.

V: A před tou dobou tvého dospívání bylo všechno v pořádku, komunikace... Byly tam nějaké problémové momenty?

I: To asi nebylo ...nějak jako problém... to asi si myslím, že ne, no...

V: A rodiče měli k tobě vždy ten vztah emočně naplněný, dokázali tě pohladit, nějaký ten fyzický kontakt mezi vámi probíhal...?

I: Akorát, já nevím, ale já na ten fyzický kontakt moc nejsem ani teď ...takový to objímání, takže... těžko, já si to fakt nepamatuju.

V: Pamatuješ si, jestli si rodiče s tebou hráli v tom dětství?

I: Asi jako určitě ... jsem byla jejich první dítě, tak si myslím, že určitě... Táta akorát, když jsem se narodila, tak byl na vojně a on vždycky dojížděl, ale jinak si myslím, že to bylo v tomhle tom úplně v klidu...

V: Takže na své dětství nemáš žádné špatné vzpomínky?

I: Ne, nemám.

V: Kdybys mohla říct nějaké momenty z tvého pokročilejšího věku... tam není nic, co se Ti stále vrací ve vzpomínkách?

I: Tak jako máma třeba, když se víc napije ... kolikrát měla takové stavy, jak schizofrenní, že najednou byla ... najednou strašně nepříjemná, zlá...

V: Takže maminka má problémy s alkoholem?

I: No... jako nepije často, to ne, ale když si dá, tak to není vždycky nic moc... No, ale nedává si často, že by byla nějaká alkoholička to ne, ale prostě jí to nedělá dobře ... ten alkohol...

V: A kolikrát třeba tak do měsíce...?

I: No, teď už je to míň... fakt, nevím... jestli... jednou dvakrát, ale teď už není tak jako... ani nemá už tak hrozný stavy...

V: Takže to dřív bylo horší?

I: Určitě no, tak i táta si tak na to stěžuje, že už tak jako od mlada...byla prostě taková...

V: Takže už jak se seznámili?

I: No...

V: A myslíš, že si tím alkoholem něco řešila, jako v sobě...?

I: Těžko říct jestli předtím ... oni to maj už všichni v rodině, že jsou takoví...

V: Jako její maminka nebo tatínek?

I: Tatínek... oni to maj ze slovenský strany takový prostě... takovej démonickéj alkohol...(smích) ...prostě, že to vyvolává v člověku takový ... jakoby úplně jinou osobnost...

V: Takže v té rodině už byly k tomu sklony, dá se říct?

I: No..

V: A maminka s tím byla na léčení nebo se z toho postupně dostala?

I: Ne, na léčení nebyla.

V: A maminka, ta třeba měla nějaké deprese nebo někdo v rodině?

I: Jo, určitě...ta taky dřív brala nějaký antidepressiva... a taky s tím byla u doktora ... že brala nějaký prášky...a táta taky někdy trpěl nějakýma depresema ... takže my to máme v rodině...

V: Takže i taťka?

I: No, taťka taky měl nějaký deprese dřív...No ... jako ten nic nebral, ale taky nebyl zrovna takovej bezstarostnej ... takovej ten...jako dneska je to určitě lepší...ale mamka tady na to byla vždycky tak nějak horší...

V: A ty deprese myslíš, že má dosud nebo je to lepší?

I: Dosud už ne...ona se potom dlouho trápila tím, že se rozvedli ... tak jako s tím se dlouho nemohla smířit...pak to asi víc řešila tím alkoholem ..

V: A rodiče se rozešli proč?

I: No, tak táta si tak nějak našel v práci tu ženskou... a s ní je doteď... no a máma to svádí na tohle... no, ale nikdy za to nemůže jenom jeden...

V: Obezita ve vaší rodině není?

I: Obézní přímo ne... z máminy rodiny není nikdo vyloženě hubenej, ale obézní to ne ... jenom babička má vždycky ráda vykrmený... (smích)

V: A mamka, jak pečuje o svůj vzhled? Ty jsi vzpomenula, že jste začínaly spolu držet dietu...

I: Předtím jo, ale dnes už to nějak neřeší... No, stěžuje si teďka, že zas po vánocích přibrala... že je tlustá ... ale, že by to nějak extra řešila, to ne... jako tak ráda si dá jídlo, když na to přijde...

V: Ale dietu jste začaly držet spolu v těch osmnácti...?

I: ...šestnácti.

V: Takže u Tebe dieta skončila a sklouzla v nemoc a mamka zhubla...

I: No, ale mamka už předtím po tátovi, co se rozešli hodně zhubla a jakoby nejedla moc kvůli tomu stresu ... ale zato v manželství to zas hodně nabrala (smích)...

V: Takže teď má mamka optimální postavu?

I: No, tak akorát...

V: Ale není s ní moc spokojená...

I: No, teďka ne...(smích)...

V: A dává to i tak najevo, říká to...?

I: No, poslední dobou mi to věčně říká: Ježíši, já jsem tak tlustá... pořád... už mě to samotnou otravovalo, ale... (smích).

V: A rodiče se rozešli v době, když jsi byla v adolescenci? Takže to bylo pro Tebe taky hodně náročné období...

I: Asi, jo. No, na jednu stranu jsem byla svým způsobem ráda, jako že mě táta nebude kontrolovat, protože on byl vždycky takovej víc kontrolovací typ... mamka je spíš taková kamarádka, ona není moc na tu výchovu dětí...takže v tomhle jsem byla na jednu stranu ráda... ale samozřejmě to člověku není úplně jedno...

V: A trápilo Tě to, když se rozešli...kvůli té mámě?

I: Tak to asi určitě... to není nikomu jedno, si myslím...

V: Takže bys byla radši, kdyby zůstali spolu?

I: Tak asi jo...pak by máma nepotkala přítele...tak to asi jo...

V: Ty vztahy s mámou se narovnalý kdy?

I: Tak my jsme nikdy neměly špatný vztahy spolu... že to jako...spíš já jsem vždycky na ní dokázala být nepřijemná... a to i doteď...se kolikrát rozeřvu...protože máma je taková, že neumí moc vychovávat...

V: A jak se to projevuje... jako že neumí vychovávat?

I: No, je hrozně hodná... no, taková hodně kamarádká, hodná, všechno dovolí....

V: Takže nějaký pravidla, organizace doma... nejsou... jako že Ti nařídí...?

I: Moc ne.

V: Takže styl výchovy byl u vás spíše demokratický? Mohli jste si dělat, co jste chtěli?

I: No, na jednu stranu mě to vyhovovalo (smích)...

V: A pak, jak jsi měla těch čtrnáct let, on začal s vámi hned bydlet...?

I: No, asi pak nějak jo...protože ona předtím měla snad ještě jednoho přítele...ten u nás taky chvíli byl, ale to bylo docela rychlý...no, asi jo, no...

V: A s ním teda...jak jsi ho přijala do té rodiny?

I: No, moc extra ne, no...dlouho jsem s ním měla problémy a i teďka mi kolikrát jako vadí...nějak jeho přístup...takže kolikrát se tam všichni hádáme...no, nikdy jsem z toho nebyla nějaká nadšená...jsem se ani nějak necejtila doma jako doma...protože mě to tam fakt vadilo... tam bejt...kolikrát jsem něco chtěla říct mámě a on tam byl...tak to jako by se hned ptal...jako tak...

V: Takže jsi ho vnímala tak...jakoby vetřelce?

I: No...

V: A bylo to opravdu objektivní...jako že tu rodinu opravdu narušoval? ...nebo jsi mámu chtěla spíš pro sebe?

I: Ne, to ne to vůbec... To spíš mě vadil ten jeho přístup...on je kolikrát takový...dřív hlavně byl jako takový spíš diktátorský... že mělo být všechno po jeho...jako tak rázněj...neumí řešit věci tak jako psychologicky, že spíš přes takový to řvaní a podobně...

V: A Ty jsi na to nebyla zvyklá do té doby...

I: No, jako... já si do teď z něho nic nedělám...co říká, ale spíš mi vadí některý jeho názory...

V: A jaké má názory?

I: Tak, to jako nevím...neumí nic řešit ...třeba takový studium...ted' jsme se třeba pohádali kvůli škole...a třeba, jak jsem právě o těch prázdninách...třeba předtím, než jsem odtamtud jakoby odešla, tak to vlastně na mě začal, ať se na sebe kouknu, jak vypadám...a začal mě tam fotit, že ať se na sebe podívám, že je mu ze mě na blití a podobně...a prostě řešil to takhle a pak mě tam dal facky... pár facek prostě...

V: A to jsi na něj byla drzá nebo...?

I: Jo, tak ty facky jsem dostala, protože jsem...protože jsem mu řekla, že je ubohej... protože prostě dokáže zvednou ruku na ženskou ... on to má takový, že neumí věci řešit normálně... prostě začal na mě ječet, že to...že mě zavře prostě do léčebny a že se ukázním v léčebně a hrozně řval... a to...tak jsem mu řekla tohle a dostala jsem facky, no...(smích) ...já jsem si z toho nic nedělala, mě to bylo nějak jedno...

V: A snažil se otčím působit nějak v tvé výchově, nějak tě korigovat?

I: Ne, spíš na bráchu. Jako že...on ho hodně cepuje.. a jakože to je i dobře, protože brácha je jak počítačovej maniak...on by všechno jinak flákal...ale na mě...to on mě vždycky nechával bejt...

V: Takže vždycky jste spolu špatně komunikovali, nikdy se to nezlepšilo, nikdy si za ním nepřišla s něčím?

I: No, moc ne. Jako to ne. Jako občas si popovídáme...o něčem, třeba na nějaký téma, ale jinak ne, vůbec za ním nechodím...

V: A jaké téma třeba řešíte?

I: Třeba nějaký jídlo, co zrovna máme rádi nebo různý věci ... nevím...hudba nebo tak...nebo zrovna na co přijde řeč, něco aktuálního, něco, co se kde děje...

V: Takže ted', jak s nimi bydlíš, tak přijdeš domů, pozdravíš ho a tam to končí?

I: Jo, tak nějak. On se mě třeba neptá ani co ve škole...a když se mě ptá, tak na něj vyvalím oči, jako proč se mě ptá, proč se zajímá...

V: Tě to u něho spíš překvapí...?

I: No, my se vůbec nějak neptáme, co jde, jak se máš a tak...vůbec, jenom se prostě pozdravíme a to... já jsem byla nejradši zavřená v pokoji...a ted'ka, co jsem se vrátila...jsem v pokoji s bratrem. Předtím jsem měla pokoj sama ... a ...co se rodiče rozvedli, máma nám nechala každému svůj pokoj...jenže když jsem odešla, tak si z mýho pokoje udělali ložnici... takže já jsem ted'ka s bráchou a to mi teda hodně vadí, protože já mám ráda takovej ... já jsem taková neklidnější, protože oni jsou všichni takový prostě upovídací a tak ... já jsem taková, že mám ráda ten svůj klid a tak... no, tak mě to kolikrát tak deptá ... prostě tam řvou ty děti a tak...je to takový...no, radši bych byla zavřená v pokoji, no...abych tam nebyla s nima...

V: A mamka...ta má zájem, ptá se tě a řešíte spolu, když přijde nějaký problém?

I: Jo, když my jsme fakt takový kámošky...vždycky když na něco přijdem, tak si to řeknem...to je úplně v pohodě komunikace...akorát jak vždycky říkám, když u toho tak není její manžel...

V: Takže nemáš pocit, že by ti tam chyběly ze strany mamky empatie, porozumění?

I: Ne...

V: Kdybys měla zhodnotit, jaká je u vás vzájemná tolerance, porozumění, sounáležitost?

I: S mamkou je to všechno v pohodě...

V: Takže mamka je vždycky ochotna ti naslouchat, má zájem?

I: Jo...

V: A otčím se snažil tam zavést nějaké novoty, třeba zpřísnit režim...?

I: To ani ne...tak nevím, ale co se týče mě, tak asi ne...

V: A mezi nimi je teď jaký vztah?

I: No oni se hodně hádají... jako to i s mámou jsme se shodly, že oni kdyby neměli ségru, tak by spolu už nebyli dávno...

V: Takže v tom vztahu jsou časté hádky?

I: Jo, asi jo...

V: A třeba kvůli čemu se hádají?

I: Ježíš, tak různě...já teďka nevím...

V: A svého biologického otce vídáváš jak často?

I: No, tak jednou tejdne třeba...

V: Jezdíš za ním?

I: No, my jdeme vždycky na oběd...nebo mě vždycky vyzvedne...já mám školu do čtyř, tak mě potom vyzvedne a jdem spolu na jídlo nebo do čajovny nebo teďka jsem se s ním viděla zrovna včera...a tak...když jsou tady třeba jednou za tři tejdny nebo za čtrnáct dní má bráchu na víkend, tak jsou třeba tady u strejdy na Žižkově, tak tam za nima někdy přijedu, když se mi chce. Vidíme se tak každé tejden...aj si píšem, voláme a tak...

V: Takže s tátou není žádný problém v komunikaci, má zájem tě vyslechnout, poradit?

I: Jo...(smích) zas úplně ne ve všech věcech... ale jo, popovídáme si dobře...

V: A on má teď nějaké děti?

I: Nemá.

V: A co bys mi teď řekla o sourozencích?

I: No, tak s těma jsem nikdy neměla extra dobrý vztah, že jsem spíš jsem na ně byla kolikrát i zlá nebo tak že.... Prý jako bráchu jsem třeba měla ráda, když byl úplně malinkej, ale pak jako ...od nějaký...nevím od kdy, prostě ho moc nemusím, nerada se s nima bavím a ségru taky moc nemusím...ona je na mě moc jako živá, rozmazlená...ona je fakt hodně rozmazlená, takže mi to vadí.

V: Jsi říkala, že sestra má tři roky teď...

I: Hmmmm, no...

V: Takže s ní asi ještě nějak moc si nepovídáš...?

I: Né to né, no (smích) ... a s bráchou jenom občas jako, když jsme spolu v pokoji ... ale fakt jenom občas si popovídáme...

V: A co tam ... co ti tam jako vadilo na něm?

I: No, prostě mě vadí, když von je vedle mě.. (smích)...

V: Jak to?

I: Nevím, prostě je mi to nepříjemný...

V: Takže nevidíš ... nějaké logické vysvětlení...proč?

I: Ne, prostě mi vadí. Prostě i mi kolikrát vadí, že já mám v pokoji počítač a on tam na mě kouká, teď se mě na něco zeptá, co tam dělám prostě, vadí mi, že nemám soukromí v pokoji a to to, prostě...

V: Jo, tak možná je to tím, ne? Možná, kdyby byl v jiné místnosti...

I: Né, prostě to bylo i dřív, když jsme tam to ... každej byl jinde. Mě vadí, vadí mi, když slyším, jak jí ... no prostě ... já mám na něho nějak alergii, nevím proč...(smích)....

V: A nebyla mezi vámi dřív nějaká rivalita? Nepocit'ovala jsi třeba nějakou žárlivost, že třeba, když se mamka věnovala víc tobě tak on prostě...?

I: On je takovej klidnej... on takovej až kolikrát jako hloupej takovej...nevím...takovej ňouma....že ... od malička hrál ten počítač, takže hlavou je kolikrát fakt jinde, úplně, že nevnímá, kolikrát neumí věci udělat sám...prostě takovej...nesamostatnej, prostě z toho počítače je hrozně zblblej...

V: Takže jste se nikdy spolu ani nebavili hlouběji o něčem...?

I: Né...

V: Ty máš úplně jiné zájmy, on taky...

I: Já se snažím si ho nevšímat a on se snaží nevšímat mě, a když si mě všímá, tak se na něj rozeřvu. Takže to... nemáme to spolu nějaký extra to....

V: A nikdy jste to spolu neřešili? Neříkal ti: Ty seš taková zlá, ošklivá na mě...?

I: Jo...tak asi určitě no, a taky má vždycky radost, když jsem na něho chvíli hodná. Třeba jednou jsem za nima přijela na Žižkov a přivezla jsem tátovi jídlo... a zrovna jsem chtěla jít ven...tak jsem se zeptala, jestli brácha nechce přinést ještě pizzu... tak jako jo...tak z toho byl úplně paf...(smích)...a pak to říkal mámě, prej, že jsem byla hodná... Občas mám takový chvílky... že spíš je to takový překvapení, když se já usměju, jsem hodná...(smích) jinak jsem taková ..docela nepříjemná na něj...

V: A nevadilo ti, že sis nenašla k němu nějaký přátelštější vztah? Nechyběl ti nějaký sourozenec, se kterým by ses tak nějak...?

I: Já jsem taková samotářka, no ...takže...

V: A ona Ti to trochu nahrazovala třeba i ta máma, vid'? Jako..že byla taková sdílná...

I: Mmmm, taky no...

V: A o té sestře tříleté tam je to...říkala jsi, že ji taky nemusíš...

I: Já nemám ráda děti...ona fakt je taková rozmazlená, leze mi třeba do věcí, všechno mi opakuje, všechno je její... prostě bych ve školce dělat nemohla...

V: Kdybys měla třeba charakterizovat vztah mamky a Tebe...nebo chceš ještě k těm sourozencům něco říct?

I: Asi ani ne... já myslím, že jsem řekla všechno (smích)...

V: A s mamkou jste jakoby tým ... tvoříte?

I: Tak jako jo, máma ... ona je dobrá, že není moc konfliktní, takže kolikrát já jsem nepříjemná, se tam rozeřvu a ona v pohodě ... to bere s úsměvem...

V: Možná nad tím mávne rukou...si řekne, že to nebude už řešit...

I: No, přesně ... já taky, když jsem nějaká nepříjemná, tak mi stačí odejít do jiný místnosti a vrátit se za pět minut a už je to zas v pohodě... Ale tak jsem ráda, že máma je taková... že aspoň se nehádá i ona... Protože jinak by to nešlo, no....

V: A nějakou kritiku z její strany nebo takhle obecně...jak je to, kdybys měla na miskách vah kritika – chvála, co je víc?

I: Tak asi jakoby ta chvála...no, jako kdyby se jí něco nelíbilo, tak mi to nějak řekne no...ale není nějaká taková...

V: Takže tě tam nepeskuje třeba, když něco neuděláš...?

I: Ne to vůbec.

V: Takže teď by se dalo říci, že mamka dbá nadměrně o svůj vzhled? Nebo jen tak nějak normálně, akorát že teď není spokojená se svoji postavou....

I: No, jinak nedbá....

V: A mamka a Tvůj biologický otec...ti mají mezi sebou jaké vztahy? Vídají se...?

I: Ne vůbec...občas musej, že jo, komunikovat jako spolu kvůli nám, třeba když něco řešej, jinak si myslím se taky moc nemusej....

V: Takže nějaké nadměrné požadavky na výkon a poslušnost tam vůbec nebyly...? Spíše naopak, prostě, že tě nechávali....

I: Hmmmm...

V: Jak často se scházíte jako rodina? Já vím, že s nimi bydlíš, ale kdy si sednete někdy společně...?

I: Na vánoce (?)... Možná tak na něčí narozeniny...to možná ještě.... Ale jinak vůbec... Dřív jsme jako třeba i večeřeli spolu, ale to opravdu .. to bylo tak v patnácti, šestnácti... To jsem ještě tam jedla všechno a bylo mi to jedno, tak to jsme třeba všichni spolu večeřeli...ale jinak.. teďka vůbec...to jako opravdu jen nějaký ty slavnostnější věci...

V: Takže třeba sobotní, nedělní oběd...?

I: Ne absolutně ne. Já s nima neobědvám...

V: Ty neobědváš?

I: S nima ne...

V: A kde obědváš?

I: Tak jako...buď jsem někde jinde nebo obědvám dřív. Buď si něco uvařím nebo si něco vezmu, ale oni si kolikrát dělají věci, který já nejím, takže s nima nejím...

- V: To jejich stravování je takové normální stravování běžného člověka...?
- I: Hmmm, no jo, jako třeba dneska dělali buřtguláš, a to já prostě nejím a nejím třeba takovýhle ty buřty a podobně ... prostě ne všechno s nima můžu... občas jako jo... když něco maj... ale stejně.. oni kolikrát si navařej, že třeba jedí až v půl jedné nebo v jednu a já prostě mám hlad dřív, tak si něco udělám...
- V: Takže ty si vybíráš takové opravdu ty „zdravé“ potraviny?
- I: Nó, snažím se zdravější .. no...protože mi to ani nedělá dobře...třeba když si dám nějaký smažený ... tak mě pak z toho akorát potom bolí žaludek. Občas, když mám na to chuť, tak si to dám, třeba... když jsem v číně, tak si dám takový to kuře se sladkokyselou omáčkou, jak je v tom těstíčku...tak to mi chutná, no...ale jinak .. doma...to si dám smažené řízek, když jsem u babičky. Jinak doma to taky moc neděláme, to dělaj si sotva večeři a prostě já na oběd nejsem třeba doma, někde třeba zrovna jsem...nějak vyjde...
- V: Asi máš přítele, vid'?
- I: Nemám.
- V: Ne? Jen mě napadlo že jak jsi říkala, že jsi mimo, tak mě napadlo, že právě chodíš s přítelem někam na jídlo...
- I: To ne...
- V: Takže teď prostě vůbec žádný společný stravování...?
- I: Ne...to bylo naposled na ty vánoce a možná zítra se najíme na ty moje narožky, ale to, jinak jako ne...
- V: V těch patnácti, šestnácti tam jsi mluvila o těch večeřích...
- I: Mmm..
- V: To bylo ještě jakoby v pohodě, tam asi probíhal, předpokládám, i ten oběd....?
- I: Tak, jak kdy, někdy asi o víkendech jo, asi jo. Ale jinak ty večeře ne...
- V: A snažila ses třeba už v tomhle období, jak jsi měla těch šestnáct let...třeba vyhnout se společnému jídlu s nimi?
- I: Tak nějak mě to bylo jedno asi...
- V: Jo?
- I: Mmmm, jsem ráda všechno jedla...a jak bylo jídlo...tak jsem si šla sednout...
- V: A mamka o tom ví, že máš problém...jak ta nemoc ovlivnila vaše vztahy nebo chod rodiny? Jak se změnilo chování mamky nebo naopak tvoje?
- I: No, tak jako...hodně se to tam ... nevím, jestli byly ty hádky kvůli tomu .....no hlavně co se týká otčíma...
- V: Takže tě nabádal, abys víc jedla?
- I: Nó... a takovým tím způsobem, který na člověka neplatí, takový to řvaní... tak já nemám ráda, když se na mě řve... tak přesně to na člověka neplatí, takže...
- V: Takže ty jsi prostě řekla ne, tady toto jíst nebudeš a on se prostě rozeřval...?
- I: No, tak oni mě nikdy nenutili jíst s nima přímo, tak to...to né, ale tak... celkově ty hádky...

V: A mamka se ti snažila nějak pomoci ... v tady v tom trápení?

I: Nějak extra ani ne. Jako že by se nějak snažila si nemyslím no...

V: A zajímala se třeba o tu tvou léčbu? Ptala se tě, jak chodíš na ty skupinové terapie...?

I: Ona si ani nepamatuje kolikrát, že tam chodím... Teďka zrovna v úterý jsem ji to nějak řekla, ale jinak to...když ji to řeknu, tak jako jo...ale předtím podle mě i zapomněla, že tam chodím vůbec... nějak se mě na to neptá a jako mě to nevadí... já si s ní o tom ani nepotřebuju povídat...

V: Takže ona tě nějak teď nevede k plnohodnotnější stravě? Ona ti neříká: Měla bys víc jíst...?

I: Tak já už nejím tak.. jako hrozně, tak jako dřív. Takže já si jako kolikrát, když tam něco maj, tak já si to třeba dám, když mám na to chuť, ale jinak to nějak neřeším...

V: Takže už ti nijak nenabízí, nedávají ti nějaké přídatky nebo tak...?

I: Tak to vona nikdy mi jako to... nedělala. Ale jako třeba, když tady měly ty, když maj třeba těstoviny, nebo něco co jedí si dávám s nima ... to jsem si tuhle taky něco zrovna dávala ...i k obědu... já jsem si to dávala dřív, protože už jsem měla hlad... (smích)... tak jsem si nechala nandat od ní, protože si sama nepoznám tu porci nebo spíš, když já si nandávám tak si kolikrát nandám až moc, protože mám třeba velký voči... a pak já když mám něco na talíři, tak už mám...tak už to chci sníst, protože nerada nechávám...takže si nechám radši nandávat od ní, abych to měla tak akorát... abych nebyla ani přejedená ani nic, takže jako ideální.... A jinak, že by to extra nějak řešila a přidávala mi naschvál, tak to ne....

V: A sedly jste si někdy a řešily jste to nebo vyprávěla si ji o svých pocitech, co cítíš jako k tomu jídlu nebo...?

I: Nějak jsme si nesedaly...asi ne...

V: Nebavily jste se o tom?

I: Níjak extra, no...

V: A teď ten rok pociťuješ ze své strany nějakou změnu třeba k té mamce nebo takhle... jako obecně, třeba i k tomu příteli nebo tomu manželovi teď?

I: Jo, jako jo, teďka jo, protože ono tomu otčímovi umřel táta nějak před těma prázdninama a od té doby je už jako takovej jako, že už normálnější... I máma říkala, že je trochu lepší, jako jo... Třeba se s ním už dá... třeba se člověk už i zasměje, že už není takovej...jako hroznej... ale jako je to určitě lepší všechno... ale já stejně jsem taková, že nepotřebuju furt s někým komunikovat...jsem prostě jiná než oni...

V: A měl někdy třeba narážky jako na tebe, na vzhled nebo...?

I: No, to bylo když jsem byla moc hubená...

V: Takové jako spíše sarkastické to bylo?

I: No, tak to mi řek, ať se na sebe podívám, že jsem nechutná a tak...

V: A před tím, než začaly ty problémy jsi byla silnější nebo akorát nebo...?

I: Tak v těch šestnácti, když jsem začala úplně jako... jsem si přišla taková tlustá, jsem měla trochu jako boky nebo tak...kdekdo mi řekne, že jsem měla normální postavu...ale nikdy

jsem nebyla extra tlustá, to ne... ale tak jako člověk... jak jsem tak furt jedla všechno... a ještě ta puberta, jak se dělají ty tvary... tak se to všechno podepsalo... Ale nikdy jsem nebyla nějak extra tlustá, to ne...

V: Spíš ses zalekla, když se v pubertě začala měnit ta postava?

I: No, já jsem si přišla tlustá, no...

V: A cítíš třeba i nějaký mediální tlak, jako když se díváš...?

I: Já si myslím, že ten mediální tlak taky hodně udělá no.. s člověkem, to asi určitě, chtěj mít všude hezký štíhlý ženský ... a člověk chce být taky takovej, aby se líbil...

V: A kdybys měla třeba říct příčinu těch svých problémů. Kde si myslíš, jako...jestli už teď dokážeš třeba nějak specifikovat...?

I: (vrtí odmítavě hlavou)

V: Nevíš... prostě zkrátka jenom chtěla jsi zhubnout, držela jsem dietu a pak už...

I: Tak možná mě to už i sralo doma, no tak, jestli to bylo i tím, že jsem se už necejtila doma a tak...

V: Necejtila ses tam dobře?

I: Ne, vůbec... Jsem tam přišla a už úplně jsem byla jak vyměněná, všechno mi tam vadilo...a tak...

V: A teď už je to lepší?

I: Jo... jako zase mi to zase začíná doma vadit, zase jsem tam víc nerada...

V: Jak to?

I: No, protože nemám to soukromí, takže to je takový, že mi to prostě vadí. Nejradši bych byla samostatná, sama se o sebe starala...

V: Takže, i kdybys měla svůj vlastní pokoj tak i tak by ti to vadilo?

I: Tak bylo by to určitě lepší, ale tak...je tam moc lidí furt... Ale jako, asi za svůj vlastní pokoj bych byla radši...

V: Máš pocit, že o té rodině nebylo ještě něco řečeno?

I: Nemyslím si.

V: Myslíš, že už jsme všechno probrali?

I: Asi jo.

V: Tak to já ještě na něco určitě přijdu.

I: ..(smích)... Určitě.

V: A hádaly jste se s mámou kvůli jejímu pití?

I: No, ale já jsem poslední dobou na to úplně rezignovala...

V: Ještě mi řekni, jak bys charakterizovala otčíma?

I: No, myslí si, že jeho názory jsou ty nejlepší... Myslí si, že chlapy jsou víc než ženský... Je impulsivní, tvrdohlavý, někdy příliš hlučný... rejpavý... Je nepříjemný hlavně po ránu... to se nejvíc hádáme... on vždycky přebere a pak to stojí za to...

V: On taky pije?

I: No, tak je skoro každý den v hospodě...

V: Je závislý na alkoholu?

I: No, myslím, že jo a pak ještě na kouření...

V: Nevím, asi to nebude příjemná otázka, ale nemá jeho chování k Tobě nějaký sexuální podtext?

I: Ne, to vůbec ne...

Děkuji za rozhovor.

6. Rozhovor se Sandrou (31 let)

Rozhovor ze dne 1.2.2013 – přepis z diktafonu

V: Můžete mi obecně popsat, představit svou rodinu?

I: Tu primární? Takže já mám tátu, mámu. Jsme kompletní rodina... Oba jsou důchodci... už teď. A dva bráchy... Teda jeden žije v Bratislavě a druhý ve městě rodičů, ale už mimo jakoby rodičů takže... rodiče žijí sami a já žiju tady... vlastně už 14 let...

V: A to máte celou rodinu na Slovensku?

I: Na Slovensku. Jezdím tam tak jednou za tři měsíce... spíš tak na pár dní, abych je viděla...

V: A rodiče jsou vlastní... už od začátku? Není to tak, že by třeba maminka měla druhé manželství?

I: Ne, ne.

V: A jak jsou staří rodiče? Kolik jim bylo, když jste se narodila?

I: No, to je otázka...

V: Dobře, zjednodušte to. Kolik let jim je teď?

I: No, táta má 62 a máma má 60... teďka bude mít 61.

V: Když si vzpomenete na to, jak to bylo, když jste s nimi bydlela na Slovensku, jak to tam bylo v té rodině co se týká vztahů, jak jste si rozuměli?

I: Já si myslím, že hodně do toho zasáhla jakoby puberta. Dětsví jsem měla úplně perfektní, že... rodiče fakt, když se ohlídnu zpátky, tak se snažili dělat pro nás všechno jo, že nás jakoby... táta nás vedl ke sportu, prostě věnovali se nám a tak... a měla jsem fakt hezké dětství... pak v pubertě jsem začla blbnout... co se týče, takové ty klasické... jsem začala chodit na diskotéky a takové rebelantství... No a pak se do toho zapojila ta anorexie... ta si myslím, že hodně zhoršila ty vztahy v rodině... tedy spíš ty moje vztahy k bratrovi, rozhodně, protože já jsem si vždy myslela, že ten brácha za to může, že se mi to spustilo, protože mi jednou, asi čtrnáct mi bylo, řekl, že jsem tlustá... A já jsem si tak jako myslela, že to mám kvůli němu tenhle problém a tak jsem to na něj shazovala... no, velmi špatné byly ty vztahy... my jsme se mlátili, my jsme si sprostě nadávali... já jsem strašně na něj žárlila, že ho mají rodiče radši než mě, protože on tancoval, byl prostě úspěšný, fakt byl úspěšný i ve škole i to... Já jsem se vždycky snažila s ním soupeřit, takže ve škole jsem byla šprt, který měl lepší známky než on. Sice jsem netancovala a vlastně tou anorexií jsem se snažila strhnout tu pozornost rodičů na sebe... což nebyl moc rozumný nápad. Jo, takže ty vztahy se fakt docela vyhrotily mezi těmi šestnáctimi, osmnáctimi to bylo hodně špatné a strašně tím trpěli i ti rodiče. Ten druhý brácha, ten mladší, ten prostřední z nás.. on je takový klid'as.. nebo to jsem si vždycky myslela.. teď vidím, že takový klid'as není, ale spíš jakoby, že dospěl, a on byl takovej jako diplomat mezi náma, že se snažil to vždycky urovnat a... on to tak jakoby taky špatně snášel a ty vztahy se velice zlepšily, když jsem odešla z domu... do Prahy a už jsme si tak byli vzácní, mň jsme se viděli, byli jsme si vzácnější... a velice se to jakoby tak znormalizovalo, když jsem si přiznala, že mám problém... a přestala jsem tu vinu házet na bratra, což mi chvíli trvalo, ale pak jsem si uvědomila, že to nebyla jeho chyba, že mi to mohl říci hocikto a hocičo prostě... že to byla jenom hloupá poznámka, kterou si on vůbec tak nebral a... a... v podstatě teď máme úplně perfektní vztahy.

V: Promluvili jste si o tom s tím bratrem?

I: Úplně tak ne... Myslím, že on neví, že já ho obviňuju z toho, teda teď už ho neobviňuju, ale on neví o tom, že tenhle jeho výrok mi tak uškodil... ale o takových jiných věcech jsme si jakoby promluvili... jo, já jsem mu řekla, protože tím, že jsem ho obviňovala jsem chtěla.. jsem mu řekla, že jestli ještě někdy začnu blbnout, tak ať mi dá facku a já se zase znormalizuju, což jakoby nefungovalo, protože on i mi tu facku... já jsem vlastně se jakoby vyléčila v té Bratislavě, pak jsem psala diplomku, pak jsem do toho zase spadla, u mě je to docela takové s emocionálními.. nebo spíš ani ne s emocionálními.., ale se stresem spojené... že já ve stresu, samozřejmě je to ... i špatný návyk... jo, já jsem si vytvořila nějaké špatné návyky, kterých se nedokážu zbavit a když je to v tom stresu, tak já ze stresu hubnu. Já můžu jíst pořád stejně, ale takové... pořád to napětí, tak já z toho hubnu. Pak jsem teda, když jsem psala tu diplomku, tak já jsem do toho zase hupsla a on mi tu facku nedal, jo, že oni to spíš... oni spíš čekají.. moje rodina, že já si to sama uvědomím, což je na jedné straně dobré, ale já jsem ten typ, co potřebuje tak pohrozit a říct, že nedělej to, je to hloupost, jo ale málokto... od málokoho to vezmu jo, tak například od rodičů, když mi řeknou ty ty ty, že zase děláš hlouposti, tak to neberu, ale když mi to řekne ten prostřední brácho, nevím proč, ale ten je pro mě takovou autoritou, že ten je schopný mě donutit k nějaké změně jo... já mám naplánované něco jíst a on mi řekne - no tak to ne, tohle není večere a dáš si pěkně tohle - a já, no dobře, tak já si to dám...

V: Vy byste ho potřebovala tady...

I: Už ne, tady myslím už ne. Já mám tady jakoby další autoritu, a to je moje doktorka, moje psychoterapeutka, která je úplně skvělá a tak jakoby... taky kvůli ní, ne kvůli ní, ale vím, že to, co mi ona řekne, že to myslí dobře, to oni všichni to myslí dobře... jo, mě nikdy nechtěl nikdo s jídlem ublížit, to jsem si jenom já namlouvala, že asi mi chtějí ublížit nebo co... a teď vidím, že všichni se snažili mi spíš pomoci jako to... A když mi ona něco řekne - budete jíst banány, teďko dva týdny každý den budete si dávat banán ke svačině - jo, tak já to udělám, jo. První den strašný... to jakoby... a pak, když jsem zjistila, že po tom banánu neumřu, že se mi jakoby nic nestane, tak to šlo... jím banány normálně...

V: Mě zaujalo, jak jste mluvila o těch špatných návycích; to se týká asi jídla?

I: Tak to se týká toho například, že já jsem si kdysi... teďka mi to zrovna dávala... dneska jsem měla individuál, tak mi to dávala doktorka... dělala taková schémata. Já jsme měla několik schémat jídelníčků. Jídelníček, když byl víkend, jídelníček, když jsem byla v práci, jídelníček, když byl nějaký svátek, například vánoce, jiný jídelníček jsem měla, když jsem byla na dovolené, jiný jídelníček jsem měla, když jsem byla doma.

V: A to jste si vytvářela sama ty jídelníčky?

I: Sama, takové... takové jakoby vzdušné zámky... takové jakoby matice nějaké.... A když jsem byla doma, tak jsem jedla i polévku, ale zase nejedla jsem svačiny, když jsem byla tady... mě se asi nejlíp daří, když si to jídlo jakoby manažeruju sama... jo, teďkom už si jako myslím, není to ještě ideál, ale dokážu si už odhadnout takovou tu normálnější porci jo... a když mi holky řeknou, že jdeme na oběd, tak jsem už schopná i jít na oběd s nima, jo a dát si něco... no minule se mi stalo, že jsme šli na oběd a já jak nejím maso a oni měli v tom denním menu jen maso..... 7:46 » povídání o jídle « 10:55
...no, a v poslední době, jak mi nějak padla ta třicítka, tak se to nějak zlepšilo a říkám, ve třiceti moji kamarádi mají děti, pracují na nějakých pozicích prostě.. nebo jsou vdané... a ty pořád řešíš jídlo... jako ve třiceti řeším jídlo, že jakoby teďko se to už u mě stává takové to, takové to spíš jako přirozená věc, že... no, tak jsem hladová, tak to musím prostě ten nepříjemný pocit... samozřejmě ještě pořád dokážu, když nechci jíst, tak si

dokážu jakoby v hlavě nastavit level - nejsi hladová -, i když tělo to potřebuje, fyzicky to chce, ale já si tak něco přehodím v hlavě a to tělo okamžitě zareaguje tím, že hlad jakoby potlačí a já mám pocit, že jsem najezená... což jako mi všichni záviděli, že tohle dokážu, ale já říkám - no, já už bych tohle nechtěla dokázat, protože... tak asi nedokážu poslouchat to tělo a nevím, kdy to nastane, že se ho naučím znova poslouchat jo, že nemusím jít v osum snídani, ale můžu si jí dát dejme tomu už v sedem, když jsem hladová... jo a nečekat jakoby až bude osmá a to... takže to je takové.. ale docela mi pomáhá to dodržování těch časů a když to prostě nevyjde, tak.. tak to prostě nevyjde.. no, tak si dám... Teď jsem začala dělat na té egyptologii a oni jsou tam zvyklí chodit na oběd kolem půl dvanácté, jenomže já jenom ve dvanáct svačím..., takže taky jsem se musela jako přizpůsobit no tak... já tam málo chodím na oběd, jak jsem tam krátce, tak já jdu na oběd... já si tam oddělám své a jdu domů se najíst nebo jdu někam a něco si koupím, ale když už tak já se přizpůsobím a jdu s nima na oběd, jo zase vypustím tu svačinu nebo to, ale odpolední svačinu si dám... takže už si nevytvářím takové ty, takové ty.. úplné schéma, z kterého nejsem ochotná slevit, jo, jako že, když se něco stane, jakoby minulý týden jsem měla takový rozlítaný, takže jsem i oběd jsem vynechala, což byla dietní chyba... svačiny jsem občas vynechala, jo a takové... a taky řeším problém těch špatných návyků, což já si myslím, že je u mě ten nejhorší špatný návyk, kterého strašlivě se chci zbavit a myslím, že ten by hodně vyřešil můj problém... já prostě musím jíst před spaním, já to mám takové docela psychické, já něco musím sníst před spaním a samozřejmě u mé diagnózy.. hlavně když musím přibrat, je normální, že si dám druhou večeři, ale nedám si ji v jednu ráno, když jdu spát... je normální, když si ji dám v deset a v jednu šla spát..... 13:29 » povídání o jídle, spaní a vstávání « 14:53

V: Dobře, když se vrátíme teda zpátky k té rodině, tak když si vzpomenete, jak to bylo před tou pubertou, to jste říkala, že to bylo všechno v pořádku, jste si všichni rozuměli...? Pamatujete si ještě na nějaké ty momenty.. nebo máte ty nejlepší zážitky tady z toho období?

I: Nejlepší zážitky... Já jsem byla úplně normální dítě, byla jsem docela... tak na základce mi všechno šlo, takže to jsem buď seděla u televize, jak se dneska říká, nebo jsem běhala s kamarády venku, takže to bylo tak půl na půl a já jsem to nějak neřešila jo, fakt úplně normální to... úplně normální dětství. A pak jsem teda přišla na střední školu a začla jsem chodit na ty diskotéky a tak, takže to bylo... taky ty vztahy byly... bráchové měli své zájmy, své kamarády a tak... takže to bylo takové...

V: Ale jinak ty vztahy se sourozenci předtím... hrávali jste si?

I: My jsme vždycky... jak jsme vždycky byli tři, tak vždycky byl někdo spojený s někým proti někomu... takže já jsem byla s tím starším bráchou, který zrovna... jsme se pak tak rozhádali, tak my jsme byli... takoví víc průbojnější, takoví i větší extroverti, než prostřední brácha a my jsme byli vždycky jakoby taková skupinka proti němu... takže jsme se mu jako posmívali a jako tak, nikdy ve zlém, ale byli jsme takoví spíš... ale vztahy byly úplně normální, si myslím...

V: A to jak mluvíte, to bylo před tím obdobím, před tou pubertou, před vašimi patnácti lety...

I: Ano, ano... a pak vlastně... jak se mi tohle stalo... já jsem si dlouho neuvědomovala, že mám nějaký problém, jenom jsem si myslela, že žiju zdravě... jo, tam byla si myslím chyba i ze strany rodičů, ale... i když, já jsem si tohle s rodiči, zrovna s mámou vyříkala, že ji neobviňuju z toho, že se mi to stalo... já říkám, že to nebyla jejich chyba... a máma.. - no, já jsem si myslela, že to byla naše chyba - a já říkám - ne ne ne, to byla moje hloupost...- že možná mě mohli... to dřív podchytit, ale oni pořád čekali, že se tak nějak

vzpamatuju sama a oni nejsou zase takový..., že oni to tiše snášeli a trpěli... a já jsem si nikdy neuvědomovala, že oni tím trpí... jo, takže až, až teďkom jsem si nějak tak zpětně říkala... ježiši, to jsem jim teda provedla skvělou věc... já už se na to koukám z pohledu toho rodiče, kdyby to mě dělalo moje dítě, tak nevím co udělám, asi zešílím... jako že viděj, že se samo to dítě ničí jo... oni jako prostě nic nemůžou udělat. Samozřejmě mohli mě vzít, ale na to jsem byla docela stará... tak do osmnácti mě mohli kdykoli šoupnout někam a zavřít, protože jsem nebyla svéprávná... ale oni právě asi nechtěli a nevím, jestli by to mělo ten účinek... jo u někoho možná jo... si myslím u těch menších dětí to má ten účinek, když ti rodiče zatlačej, ale už takhle u šestnáctiročného dítěte, co má svůj vlastní mozek, tak to už by bylo spíš takové to rebelství, jo – ne, vy nemáte pravdu, mě nic není a to – takže to v podstatě... jsem to začala řešit až na tý vysoký škole, až kolem dvacítiky no...

V: Takže předtím ani nebyla žádná motivace k té léčbě, jste se nechtěla léčit nebo jste zjednodušovala ten problém... jako nic mi není...?

I: ...jo, nic mi není, jenom zdravě žiju... jo, vy všichni tady jíte nezdravě, jíte slaninu, jíte nevím... máma ..., když dala trošinku víc oleje, já jsem vždycky nad ní takhle stála, když vařila a - už tam ten olej nedávej - a do teď si z toho děláme švandu - mami, tam dáváš hodně oleje - a teďko si teď jako z toho děláme švandu...(smích)... ale ... protože pak jsem si uvědomila, když jsem viděla jakoby jak někdo vaří, že u nás se vařilo strašlivě zdravě... jo, když jsem pak měla možnost vidět, jak vaří rodina mého bývalého přítele, tak to mě takhle vlasy dubkem vstávaly... - a vy tohle, jakože knedlíky, jíte každé den, jo? - a oni - no, to je normální, ne? Já - cože? No, jako to vůbec... a já neříkám, že knedlík je něco nezdravého, ale dovedu si představit nějaké zdravější věci... no, tak zase ne, že bychom byli nějakí makrobiotici jo, ale tak... jsme normální... Tak tohle jsem si nějak až na tý střední škole...

V: Takže před tou pubertou vztahy s rodiči úplně v pořádku... hráli si s vámi, našli si na vás vždycky čas?

I: Ano...mmmm.... Tak, když měli možnost, tak to.. táta chodil na zahrádku, tam s námi vlastně... tam nás brával...tam jsme mohli dělat, co jsme chtěli... pak jako.. hodně nás vedl ke sportu, což já jsem asi jediná u koho se mu to nepovedlo.. (smích).... Ale já si myslím, že je to hodně dané i tou chorobou... že...

V: Nedokážu si představit, že byste při tom příjmu energetickém, ještě měla výdej...

I: No, já jsem měla takové období, že jednak když to začínalo, tak jsem jakoby cvičila doma, po bytě, jsem dělala... prostě jsem tam skákala, hopsala jsem... pak jsem si našla různé jiné věci... jako jezdila jsem na bruslích... teď jako, když vidím ta fotky, takovéhle ty nožičky v těch bruslích... taková brusle... (ukazuje) a já v tom bruslím.. jé, ježiši to je ostuda, takže pak jsem ani neměla... ani to... a nebyla jsem ani ochotná ten výdej, jaký jsem měla energeticky u toho sportu... jsem nebyla ochotna kompenzovat tím jídlem, tak jsem radši necvičila... jo, teď taky moc necvičím... ale spíš jako... tak nějak nějaké posilování...něco musím dělat... spíš ten přirozený pohyb... se snažím...no, nechci zhubnout..... 20:33 » povídání o energetickém příjmu a výdeji, o jídelníčku, o jídle « 23:20 .... A jak jsem na tom byla tak špatně, já jsem se vždycky srovnávala s mámou... kolik toho ona toho sní...ne s tátou, ale s mámou... a moje máma ona jedla docela normálně... a pak jako samozřejmě po třech dětech... a to... ona je asi tak stejně vysoká jako já a tak nějak nabrala, byla taková plnoštíhlá a... a ona se nijak neomezovala, prostě jedla normálně... a s tou menopauzou začala přibírat a to... ale jak jsem se já začala dávat do pořádku, tak jsem se s ní přestala nějak srovnávat... proč bych se měla srovnávat

s mámou, která nepotřebuje jako víc přibrat, takže může jíst v podstatě... spíš chtěla zhubnout, ale i když chtěla zhubnout, tak neměla problém zpackat čokoládu.. jo na posezení...A já sem tak jako - ona chce zhubnout a jí tu čokoládu?...- tak trošku jsem se na ní s despektem koukala... no prostě měla chuť, tak jí snědla...a to... a teďko mamka začala hubnout zase s nějakým poradcem hubnoucím a já hnedka jsem začala - jů, mami ty hubneš? - Jo, takový obdiv a jako dařilo se jí celkem... tak jsme se o tom bavili a už vůbec, když vím, že ta máma, když jíme spolu a máma si dá prostě kousíček a mě dá normální porci, protože doma mi nabírá máma a mě dá normální, tak nemám problém a když mi táta minule...taky jsem s tátou...já musela sníst víc než táta, tak to byl úplný konec. A teďkom táta mi nabíral minule jídlo a dal mi takovou tu... (ukazuje)... a já říkám - no, ty si ze mě děláš švandu - jako že toto mám sníst... a on mi, že toto je taková normální porce... tak jsem to snědla, protože mi to tak chutnalo....24:58 » povídání o jídle a velikosti porcích « 26:09

V: A před těmi vašimi šestnácti lety to ještě maminka nechtěla držet dietu, nedávala najevo, že je tlustá...?

I: ... no, ona vždycky držela takovou tu dietu jak vždycky to... tak teďko tukožravou polévku měla, to si pamatuju, jako vždycky, když přišla na nějakou dietu, tak to zkusila... pak měla nějakou rýži natural... ona vždycky vydržela tak jeden den... jo a já myslím, že nepřemýšlela, že je nějaká tlustá... ona v tý menopauze trošku přibrala... ona mě vždycky přišla, že má takovou normální postavu po třech dětech... pak trošku přibrala, už i jí to bylo nepříjemné, tak se s tím snažila něco dělat...

V: A nemyslíte, že vás to v nějakém ohledu mohlo ovlivnit?

I: Myslím, že vůbec... myslím, že vůbec... protože mě spíš ovlivnil ten brácha, protože on se v době, kdy mi to řek, se začal docela hodně zaobírat kulturistikou a četl všechny ty časopisy, jak kuřecí maso jenom, tuky vyřadit.. jo, takže já jsem se začala spíš zajímat o tohle... já jsem například nikdy nepočítala kalorie... já například vím, kolik kalorií má tatranka, čokoláda.... 27:15 » povídání o jídle, kaloriích, o následcích podvýživy « 29:49

V: A když se ještě vrátím... co ten bratr vám řekl přesně v těch čtrnácti letech?

I: My jsem se tak nějak to... my jsme vždycky přišli ze školy, ze školní jídelny, ale pořád jsme byly hladový v tý pubertě a tak jsme si doma dělali buď hranolky nebo lívance a tak... jsme si pekli nějaké hranolky a on jak byl na tu kulturistiku, tak tam... tak tam jakoby všichni rýsovali svaly a to.. a on taky a já jsem tenkrát byla hloupá a nevěděla jsem, že žena přece musí mít více podkožního tuku než chlap a on mě takhle chytnul... (ukazuje)... a říká - ty seš tlustá, jako ty jsi tučná ty jsi tak tučná...a já - co tučná?...- já jsem tenkrát měla nějakých 47 kilo, to byl můj rekord, jako 47 a půl tak to jsem už byla borec, když jsem měla...a.. ty jsi tučná... a já jsem si to tenkrát vysvětlila strašně hlupo... já jsem si to tenkrát vysvětlila, že jsem tučná jako takhle no... (ukazuje).. a pak jsem se začala stravovat zdravě...

V: A to jste tenkrát vážila 47? A měříte kolik?

I: Mmmm, 165... A to bylo tak v osmé třídě, co mi to řek... pak trošinku to ještě trvalo, pak jsem ještě chvíli jedla normálně, ale tak to ve mně nějak zůstávalo a pak v té druhé, první druhé třídě na gymplu jsem začla s tím hůř... myslím, že na druhé...jsem si to začala nějak sledovat, úplně jsem vyloučila tuky, takže moje máma z toho byla šílená, když jsem na večeri chtěla jenom suché brambory... a pak jsem si už jenom ubírala... tam bylo i to, že naši nesledovali... já jsem chodila na obědy do jídelny jenom na základce... a když jsem přišla na gympl, tak jsem přestala chodit na obědy... Naši mi dali vždycky peníze,

bud' na týden nebo na měsíc a bylo jim jedno co si já s tím udělám...a... moc to nesledovali... a.. oni nám udělali vždycky nějakou svačinu, nesnídali jsme, na svačinu nám nějaký chleba namazali, ale to já jsem nechtěla, takže to jsem prostě vyhodila.. pak jsem si koupila nějaké sušenky... jsem jakoby to... samozřejmě večer, když přišla máma, nakoupila, my jsme se na to vrhli, snědli jsme co bylo, pak byla večeře většinou teplá...takže to se jakoby to jo, ale to nebylo zas tak pravidelně... jedlo se u nás taky jen tak u televize... prostě nebylo takové to stolování, což teďkom si jako i tak vychutnám... zase je to příjemné, když si sedneme k tomu stolu a povídáme si... si myslím že to nebyla jejich chyba, oni si to prostě neuvědomovali, že je důležité.. alespoň teda alespoň chalani to zvládli úplně v pohodě, ale u mě asi byl důležitý takový ten režim...

V: Takže nikdo jiný vám to neřekl, jen ten brácha...?

I: ... jen ten brácha. A já jsem si pak jakoby zpětně na těch sezeních, na těch terapiích, na těch skupinách jsem si vzpomínala a já jsem došla k tomu, že vlastně.. já už vlastně od hodně malého dítěte... jednak já jsem byla docela ustráchané dítě... já jsem se bála už ve školce, že mě tam rodiče nechaj, já jsem měla fakt různé fóbie, teď se už tomu směju, ale takové, že mě rodiče otrávej, nebo že mě nemaj rádi, že mě někde fakt daj cikánům nebo to...

V: Ale vždyť jste proto neměla žádný důvod...

I: No, já jsem neměla, ale já jsem si pořád musela dělat takého nějakého strašáka... a pak jako .. pak jsem se... a já jsem měla hodně jako i ty prarodiče ráda, ale moje babička byla docela silná... já když koukám na ty fotky zpětně, tak mě přijde pořád stejná...jo, ona je silnější, ale ona prý nabrala potom, co přestala kouřit... jo a když jsem koukala na její starý fotky, tak ona byla fakt šmrncovní ženská... a ona jak přestala kouřit, tak asi nabrala... a mě už v tom dětství přišla tlustá a já jsem si říkala... - já nikdy nebudu tak tlustá jako je tamhle babička - vysloveně jsem si to takhle...nikomu jsem to nikdy neřekla, ale už nějakých šest mi mohlo bejt a jsem si říkala.. - já nechci být taková koule jako babička -... a už tehdy se to možná se mnou vezlo... to je takový ten nejhlubší moment, kdy já jsem se nějak začla zaobírat tím, jak je člověk tlustý...

V: Kolik, že vám to bylo let?

I: Já to jen tak odhaduju, že mě mohlo být tak šest, osm let...

V: Už jste od té doby začala víc to... s tím jídlem?

I: Ne vůbec, jenom jsem myslela, to byl jen ten první moment, kdy jsem říkala, že nebudu tak tlustá, ale vůbec mi to neovlivnilo jídlo vůbec... to bylo spíš takové období, kdy jsem nejedla maslo... 34:38 » povídání o jídle « 34:55 ... ale to jsem se ještě vůbec neomezovala v jídle, to přišlo až s tou tučnou...

V: A jak jste byla na té škole, tak tam někdo neměl požadavky nebo nikdo vám neříkal, že se mu líbí jen štíhlé holky... že by to ještě podpořilo?

I: Ne, myslím, že vůbec... spíš se mi posmívali... - á Saša jí zase ten svůj jeden krajíc chleba denně...- .... jo, to bylo v těch sedmnácti, osmnácti...

V: A to jste už byla hubená?

I: ... to už jsem byla hubená... já, když jsem přišla na vejšku, osmnáct mi bylo, tak jsem měla 41 kilo, takže to bylo malinko no... a byla jsem fakt... když koukám na ty fotky, tak jsem fakt byla hodně hubená... ale ještě to šlo níž, ještě to šlo níž... ale to už pak lidi měli za mě strach...

V: Kolik jste měla nejmíň kilo?

I: Myslím, že 33,7. To už bylo hrozné, no. To už bylo dva měsíce potom, co jsem byla u psychologa a začala jsem normálně jíst... to už jsem chodila jíst do menzy..... 36:18 » povídání o jídle, o váze « 40:55

V: Jak to vnímáte doma, co se týká tolerance, porozumění a sounáležitosti? Tam nevidíte žádný problém? Tam ta rodina byla opravdu ukázková?

I: Myslím, že jo. Fakt se snažili pomoci, i když sami oni v tom tápali... oni sami... i dokonce rodiče byli ochotni přijet do Prahy ... a jak pan doktor Krch dělá takové ty skupiny pro rodiče, oni byli ochotni přijet sem na tu skupinu.. jo a byli z toho strašně vyděšení.. já si pamatuju, jak potom máma mi říkala zpětně, že jak táta zíral na ty skupině... že on byl z toho úplně odrovnanej... on to nedal na sobě znát ...a já jsem nikdy nemyslela, že moji rodiče fakt o tom mluví i spolu jo... já jsem myslela... ne, že jim je to jedno.. v podstatě jsem si tenkrát říkala, že to neřešej, že to... a pak, když jsem si zpětně uvědomila jako co museli prožívat jo...to je.. úplně se stydím ... a teď už to mám s nimi tak nějak vyříkané...

V: A maminka vám chtěla pomoci a zjišťovala si o té nemoci, co se dalo?

I: Ano i táta... co to šlo...

V: Rodiče hned na vás poznali v těch šestnácti letech, že máte problém, nebo jste jim to tajila...?

I: Myslím, že ne... Tak oni tím, že z počátku jsem jedla s nimi, že jsem si ubírala jakoby přes ten den, pak jsem začala ubírat i u tý večeře, takže asi jim začalo být podezřivé, že chci ty suché brambory... no a pak jsem přestala jíst i to, co jedli oni a začala jsem si dělat něco jiného... jo a ještě doteď to mám někdy, že když si jakoby nemůžu s nimi... jo, například tenhle rok na štědrý den jsem řekla... - né, já s vámi budu s vámi jenom ten boršč -..., protože můj táta dělá takový boršč, že to je takový boršč, že to je prostě hlavní jídlo, já bych pak jakoby nezvládla tu večeři... a oni si zrovna dali ještě i druhé jídlo, a já říkám.. - no, já kdybych si dala to druhé, tak to asi fakt asi nezvládnou s vámi.. - .. jakoby to... a to...já bych to zvládla.. jo fyzicky bych to zvládla, spíš psychicky by mi přišlo, že jsem už jedla hodně.. jo a tak to jsem jako... no, myslím, že boršč no, ona je to taková sytá polévka... ale předtím to bylo vysloveně.. jsem se snažila vařit, jako já jsem i vařila jiným a já jakoby se teďko už se spíš bojím vařit, já jsem kdysi hodně vařila, myslím, že to hodně souviselo s tou chorobou... a jim jsem dokázala perfektní jídla navařit... máma prostě vždycky přišla zničená z práce, tak já jsem něco navařila, aby ona nemusela, ale já jsem to nejedla... jo, já jsem byla ochotná dát tam spoustu oleje a to, ale já jsem si udělala něco jiného, méně tučného...

V: A nenadávala vám maminka nebo neříkala... nepromlouvala do duše...?

I: Moc ne, spíš jakoby že to... spíš to snášela nebo trpěla jo.. a já jsem měla fakt takové i hysterické záchvaty, které jsem měla ještě donedávna.. kvůli jídlu... jo, když mě přítel nutil sníst něco, co jsem nechtěla, tak já jsem byla jako malé děcko, to mě mohlo být tak 28, já jsem se začala mlátit o zem... - já toto nebudu jíst, já toto nebudu žrát... - ...prostě vysloveně jsem dělala scény kvůli tomu... teďko se jako samozřejmě za to stydím, ale vím, že jsem to nebyla já... a rodičům jsem taky dělala peklo s tím.. jo jakože scény a byla jsem na ně docela hnusná ohledně toho jídla.... Nejenom teda ohledně toho, no... Takže pak byla máma ráda, když jsem... ne, že ráda, ale my jsme se tak nějak rozdělili, alespoň my s bráchou.. jsem odešla a pak se ty vztahy jakoby zlepšily.. hodně no...

- V: Takže oni si všimli, že ty porce snižujete, snižujete, pak vám k tomu asi něco říkali...?
- I: Ano, že to není normální jídlo, když si dám jenom brambory... jo, že si k tomu něco musím dát, ale už nebyli schopný říct, tak tady máš to maso, tady máš ten řízek...
- V: ... a dokud to nesníš tak neodejdeš... To ne, to nebylo...?
- I: Takhle na to... nevím, jestli se báli, že by to právě mohlo způsobit opačný efekt nebo že jim přišlo, že já jsem natolik inteligentní, že si to sama uvědomím... ale takhle to nefungovalo, oni šli spíš tou cestou jakoby po dobrým... což já... někdy to u mě jde po dobrým a někdy ne... spíš jakoby jde to u mě po zlým, když se mi pohrozí nebo mě něco vyděsí a tak...
- V: Pak jste se jim začala ztrácet před očima, to si všimli, že jste stále hubenější...?
- I: Takhle, já jsem ještě... proč jsem začala hubnout. Já jsem si stanovila, že pro mě je ideální váha 45 kilo... a tak jsem nějak to... ale když už jsem měla těch 45, nebylo mi to málo, bylo to dobrý, ale já jsem to jídlo měla nastavené tak, že já jsem ho měla nastavené jakoby na ten redukční režim a já jsem už nebyla schopná se vrátit jakoby k normálnímu... k udržovacímu režimu... takže mě to postupně.. postupně jsem si ubírala a postupně a stále a už jsem to nevěděla zastavit... 46:34 » povídání o jídle, o váze « 47:43
- V: A těšilo vás to, že ta váha jde pořád dolů?
- I: ...mě když si tak vzpomenu, mě to ani radost nepřinášelo...
- V: Ale přesto jste nedokázala víc jíst, jakoby tam byl nějaký blok...
- I: Tak, samozřejmě, že jsem vždycky... ono to bylo i hodně o tom, že jsem chtěla být něčím zajímavá, něčím výjimečná... a zrovna tohle bych nikomu nedoporučovala, i když... i když mi někdy lidi říkali... - já bych chtěla být taky takhle hubená - ... já bych tohle teda nikomu nepřála, kdyby věděli co mě to stojí... jako neříkám o penězích... ale i peníze, ty terapie, kolik mě to stojí...a... ale prostě, co mi to všechno vzalo, kolik mě to stálo sebekontroly, kolik mi to ubralo jakoby... že prostě jsem myslela jenom na to jídlo... jak jsem byla pořád hladová... pořád jsem plánovala... že můžu jíst až v pět, i když jsem hladová... a člověk prostě když je hladovej, tak myslel jenom na to, aby ten hlad zahnal... jo takže...fakt šílený... a pak mi někdo řekne, že chce být tak hubený jako já... tak to bych mu fakt nejradši dala přes držku... ale hlavně když je to nějaká obézní ženská... jsem dělala v kosmetickém salonu a tam všichni jakoby říkali... - jak to děláte, že jste tak hubená - ... a já jsem si říkala, no kdybys věděla, že nežeru, tak... tak tady ne to...
- V: A jak jste mluvila o tom, že jste chtěla být dokonalá. Co vás k tomu vedlo?
- I: Určitě mě vedlo to, že mě přišlo to... že jsem chtěla být v něčem dobrá...
- V: Ale vždyť jste určitě přece musela být dobrá... ve škole... dobře jste se učila...
- I: No, já jsem se vždycky v tomhle podceňovala... ve škole jsem byla dobrá... já si myslím ... byla jsem takový ten průměr... neměla jsem ... no měla jsem trojky, ale ne na vysvědčení á... prostě všechno jsem zvládala...á...to mi přišlo jako že to je normální, že to snad každé ne...
- V: A rodiče vás chválili?
- I: Rodiče mě... spíš ne.... spíš to bylo takové normální, no tak bráchové byli to... to že člověk jde na vysokou školu... mě když máma poprvně, to mi bylo asi... to jsem byla asi v osmé třídě, tak to mi řekla... - ty jsi docela hezká holka - ... tak to já jsem úplně takhle

vyrostla... (ukazuje)... tak já říkám... - sakra, to je teda kompliment... - ...ale že by nás nějak extra chválili, to ne. Ale spíš oni to asi nevěděli, ale teďko ... moji rodiče jsou, myslím, že na nás strašně hrdý na nás co jsme dosáhli, ale moc nám to neříkali, i když teďkom mi táta řek, že mi závidí, že umím číst hieroglyfy, tak já jsem mu napsala... - no, sory, ale já tobě zase závidím, že umíš roubovat stromy...- ...to je takové.. každý máme něco no, ale jestli nějak oceňovali... spíš to bylo takové normální, no a to, že jsem chtěla být dokonalá, já jsem se vždycky srovnávala s mým bratrem... to byl s ním takový souboj jako kdo bude lepší no...

V: S tím starším?

I: No, s tím starším. Ten mladší nás pak měl na háku, ten si šel pak svojí cestou... je dobrý v tom, co dělá... a je takovej... no každý máme něco...

V: A když vás ti rodiče nechválili, tak vás kritizovali?

I: Vůbec, ne... Spíš jakoby... kritiku tu si ani nepamatuju... spíš jako, když si teď vzpomenu, jak jsem byla vztekloun jako dítě, že jsem.. když jakoby jsme se učili matematiku společně... to jsem byla ještě normální... já jsem se prostě zabejčila, že já to nepochopím, strašně jsem se u toho vztekala a teďko, když se na to ohlížím, tak jako.. koulím očima... oni z toho museli mít strašnou švandu jo, ale já jsem vtedy byla jako... nepřičetná no... ale nějaká kritika z jejich strany vůbec nebyla...

V: Jaký měli styl výchovy rodiče? Spíš jako nechávali vám volnost nebo jste měli nastavená určitá pravidla...?

I: Ne vůbec, nechávali nám hodně volnosti, co se týče.... mohli jsme si vybrat s kým budeme kamarádit, jo když už to pak bylo takové zvláštní tak... no zvláštní...tak měli jsme takového souseda, který byl docela z takové ... jeho rodiče pili a tak... a pak nám vykradl i byt... ale oni nás nechali, ať se s ním kamarádíme s tím klukem jo... pak školu jsme si mohli vybrat jakou jsme chtěli... a v podstatě jsme si mohli dělat, co jsme chtěli... jako já, když jsem řekla.. . no, tak já jdu na diskotéku, přijdu ráno - ...tak máma byla asi z toho nervózní, protože spala u televize a čekala až přijdu, ale nějak v tomhle nám dávali úplnou volnost... samozřejmě, když jsme už začali blbnout, když jsme byli děti, tak to už bylo i pár na zadek... to bylo jakoby výjimečně...já myslím, že to bylo tak, že jsme si to vždycky zasloužili...takže myslím, že v tomhle byli velice tolerantní...

V: A řešili s vámi nějaké problémy? Když byly, sedli jste si a povídali jste si o nich?

I: Ne, to ne to ne. Mě přišlo, že ani nějaké problémy nebyly no... možná, že teď na to koukám... to nebylo u nás takové... až teďko, jak jsme už dospělí nebo jak jsme už vylítli z hnízda, tak já teďko s mámou strašně ráda... když vaříme nebo si jen tak sedneme a povídáme si, ale předtím to nebylo tak...

V: A dřív jste si teda nepovídali nebo...?

I: Ani moc ne... Vždycky to bylo tak, že rodiče přišli z práce, oni si vykládali jako co bylo v práci... já jsme tak poslouchala, jako že jsem tomu moc nerozuměla.. ale že by s náma něco řešili, to ne...

V: A nesvěřovala jste jim, když jste měla nějaké ty první lásky a tak...?

I: Ne, to ne. Až pak to začalo pozděj... Teď jim vykecám úplně všechno na sebe...

V: A v kolika letech se to zlomilo?

I: Já myslím, že až tak docela pozdě... až nějak po té léčbě...že ono jednak člověk začal poznávat víc sebe, se začal víc orientovat v sobě a .... Dokážu už líp vyjádřit to, co cítím... možná i oni s tím měli problém... já nevím, ale nějak předtím jsme to moc neřešili, takže až někdy kolem... mi bylo 22 nebo tak...Ted' s mámou můžu probírat v podstatě cokoli...jo ...

V: A když jste byla v tom mladších věku, rodiče byli pro vás emočně naplnění, třeba co se týká té fyzické lásky, jestli vás pohladili nebo...takové projevy zkrátka...?

I: Myslím, že ani ne... myslím, že tam to hlazení taky nebylo... i když někdy nás asi pohladili, jo... a co se týče.. tak u toho sportu jsme se vždycky tak vyvztekali, on táta z nás chtěl mít extra... ne extra, on prostě z nás nechtěl mít extra sportovce, žádné profíky, ale on jenom chtěl, abychom věděli všechno jo od fotbalu po to... a byl na nás docela... ne že tvrdý, ale já když vidím i teď, když on chodí na volejbal, když hraje s nima...tak on je na ně až příšerný, já říkám.. - ježišmarjá, ty tady prudíš, ne...- ..ted'ko se už nad tím smějeme ... ale myslím, že věděl ocenit, když nám to šlo jo, co se týče toho sportu.. ale takhle, že by nás...no asi nás pohladil někdy, ale že ted'ko přijdeme, když se vidíme, tak se stýskáme, bozkávame a to.. nebo já, když jenom tak ležíme u televize, tak já někdy mámu pohladím, nebo ona mě pohladí, ale to předtím nebylo...

V: A nechybělo vám to třeba, i ted' zpětně, jak se na to díváte?

I: Myslím, že vtedy ani ne... jsem to nijak nepocíťovala... nevím, jestli si to ted' nějak vynahrazuju... já jsem ted'ko dlouho neměla takový ten klasický partnerský vztah, tak jestli mi to chybělo... ale já si myslím, že když jsem měla toho partnera, tak jsme se s rodičema tak jakoby objímali a hladili... tak celkem normální...

V: Ale to už vám bylo těch osmnáct?

I: Určitě, to už jsem vlastně potom... potom co jsem odešla do té Prahy, a tady jsem nějak dospěla no, ale pořád si připadám jako... takové dítě...

V: A kdyby jste měla posoudit rodinu, co se týká... o tom jídle už jste mluvila, že jste se setkávali u jídla pravidelně...ještě před těmi šestnácti lety... třeba ty večere, že jste se všichni společně sešli...

I: No, tak to nebylo, jako že u stolu... my jsme se nějak.... když ti bráchové byli starší, tak... máma nám prostě vždycky nabrala, kdo přišel... brácha přišel v deset, protože byl na ... on chodil...no profesně... on tancoval prostě... tak přišel v deset z tréninku, tak zeptal se.. - co je k večeři - ..a máma mu prostě šla nabrat jo, ale že málokdy to bylo takové, že jsme si sedli jako rodina ke stolu.. ne, spíš jako ve svátky... ted'ko je pro mě svátek, jako že když jsou nějaké svátky, tak vždycky musím krásně udělat jako stůl, tam sedíme a jíme a kecáme u toho... samozřejmě u toho běží telka, takže koukáme i na telku... ale jakože jsme spolu no... například na ty vánoce, tak to je vždycky oběd, večere jo.. pak jsou jakoby dva, to se jakoby spolu se ještě najíme... ale jinak, když jsem jakoby tak cez rok doma, tak to si málokdy tak sejdeme... u stolu no...

V: Jak byste charakterizovala maminku?

I: ...Je je... chtěla bych mít takovou tchýni... Velice tolerantní, vzdělaná, inteligentní...to je to isté, ale tak není to úplně isté... taková příjemná ženská, no... no, úplně ne do nepohody... někdy je hodně ufrflaná.... což jí jako vždycky.. - mamí, nefrlej tolik...- ...ale fakt skvělá ženská...

V: A byl mezi vámi vždycky kamarádský vztah?

I: No, když to nebylo jakoby vyhocené tou nemocí, tak určitě. Ale, když byla ta nemoc, tak to bylo špatné...já jsem jí i říkala škaredé slova, což mě doteď jakoby strašně bolí na duši...

V: A co jste jí třeba řekla?

I: No, to neřeknu (směje se)... fakt hodně škaredé... Myslím, že jsem za to koupila i facku... Velice zaslouženě.

V: A to byla reakce jenom... ohledně toho jídla?

I: Já myslím, že to byla reakce na to, jak jsme se pohádali s bráchou a ona na to nějak reagovala a já jsem na ní vyjela... Ale zase.. to že jsem se já hádala s bráchou, to bylo zase vyhocené. Nebyl to konflikt s bráchou o jídlo, ale bylo tím, že já jsem měla nervy nadranc, byla jsem hladová, obviňovala jsem ho z toho.... No, souviselo to s tím jídlem, nebo s tou nemocí... Já jsem byla v takovém tom špatném stádiu nemoci...

V: A jak byste charakterizovala tatínka?

I: Tatínek... tatínek byl strašlivej cholerik. Si pamatuju, že já jsem se ho jednu dobu jako dítě bála, protože chodil z práce naštvanej a vždycky se nějak jakoby doma vybil a pak se něco stalo.. já to mám nějak spojené s tím, jak mu umřel táta, jak zemřel dědeček...se strašlivě změnil a strašlivě se zklidnil... a teďkon je jakoby ... no teďko je už v důchodu, tak to je úplně v pohodě...je hodně sportovně založenej, strašně férovej, poctivej člověk... který... si myslím, že rodina je u něj to první a poslední... a... co ještě... pracovitej a taky hodně tolerantní.

V: A čím tom bylo, když jeho tatínek zemřel, proč se tak náhle změnil?

I: Já jsem se ho na to ptala nedávno, a on si to tak nějak nespojuje s tím...ale já nevím proč, to mám tak nějak spojené s tím obdobím... hodně.. já si pamatuju přesně den, kdy přišel domů, a já jsem to nevěděla, že zemřel dědeček a on byl takovej nějak divnej, tak jsem.. - co se stalo jako? - ....a já jsem byla venku a pak jsem přišla domů a dozvěděla jsem se to... a on se mnou o tom nikdy nijak nemluvil a prostě asi možná to nebylo zrovna vtedy, ale já to mám nějak spojené, takže myslím, že ho to docela vzalo...

V: Kolik je to asi tak let zpětně?

I: Hodně... já si myslím, teďko bylo nějaké výročí... asi tak dvacet dvacetdva dvacetpět let... tak nějak... hodně malá jsem byla vtedy, no...to může být i těch dvacetpět... to jsem byla hodně malá...

V: Zeptám se teď na ty brášky. S kterým jste měla lepší vztah?

I: Co se týče jakoby do toho, než jsem začla blbnout, do toho... do tý puberty, tak to jsem měla určitě s tím starším... Když jsem začla blbnout, tak s tím mladším nebo s tím prostředním... a protože tam jde o to, že jsem myslela, že kvůli němu se mi to rozjelo...

V: Takže potom jste se mu snažila vyhýbat nebo jste na něj byla nepřijemná?

I: Tak, šla jsem do konfliktu... šla jsem s ním okamžitě do konfliktu... on, co dělal, to já jsem negovala... já jsem na něj strašlivě žárlila, já jsem myslela, že rodiče ho maj prostě radši než mě... protože on tancuje, je v tom úspěšný, dělá práva, no prostě to ... já jsem byla tak ráda, že dostal mononukleózu, protože totálně ho to složilo...a... pak já jsem i bála jít domů, že to dostanu taky, já říkám... - no jestli já v anorexii dostanu mononukleózu, tak je po mě - ...pak nějak... teď mám, myslím s oběma stejný vztah...

úplně obou si vážím, toho co dosáhli... úplně se to vyrovnalo a jeho už vůbec neobviňuju z toho, co se stalo... to byla spíš moje hloupost, no... on to tak určitě nemyslel, on ani nevěděl co říká...

V: A když jste tenkrát na něho byla tak zlá, neptal se vás, proč jste taková...?

I: Ne ne, on myslel, že mám nějaký svůj pubertální rapl... pak, jednou mi řekl něco hnusného... to už věděl, že mám problém s jídlem... já jsem si to ještě nepřipouštěla... - á, zase je jedenáct hodin, to si půjdeš dát rohlík, co? - ...a mě to tak naštvalo, tak se mě to dotklo... za to, že věděl, že já to s tím jídlem mám... přesně jakoby.. v tu chvíli jím to... a v tu chvíli jím to... a on mě tímto chtěl opravdu jakoby ranit, to bylo záměrné, že mě chtěl ranit... a povedlo se mu to, ale to už mi bylo v podstatě jedno.. jsem říkala - debil jeden - ...ale to byl jediný moment, kdy mi nějak záměrně chtěl uškodit... ale nějak, že bych mu to vmetla do ksichtu.. - a ty si myslíš, že jsem nějak tlustá, já ti ukážu - ne, to ne...

V: A neměla jste někdy potřebu mu říct, že vám řekl, že jste tlustá?

I: Ne, teď už ne... teď jsem s tím jakoby smířená.. nebo vím, že to nezpůsobil, že jsem si to v podstatě způsobila sama...tak ne, já myslím, že to nemá už smysl řešit.... Já jsem mu řekla úplně jiné věci, spíš na které jsme se usmály jako děti jo...nebo jak jsem se bála, že mě rodiče chtějí otrávit... on nechtěl vůbec tomu věřit. Teď myslím, že bych do toho nešla...

V: To mě připomíná úplně paranoidní stavy...

I: No, úplně paranoidní stavy jsem měla, že když jako jsme šli někde po městě, já jsem se někde zapomněla, neviděla jsem tátu, samozřejmě on mě hledal, jenom mě neviděl, no a já jsem říkala.. - no, táta mě tady nechal ve městě, ať mě tady nějaký cikán veme nebo co...- samozřejmě, že mě rodiče strašili, že mě dají cikánům...když budu jakoby zlobit.. jako nemysleli to normálně, já jsem si to jenom špatně vyložila... a jak jsem žila ty roky ve strachu... samozřejmě teďko taky jo... třeba včera jsem jakoby měla špatné myšlenky, ale už se snažím, aby mi ten strach v podstatě neovládal tolik život... těch patnáct let mi ovládal život strach z jídla a teďkom si zase jakoby.. jako nehledám si to, ale zase čekám, z čeho ten strach zase přijde... Tak samozřejmě je taková ta nejistota, že ztratím zaměstnání... nebo že si nenajdu zaměstnání, no pořád je něco, ale už se tím nenechám tak nějak.....1:10:07 » povídání o škole, o práci « 1:13:50

V: Já se teď vrátím k tomu bráchovi, přesně k té žárlivosti. To tam vypuklo po těch šestnáctinách?

I: Ano ano. Ta anorexie je spojená s takovým perfekcionismem, takovým soupeřením snahou být dokonalý, bezchybný a ...

V: A vy jste si vybrala toho bráchu nejstaršího...

I: ... ano, ten druhý, ten si šel svou cestou, ten se o nás moc nezajímal, s ním to nebylo takové, že bychom se mlátili a házeli po sobě předměty... a on mi ten.. ten téměř zlomil záda, když mě hodil přes šicí stroj... no a rodiče byli z toho úplně špatní.. máma se musela jít... rozdejchat to někde venku... ona prostě šla a na hodinu někam vypadla, jenom tak chodila po ulici a to.. to mi říkala až pak... a ten brácha ten prostřední, když viděl, že je to hodně špatný, se snažil nás nějak usmířit nebo uklidnit, ale to prostě nešlo... a on byl takovej, já jsem mu vždycky říkala takový ťuťko, ambice nemá... a on si budoval to svoje ...prostě on je na počítače zaměřenej ... takže se to... no a ten starší tancoval a rodiče ho strašně obdivovali, jak krásně tancuje a vždycky se dívali na ty videa a fotky...a to... a já říkám, v čem budu já dobrá, když nic neumím, tak přestanu žrát...

V: A ten bratr k tomu soupeření... neměl tendence...?

I: Ne, já myslím, že on to vůbec neřešil...

V: Ani nevnímá od vás, že...?

I: ... já myslím, že ne. On si říkal, tady to je nějaká hysterka... tý jo, z mojí sestry se stala nějaká hysterka, která nejí... a co já s tím mám, no... A on byl i takovej, že se mi nesnažil pomoci, jo... rodiče jo i ten prostřední brácha, ale ten si říkal... až pak.. jako až po té první hospitalizaci bylo vidět, že... to bylo takové hezké.. on už byl v .....(název města – pozn.)* nebo nějak myslím, myslím že jo... a on za mnou přišel na tu lůžkovou část... a to bylo takové to první, kdy jsme se viděli jako takové to usmíření... to si pamatuju, že jsme se usmířili...já jsem mu řekla, že mi může dát znovu facku, až zase začnu blbnout...a to... Ale teďko mě velice potěšilo, když jsem byla o vánocích doma a on jenom tak přišel a řekl.. - mmm, dobře vypadáš - ... tý jo, já jsem zůstala takhle... (vykulí oči)... fakt... - no děkuju...- ...no to byla taková pocta ... od něho to byla taková pocta... i když já jsem si vždycky myslela, že dobře vypadám, ale ono je to i problém, že já se vidím úplně jinak, než mě vidí všichni... když já jsem se viděla na fotkách, já jsem ty fotky takhle odhazovala ...a fuj, co je to příšeru.... No a v zrcadle... já jsem se nikdy neviděla tlustá, že bych se viděla nějaká obézní...

V: Ale ani nehubená...

I: Ani ne ... a když jsem pak viděla holku, která byla v podstatě na stejné úrovni jako já, tak říkám... - ježíš, ta vypadá - ...a kamarádka říká... - vždyť ty vypadáš stejně - ...a já... - ne to není možné - ...takže to bylo... 1:17:19 » (povídání o váze) « 1:19:08

V: Jaké byly vztahy mezi maminkou a tatínkem?

I: Tak, co si já pamatuju, tak výborné, ale jednou přišla krize, což bylo... tak nějak před tou naší pubertou... nevím kolik mi mohlo být .. tak dvanáct... no to byla taková krize hodně u nich... a pak si myslím, že je stmelila ta nemoc moje, že se museli tak nějak jakoby ...no, oni se nás ptali...to bylo v takové rovině teoretické... kdybychom se rozváděli, kdo by šel s kým... tak já s bráchou s tím starším bychom šli s mámou a mladší brácha by šel s tátou... já už se tomu fakt směju, protože já nevím, s kým bych jakoby chtěla být ... ale takové to bylo, že fakt spolu nemluvili, no co si pamatuju, tak asi měsíc to bylo... Nevím co tam bylo, ani jsem nikdy neměla odvalu se na to zeptat, ale jinak byli velice dobrý... a pak si udělali nějak ten svůj život, že si žijou spolu, ale každý sám... v podstatě... že máma má svůj okruh přátel, táta svůj okruh přátel, to je většinou sport nebo na zahrádce... hodně času tráví na zahrádce... teď jsou oba v důchodě, tak mi to přijde takové, že si i spolu zajdou na zahrádku, někdy i na turistiku, že mají chuť ten čas trávit i spolu... každý si to udělal po svém... jo, že například táta jezdí do domu svých rodičů a máma tam nejezdí ráda, takže máma tráví víkendy s kamarádkami na chalupě, na horách a táta je u rodičů jo a tak nějak přijdou... týden jsou spolu... teďko máme ještě babičku nemocnou, takže máma je vždycky dva týdny u babičky a dva týdny je doma s tátou, takže taky jsou si vzácnější a to...a trošku mě to na jednu stranu mrzí, že nejsou spolu, ale zase není nějaká ponorka... protože kdyby měli být důchodci pořád spolu, to by bylo tak na vratné lahve... No, ale před tím, jak měli ten měsíc tu krizi, tak potom se to zase srovnalo.. asi si to vyříkali... Oni se nikdy před nama nebavili o něčem důležitém..co bylo mezi nima, já myslím, že si to vždycky mezi sebou vyříkali...někde to...

---

* Určení lokality vynecháno z důvodu zachování anonymity.

V: Takže se nehádali před vámi?

I: Hádali se, hádali se i někdy před náma... to si pamatuju... o penězích... to bylo takové,... když měli tři děti a každé chtělo.. jako... oni měli pocit, že nám všem musí dát rovnakou šanci... jo, takže se snažili... i o ni sami si ubírali, abychom my mohli studovat, což jim jako doteď... to je asi nejvíc, co můžou pro dítě udělat, že jim dají to vzdělání. Tak se hádali o penězích, samozřejmě a někdy se hádali i o jiných věcech a potom, když jsme byli starší, tak jsem jim říkala... - prosím vás, o čem se to tady hádáte z hlouposti? - ...jakože to byla fakt banalita. Nebo teďko, když mají tendenci... nebo spíš je to takové, že když máma začne frflat na tatu... tak to berou spíš s humorem.. teď se už ani nehádají...

V: A nevadilo vám to, když jste jako dítě musela být svědkem jejich hádek?

I: Tím, že to bylo spíš o penězích, tak mě to citově nezraňovalo.. jo, věděla jsem, že je problém, i já jsem se pak snažila, abych po nich moc toho nechtěla... samozřejmě taky jsem měla své ... když jsem chtěla například triko Beneton... ani nevím, kde na to tenkrát máma vzala...

V: Takže rodiče neměli nadměrné požadavky na vaše výkony?

I: Vůbec vůbec... Spíš to bylo... tím, že jsme byli dobrý studenti, tak když jsem přišla a řekla, že jsem dostala šajbu, my jsme říkali šajbu jakože kouli... tak jsem dostala šajbu ze slovenštiny, tak se na tom strašlivě pobavili...nebo jsem dostala nějakou poznámku ze školy a vždycky se na tom zasmáli.... Oni věděli, že jsem natolik ambiciózní, že si to opravím...

V: Takže by se dalo říci, že ta nemoc vás v podstatě sblížila?

I: Já si myslím, že z počátku mě jakoby rozdělila... protože jsem to vnímala, co se mi do toho starají a pak si myslím, že nás ta nemoc tím.. už když jsem si to připustila a tím, že jsem viděla, jak se trápí, tak nás velice sblížila. Já si myslím, že nás ta nemoc.... Já nevím, já se teď koukám na spoustu věcí... staly se už se prostě neodstanou...a...nevím, jestli bych měnila.. ale jediné co mi dala ta anorexie je to, že jsem spoznala spoustu skvělých lidí a spoznala jsem dobře samu sebe... to málokdo má čas nebo se zamýšlí sám nad sebou... proč to dělám takhle jo...proč chci tohle... nebo tak.. ale to je asi to jediné pozitivum, co mi dala...to že umím kalorické hodnoty všech jídel nebo hmotnost všech rohlíků, všeho druhu pečiva v obchodě, tak to rozhodně za pozitivum nepovažuju... a to, že jsem v podstatě neměla takové to klasické mládí...i když jsem na vysoké byla... samozřejmě, když jsme byli na koleji, tak jsem se zúčastňovala těch párty a tak... ale já jsem například přestala pít alkohol.. jo, protože jsem věděla, že ten alkohol je kalorický... a mě ani nechutná... ty studentský léta jsem si do nějaké míry užila, ale vždycky to bylo omezené tím jídlem....

V: Ve vaší rodině nebyly náznaky nebo neměl někdo už poruchu příjmu potravy?

I: Myslím, že vůbec, vůbec.

V: A nějaká závislost na alkoholu?

I: Myslím, že pradědeček...dědečkův otec myslím, že byl alkoholik, ale u nás se téměř nepije...

V: A deprese?

I: Také myslím, že ne... I když moje vzdálená sestřenice, myslím vyskočila z okna... ale ...tam to bylo takové zvláštní v té rodině, ale v tom blízkém okruhu nikdo...ani žádné psychické poruchy tam nebyly, nic.

V: Takže se zlepšily vztahy ve vaší rodině po nemoci?

I: .....mmmm jo, já myslím, že jo. Já to připisuju i tomu, že jsme dospěli, že jsme se posunuly... že ti rodiče jednak... já se jakoby nedokážu vymezit vůči svým rodičům... já například vůči rodičům mám obrovský respekt a takovou... takovou jakoby... ne, že bych k nim vzhlížela jako k bohům, ale respekt určitě mám za to, jak nás vychovali, co nám dali a to... ale tu mámu mám pořád jako takovou přítelkyni, co jí můžu říct cokoli, ale pořád je to taková máma... když chci něco pofoukat jako to... tak vždycky volám mámě, jo...i když teďko, když se mi stalo, že mě vyhodili z práce, tak jsem jí to ani týden nechtěla říct... to jsem si našla někoho jiného, komu jsem to řekla.... Nebo když mě vyhodili od zkoušky, tak první komu jsem to říkala... sice s úsměvem na rtech, byla máma... ale ty rodiče mám... asi ten respekt teď k nim nejvíc cítím... a myslím, že i ti bráchové...

V: Takže i ta separace od rodiny znamenala zlepšení?

I: Určitě...

V: A to jste si i spoustu věcí vyříkali... nebo ještě předtím?

I: Ne, já myslím, že potom... Když jsme si byli vzácnější, tak jsem se víc otevřela. Tak předtím, že neměla chuť o ničem se bavit. No, pak to bylo rozhodně lepší...No, my jsme v kontaktu pořád. Já si s tátou na facebooku píšu skoro denně... většinou jsou to hlouposti, co člověk má každý den vyprávět... nadáváme na politiku a tak... a s mámou si zase každý týden volám....vždycky v neděli večer mi máma zavolá... takže v tom kontaktu jsme...

V: Jak jste se cítila v atmosféře rodiny? Když to vezmeme od puberty, kam sahají vaše vzpomínky až do teď?

I: Dobře jsem se cítila... to jsem byla dítě, ale to jsem si moc neuvědomovala... pak ještě předtím, já jsem měla hodně kamarádů... v podstatě spoustu kamarádu co byli z rozvedených rodin a oni... já si myslím do teď, nebo i vtedy mám pocit, že nám záviděli, že máme oba rodiče a že ti rodiče se nám věnujou... jo.. pak ty vztahy, jak se zhoršily v tý pubertě, tak jsem se tam moc necítila... jako...bylo hodně žárlivosti... a pak v podstatě dobře jsem se cítila v době, kdy jsem se nějak začala léčit, protože jsem viděla, že ti rodiče mají fakt zájem na tom, aby mi bylo dobře... takže ty vztahy se zlepšily fakt, až když jsem se začala léčit...a od vtedy to už bylo fakt dobrý...

V: Změnila byste něco na své rodině?

I: Absolutně nic.

V: Takže nic vám tam nechybělo?

I: Myslím, že nic... Ale to že rodiče mi nedali takový ten pravidelný stravovací režim... to jim vůbec nevyčítám... oni si prostě neuvědomovali, jak je to důležité... ono to v podstatě, kdybych neměla jiné to, tak by to prostě bylo normální jo, že kdybych neměla nějakou tu predispozici na tu anorexii, tak by se nic nestalo...

V: Vzpomínáte si na nějaké momenty z dětství, které vám utkvěly v paměti?

I: Určitě, ale... to bylo například, když jsme vždycky bývali... já mám dva bratrátky a když nás jakoby... máme chatu chalupu a tam jsme bývali s babičkou nebo se strejdou a ten pro nás dělal takové různé hry a to bylo hrozně fajn... že na tu chatu si vzpomínám docela dobře, jak sme tam blbli a to.... Pak si vzpomínám, jak mi táta vždycky kupoval... já jsem měla ráda ty griliážové vlnky, tak ty mi vždycky kupoval... a na nějaké špatné momenty z dětství já si vůbec nevzpomínám... no nebylo to ideální, ale fakt na nic špatné si nevzpomínám...

V: Říkáte, že to nebylo ideální. Co na tom nebylo ideálního?

I: Taky jsem někdy dostala no... když jsem zlobila...když jsem si to zasloužila...Takže to je asi to maximální, co na tom nebylo ideální...ale na nic jiné si nevzpomínám, co by se mi nelíbilo... Jo, ještě se mi nelíbilo, jo vždycky, když jsem šli na léto k babičce, tak první co udělala bylo, že nás vzala k holiči a ostříhala nám vlasy... a já jsem strašlivě chtěla mít dlouhé vlasy a nevím proč babička mě nechala vždycky ostříhat... možná i proto jsem si řekla, já nebudu nikdy tak tlustá jako babička... jako tahle babička, která mi ostříhala vlasy... Ale no fakt takové dobré dětství... nikdo mě do ničeho netlačil... až jen do toho sportu... ale zase spoustu věcí jsem se naučila.....

V: A kdybyste měla říct, kdo vám nejvíc pomohl v té nemoci?

I: Já myslím, že ona to ani neví, ale pomohla mi nejvíc ta kamarádka, která mě poprvé vzala k tomu školnímu psychologovi... A já jsem jí strašně vděčná, že to tenkrát udělala.. ona byla taková, že to chtěla nějak řešit a už nevěděla jak...Samozřejmě nebyla jediná, to chtěli řešit i jiní, ale ... asi se na mě nějak domluvili... to nevím... ale ona mě tam tenkrát vzala a to se spustila lavina, že jsem s tím chtěla něco dělat... Samozřejmě pomohla mi máma, pomohla mi terapeutka co mám teď, i skupina mi pomohla... Ale ta kamarádka z té vejšky a ta terapeutka pro mě udělali fakt asi nejvíc... No, já si myslím, že to jídlo je jenom důsledek něčeho jiného, nějakých těch vztahových problémů... prostě někomu se to přesune do depresí, někdo přestane jíst, někdo začne zvracet, veme drogy.. začne pít alkohol.... No a že to prostě, že to jídlo... U mě to byl pocit, že chci být dokonalá, chci být v něčem dobrá... To byla taky zajímavá otázka, když mě položila... - no a teď, když začnete jíst, v čem vy budete vlastně dobrá? – protože doteď jsem měla pocit, že jsem dobrá jenom v tom jídle a...já – no to teda nevím - ...proč já se bojím nechat toho jakoby nejezení... protože mám pocit, že nebudu v ničem dobrá...a...teďko to nějak... no, v čem jsem dobrá, no asi dobrá v něčem jsem no...spíš si teďko připadám jako totální debil, ale to....

V: Jak to?

I: No, všichni mi říkají.. - ty jsi tak inteligentní - ...já říkám, to je jenom klamu tělem... já nejsem vůbec inteligentní... jo, to sebevědomí jo jakoby ten pocit se ve všem shazovat... vždycky mi říkali lidé... - ty umíš tolik jazyků... - ... a já co, anglicky, německy a trochu francouzsky... no co to je.... A oni vždycky zůstali takhle (ukazuje)... no, co to je, to umí dneska každý... a už jsem si jakoby nedokázala vážít toho, že něco vím...teďko mám pocit, že nevím nic... jo štve mě to, spíš mě to motivuje, abych se dostala na úroveň někoho... abych se někam rozvíjela, ale to že jsem horší než moje spolužačky z egyptologie nebo moje kolegyně... jo, někde jsem se zasekla, vypadla jsem z oboru, ale já to snad doženu no...nemusím být ve všem dokonalá...

V: A tady to nižší sebevědomí vás provázelo po celý život?

I: Asi jo asi jo... I když jsem měla období, kdy jsem říkala, že jsem největší boss na světě... i s tou anorexií.. jsem si říkala, tak já mám sebe pod kontrolou, kdo je lepší?... prostě já dokážu kontrolovat jídlo, já dokážu kontrolovat svoje city, já dokážu kontrolovat všechno.. kdo je lepší...jo jenomže já vím, když jsem takováhle, tak přijde nějaká rána nebo že mě něco srazí... jo a ... já si to říkám, že jsem strašně pyšná, ale přijde za tu pýchu nějaký trest... já nevěřím v boha nebo tak něco ale vždycky si říkám, že mám někdy tendenci koukat na ty lidi zvrchu...jo, jak jsem říkala o těch tlustých, že oni nemají disciplínu..a jsou takový neschopáci a to... samozřejmě, když potkám nějakého debila, s prepáčením, nebo někoho méně inteligentního, tak někdy dřív jsem si řekla.. - no to je ale debil - ... ale dneska si řeknu.... -ježiši, jak může tenhle existovat... jak to, že ho nic nezajímá, je to takový prázdný člověk.. spíš ho lituji... on je třeba jednodušší, ale že by to byl horší člověk, to si nemyslím...

Děkuji za rozhovor.

7. Rozhovor s Adélou (34 let)

Rozhovor ze dne 4. 2. 2013 – přepis z diktafonu

V: Jak bys mi popsala svou rodinu, jak bys mi jí představila?

I: Takže mám bráchu... o rok staršího a rodiče se rozvedli, když mi bylo třináct. S otcem jsem udržovala pořád jakoby kontakt... nestýkala jsem se s ním každý den...tak jednou do týdne...

V: Bral si tě i s bráchou na víkendy nebo jak jste to tam měli rozdělené?

I: Protože bydlel kousek od nás, tak jsme vždycky zašli k němu na návštěvu... a k jeho přítelkyni a jako k její rodině...

V: On si našel přítelkyni a kvůli ní se rozvedl s maminkou?

I: Ne, spíš jako maminka se rozvedla s ním, protože táta pil.

V: Takže důvodem byl jenom ten alkohol?

I: Ano.

V: A s tou přítelkyní je dosud?

I: Ne. Teď už bydlí s jinou.

V: A jak často se vídáš s tatínkem často?

I: No, jelikož já bydlím v Kladně a tatínek v Klatovech takže se vídáme tak nějak, jak se dá... Takže já nevím jednou i za čtvrt roku. Když jsou prostě nějaké svátky, když mám volno, tak se vídáme jenom v tomhle období...

V: Jak bys mi popsala svou primární rodinu, jak to u vás vypadalo ještě před těmi tvými 14 lety? Jaké jste měli vztahy, jak jste komunikovali?

I: Já si myslím, že vztahy mezi mnou, mámou, tátou a bráchou byly úplně normální. Tak jakoby úplně normálně fungující rodina.

V: A tam v té době ještě alkohol nehrál žádnou roli?

I: No, tak... Na můj stav ještě ne v té době...

V: Ale už tam byly problémy v té době?

I: Trochu.

V: A hádali se rodiče?

I: Hádali se....

V: Hlavně kvůli tomu pití?

I: Hlavně kvůli tomu...

V: Jak jste s bratrem prožívali ty hádky mámy a táty? Odešli jste raději pryč nebo...?

I: No, ty hádky byly hlavně večer nebo v noci, že se jako hádali, když přišel domů z hospody...a to jsme pryč jít nemohli, protože jsme většinou už byli v posteli... No, tak příjemné to nebylo...

- V: Takže vztah mezi maminkou a tatínkem byl, co si ty pamatuješ, už prostě špatný?
I: Ano... už delší dobu.
- V: Takže si nepamatuješ, že by byl někdy dobrý... byl pořád špatný?
I: No, dalo by se říct, že nějakou dobu trval...
- V: A když si to ještě vybavíš před tou svou pubertou. Jak jste komunikovali spolu? Jaká byla komunikace s maminkou, s tatínkem?
I: Tak s tátou vždycky líp.
- V: Líp? A čím si myslíš, že to bylo?
I: Nevím. S maminkou jsem si moc nerozuměla a nerozumím si s ní ani doteď... Nevím, není to takový ten vztah kamarádskej, je to jinej vztah...
- V: Takže mamince ses nesvěřovala?
I: Ne.
- V: Takže když jsi měla nějaký problém, tak jsi chodila za tatínkem?
I: No, ani za ním ne...ne. Měla jsem na škole svojí nejlepší kamarádku, takže jsem se svěřovala jí. Právě, že ten vztah s maminkou nebyl takovej, takže jsem se jí nesvěřovala.
- V: A ten bráška, ten je vlastně o jeden rok starší. Tam jste si jak rozuměli?
I: ...taky moc ne. Teď už je to sice lepší. Já jsem v té době jezdila na střední školu, na internát, takže jsem v neděli odpoledne odjela, přijela jsem v pátek odpoledne. Takže za ty dva dny...
- V: A to jste bydleli v Kladně...nebo v Klatovech?
I: V S.....*
- V: A to jsi jezdila do školy...?
I: Do V.....
- V: A ještě v té době, kdy jsi nenastoupila na tu střední školu, to vypadalo v rodině jak? Jak k tobě rodiče přistupovali, hráli si s Tebou, jak to tam vnímáš?
I: Ne.. ne... to spíš teda s bráchou... Já jsem spíš byla taková uzavřenější... Takže s mamkou jsem si nikdy nijak nehrála, možná když jsem byla malá, ale v týchle době už ne.
- V: A jak to tam bylo, co se týká vyjadřování emocí?
I: Emoce...
- V: ... jestli ti rodiče poskytovali nějakou emoční základnu...
I: Ne.
- V: Takže ti u nich chyběly nějaké ty projevy lásky nebo...
I: Ne, to ani ne... To jako si myslím, že mě měli rodiče nebo mají rádi jako dceru... a asi to nedávali nějak najevo, ale věděla jsem, že jako každé dítě, že prostě rodiče mají rádi svoje dítě...

---

* Názvy měst byly vynechány z důvodu zachování anonymity informátorky.

- V: A nějaké fyzické projevy, jako že by tě pohládili...?
- I: To si myslím, že ne. Když už jsem byla takhle větší, tak ani ne... Ještě možná tak pochválili za známky ve škole...
- V: A jak pohlížíš na tu rodinu z hlediska vzájemné tolerance, porozumění a sounáležitosti mezi těmi jednotlivými členy? Byli tolerantní vůči sobě....
- I: No... jako ve vztahu ke mně nebo k sobě?
- V: Tak jakoby obecně, ale samozřejmě i vztahy ty-taťka, ty-mamka...
- I: ....asi byli jako tolerantní....
- V: A co se týká porozumění mezi vámi?
- I: No, já jsem se moc nesvěřovala, takže... Porozumění... nevím... spíš prostě to porozumění a toleranci jsem nacházela u někoho jiného než u svých rodičů...
- V: U té kamarádky?
- I: Mmmm, u té kamarádky.
- V: A co se týká sounáležitosti, byli jste rodina jako celek, stáli jste jeden při druhém, vzájemně jste se podporovali? Jak tam to bylo?
- I: No... to asi nikdy nijak nefungovalo...
- V: A nikdy se zkrátka nestalo, že si měla nějaký problém, který jsi musela řešit s rodiči, třeba co se týká školy... tak jsi za nimi nešla?
- I: Ne...
- V: A myslíš, že kdybys přece jen za nimi šla, tak že by Ti naslouchali a byli ochotní Ti pomoci nebo si to ani nezkoušela... ses bála, že by tě třeba nepochopili?
- I: Nešla jsem za nimi s problémem.... Ne....
- V: A když se na to třeba zpětně díváš, myslíš, že jsi dělala dobře a nebo...? Nebo kdybys to třeba udělala, co by následovalo?
- I: Říkám, já jsem s mamkou nikdy neměla vztah matka-dcera, takže jsem nikdy za ní s problémem svým nešla...
- V: A za taťkou taky ne? Myslíš, že by Ti taky nepomohl?
- I: Tak to nevím... možná, že jo. Možná, že by mi pomohl... Možná jsem za ním... jsem mohla jít, ale nešla jsem.
- V: A když sis třeba nevěděla rady, tak si zvolila jenom tu kamarádku a jen s ní si... ať to byl třeba nějaký těžký úkol ve škole nebo tak něco...?
- I: ...S kterou jsem byla převážně celej tejden, že jo... takže... která byla taky na intru, takže jsme se svěřovaly navzájem.
- V: Byl u vás spíš chaos nebo byly zavedené pořádky a museli jste dodržovat určitá pravidla?
- I: No, pravidla určitě.
- V: Rodiče byli přísní?
- I: No, jo...

V: Vyžadovali nějakou disciplínu, musela jsi chodit zavčas domů?

I: Jo...

V: Styl výchovy byl teda autoritativní?

I: No, dalo by se říct.

V: A kdo byl hlavou rodiny?

I: No, maminka...

V: A tatínek byl spíš takový submisivnější...nebo....?

I: ...tatínek si chodil spíš po svých zájmech.. takže...

V: Takže máš pocit, že vás více vychovávala maminka?

I: Přesně tak.

V: Takže maminka byla ta přísná osoba v té rodině? Přísnější než tatínek?

I: Ano. Tatínek se nám jako moc nevěnoval...chodil si po svých zájmech... doma byl minimálně často...

V: A před... oni se rozvedli v těch tvých třinácti... Když ti bylo třináct, tak to chodíval domů večer... tak si pamatuješ, jak byl třeba...

I: ...si pamatuju třeba, že šli spolu na ples, vrátili se, tatínek... v podnapilém stavu... že se hádali a občas i prali...

V: I prali? A ten útok začal vždy táta?

I: Táta no..

V: Ale jenom když byl v tom stavu, za střízliva by si to nikdy nedovolil?

I: No, to prostě... i jsme s bráchou... to si pamatuju... jsme vstávali a že jsme bránili.. jako mamku, že jsme ho odtrhávali vod ní...

V: A omluvil se jí následující den?

I: ...mmm, věděl, že udělal špatně. No, omluvil...

V: To se snažil nějak napravit, ne... ?

I: Furt.. no.. furt chtěl takový jakože jo... jako mamka už několikrát mluvila o rozvodu... že prostě, že s ním nebude za takovýchle... a furt mu dávala šance a šance...a poslední šanci.. a pak už.. se to nedalo, takže podala žádost o rozvod...

V: A byly potom nějaké problémy co se týká jejich rozvodu?

I: ...ne...

V: Vy jste vlastně zůstali s maminkou... asi i u toho soudu to bylo...?

I: ... byli jenom oni dva, táta s mamkou... my ne, že jo...na všem se domluvili, jako v jaký péči budeme my, i finančně se domluvili, takže je rozvedli hned na první stání...

V: A pak jsi po těch svých třinácti letech tatínka vídávala, jak často?

I: No, taky tak o víkendu, když jsem jezdila ze školy domů... takže o víkendu, pár hodin...

V: Takže jste si spolu někam zašli... a to bylo fajn?

I: Jo.. jednou za čas ho vidět... Ale vím, že jsem s ním potom pár let nekomunikovala, nemluvila, ale nebylo to tady z toho důvodu, ale protože si našel paní, kterou jsem neměla v lásce...

V: Takže jsi bývala i u nich někdy doma, u tatínka?

I: Jo... Naši teda, když se rozvedli, tak táta měl... jako družku... nebo jak to mám říct... Bydlel u ní asi osum let, to bylo v pohodě a pak si našel.. pak si našel někoho jiného, od tady tý paní odešel a pak jsem s ním nemluvila, protože udělal tady to, že si našel jinou, nezůstal tady u tý...

V: A ta první přítelkyně ti vyhovovala, ta druhá ne. To ti bylo kolik, když si vyměnil ty partnerky?

I: No...to mě bylo asi 21...

V: Jak bys charakterizovala maminku?

I: ... no.....přísná... spíš teda na brácha než na mě.. protože brácha, to je takovej samorost... Takže spíš po něm vyžadovala prostě disciplínu...chtěla, aby určitý úkoly plnil... na mě byla mírnější...

V: No, přísná, co dál?

I: ...no....já nevím, no tak přísná... komunikativní...

V: Jo, snažila se s vámi komunikovat? A o čem třeba s vámi komunikovala?

I: No, spíš teda s bráchou, že jo... se mnou moc ne... já nevím, o jeho zájmech třeba...

V: A proč si myslíš, že s tebou ne...?

I: Protože... kvůli tomu vztahu... protože já jsem za ní nechodila s problémama, takže si myslela, že je všechno v pohodě...

V: A brácha chodil?

I: Brácha jo... Ale co s ní... spíš se bavili o jeho zájmech než problémech...

V: Takže přísná, komunikativní...

I: ...tolerantní v určitý mezi....

V: Už tě nebudu dál trápit...

I: Já nevím, jaký vlastnosti bych na ní... no tak hodná, i když byla přísná, tak byla i hodná... jako na druhou stranu...

V: A co Ti vadilo na ní?

I: ...že se o mě asi víc nezajímala... že si myslela, že jsem samostatná, že nemusím řešit problémy...neptala se jako na můj život... ptala se jenom na školu, jak mi jde škola...

V: A nemyslíš si, že to třeba mohlo být způsobené tím, že jsi opravdu za ní nešla a nesvěřovala si se...? Třeba ona z tebe vycítila nějaký chlad a nechtěla... víš třeba to bylo takové vzájemné...?

I: Když si to teďko tak nějak uvědomuju, tak asi jo... Jo, že za mnou nešla ani vona sama, když věděla, že třeba já nemám zájem...

V: Ani ty jsi za ní nešla, když jsi třeba...Třeba jsi měla tu potřebu nebo myslíš, že nebyla ta potřeba za ní jít a...?

I: Asi byla, ale... nešla...nebyl to ten vztah, jaký by měl bejt...

V: A trápilo tě, že maminka nemá o tebe takový zájem, jak popisuješ?

I: No, ani moc ne... Já jsem měla tu kamarádku... Když já jsem to vždycky tak srovnávala... kamarádky měly úplně jiný vztah se svými mamkami...takový kamarádký... ale mě to zas tak nevadilo... ani netrápilo...

V: Bavila si se někdy s mamkou o tom? Vyříkaly jste si to?

I: Ne... ona myslela, že to tak má bejt... a já bych si to myslela taky, kdybych to neviděla jinde...

V: Dobře. A ten tatínek?

I: Vlastnosti jako teď...No.. ten jako... nezajímal se... všechno nechával na mamku....

V: Jo, takže vůbec jako... přišel domů, nic ho nezajímal, sedl si k televizi, otevřel si noviny...?

I: No... myslím si, že se nějak nezajímal...

V: Takže máš pocit, že nepůsobil na vás ve výchově?

I: No, to se určitě nepodílel...teda.. ve výchově..

V: Takže to všechno připadlo na tu maminku... Jsi říkala, že nebyl ani moc často doma...

I: No..

V: A máš pocit, že potom, když se vaši rozvedli a ty jsi chodívala za tím tatínkem jednou za týden o tom víkendu, že ty vztahy byly lepší?

I: No, byly lepší, protože...tím pádem táta přestal pít...

V: Přestal pít, když odešel od maminky?

I: No, což mě taky tak překvapilo, protože když se rozvedli, tak to šlo nepít a když byly jako s mamkou tak prostě pil... ne jako moc často, jednou za čas... s kamarádama, ale...

V: A proč si myslíš, že to tak bylo?

I: Vůbec netuším, jako abych hledala vinu třeba na mojí mamce, tak to ne...ne...

V: Ale třeba, když byl tam s tou přítelkyní, tak třeba o ní stál natolik, že přestal kvůli ní pít...to není možné?

I: Myslím, že ne, že prostě, že ona mu řekla...neb on že si řek... tady pít nemůžu... jo, že se bál třeba, že jo, aby ho nevyhodila... a von by potom neměl kam jít, tak prostě najednou se musel tady to... hodně omezit.. neříkám, že přestal pít úplně, to asi ne, protože vím, že mi říkala ta jeho přítelkyně, že občas jako, že si zajde, ale opilej, že jako tak nějak nechodil..

V: Takže za to zlepšení mohl ten nový vztah, si myslíš?

I: Asi jo. No, musel, táta tam musel sekat dobrotu, když to tak řeknu...

V: Dobře a co brácha?

I: Jako vlastnosti mého bráchy...? No s ním jsem se vídala taky občas...párkrát o víkendu.. sice jsme měli pokojíček spolu, ale s ním jsem problémy teda taky nerozebírala...Brácha měl svoje zájmy, svý kamarády, takže... Já, když jsem přijela domů, tak doma třeba nebyl nebo se ráno vzbudil a šel si po svých zájmech...přišel jenom na oběd... po obědě zase šel pryč.. za kamarádama, takže my jsme se viděli jenom na spaní.. Ale jakej byl..no brácha no...hodnej, kamarádskej..no... nevím...

V: A když jste byli malí, hráli jste si spolu?

I: To určitě, že jsme byli jenom o rok od sebe, takže jsme si spolu hráli...

V: A nedocházelo mezi vámi k nějaké rivalitě nebo žárlivosti?

I: Ne, to určitě ne.

V: Takže jste mezi sebou nebojovali o přízeň mamky, tatky...?

I: Ne, to ne.

V: A kdybys měla popsat chování, vztah tatky a bráchy, bylo to tam lepší než s tebou nebo...?

I: No, tak tam to bylo...asi horší, protože brácha ve škole neměl takové dobré známky jako já, takže spíš kvůli škole jako byl na něho táta přísnější...

V: A s mamkou měl jaké vztahy? Ty jsi říkala, že se snad mamka se o něj zajímala víc...

I: Víc, no, protože s ním byla, že jo... vlastně bydlí s ním nebo jsou v jedné domácnosti doteďka, takže mají mezi sebou lepší vztahy.. mají doteďka..

V: Takže brácha, ač už je tak starej, když to tak řeknu, bydlí pořád s maminkou?

I: Jo... Nemá rodinu...

V: Ani přítelkyni?

I: Ten má přítelkyni fotbalovou spartu... (smích)...

V: To se nevylučuje, že by mohl mít ještě nějakou bokovku...

I: Spart'anku třeba nějakou... no, nemá...

V: A s bráchou se vidíváte jak často?

I: No, taky, když jedu na návštěvu do Sušice, tak taky tak jednou za čtvrt roku...

V: Maminka měla nějaký zvýšený zájem o postavu nebo držela nějaké diety?

I: Ne.. Jako diety určitě ne. Tak o sebe pečovala, upravovala se, aby vypadala, ale neřešila jestli má kilo navíc..

V: Kdybys měla posoudit, jestli u vás byla víc kritika nebo chvála? Dokázali tě pochválit za něco nebo jenom kritizovali nebo to bylo vyvážené?

I: No tak chvála byla vždycky jako škola... a...

V: Jaké nároky měli rodiče na výkon a poslušnost? Byli nějaké nadměrné... Samé jedničky nebo tak...

I: Ne ne... tak normálně.

V: Jak často jste se doma setkávali u stolu?

I: No, u oběda...když jsem jezdila, že jo ze školy..

V: A pamatuješ si to ještě, než jsi nastoupila do té školy, jestli jste se společně stravovali?

I: No, to asi...že bychom se každý večer u večeře to určitě ne... jo párkrát v tejdnu asi jo, ale určitě ne každéj večer...

V: Takže dalo by se říci, v sobotu v neděli pouze obědy...?

I: Mmm...

V: Co se u vás jedlo za jídla? Bylo to takový normální běžné jídlo, nebo se zdravě vařilo?

I: No, tak to rozhodně ne. Zdravě nikdy.

V: Vyskytly se u některého člena rodiny deprese, nebo taky poruchy příjmu potravy nebo byl někdo obézní?

I: No, v té době, co jsem jezdila do školy, tak si myslím, že obézní..ne... jako až teď..

V: A deprese...?

I: Ne.

V: A poruchy příjmu potravy taky ne?

I: Ne..

V: A nějaká nemoc v rodině?

I: Jako u mejch rodičů...? ...Táta ten má až teď, takže v tý době ne a mamka v roce 2002 měla.. nemoc... no dalo by se říct, že jo...

V: A to ti bylo kolik? O 11 míň... takže 23?

I: ...mmm, no 23...

V: A ovlivnilo Tě to nějakým způsobem? Ta její nemoc?

I: Jo.

V: A mohla bys mi o tom něco říct?

I: Noo... ovlivnilo... tak jako, jestli mě to ovlivnilo...spíš asi vztah k ní... že jsem si víc začala... ne že vážit, ale prostě... nevím.. vztah mezi mnou a jí prostě se zlepšil asi..

V: Jo, takže to bylo důsledkem té nemoci?

I: No...

V: A teď už je maminka v pořádku?

I: Je, no.

V: Takže jste si v té době nacházely k sobě cestu?

I: Asi...

V: Takže vztahy se zlepšily a i to porozumění... máš pocit...?

I: Mmm...

V: A mělo to nějaký vliv na tu tvou nemoc?

I: ...(kýve, že ano)....

V: A když si v těch čtrnácti letech onemocněla... jak to probíhalo? Vaši na to přišli nebo ses jim svěřila? Jak to zjistili?

I: Mamka na to přišla...

V: A jak?

I: Že jsem nejedla nebo že jsem strašně málo...že jsem nechtěla jíst...jenom prostě jogurty, ovoce... takže přišla na to, že se mnou něco není v pořádku...

V: Takže ti to řekla, se Tě zeptala a ty jsi jí jako řekla, že...?

I: Ano, že hubnu, že prostě chci zhubnout...

V: A to už jsi měla z těch původních 64, 63 kilo...jsi měla míň?

I: No, dost míň...

V: Takže to bylo už hodně vidět?

I: Určitě...

V: A maminka tě vzala k té nutriční poradkyni nebo jak to tam bylo?

I: Ano. No... promluvili jsme si, řekla, že už to takhle dál nejde.. že vyhledáme pomoc...

V: Takže jste tam šly společně?

I: Ano.

V: A tatínek věděl tady o tom?

I: Ne...

V: A ví vůbec o té tvé nemoci?

I: Ne, doteďka ne...

V: A jak to tam bylo z hlediska vztahů tebe a mamky, jak tam nastalo.. zlepšení nebo ...?

I: Teď už jako mezi ní a mnou už je jako... voláme si častěji, víc komunikujeme...

V: A maminka na to přišla asi v těch šestnácti?

I: Ano...

V: ...v šestnácti...A to jste asi šly hned k té nutriční poradkyni?

I: Ano..

V: A v těch šestnácti, jaký tam nastal ten zlom s tou mamkou? Bylo to lepší, stejné...?

I: No, stejný...ještě v té době stejný, až později se to zlepšilo...

V: A chod rodiny byl narušený nějak tou tvou nemocí?

I: Ne.

V: Takže jste se... co se týká třeba stravování maminky, to zůstalo pořád stejné?

I: No... ano...

- V: Nesnažila se třeba kvůli tobě vařit zdravěji?
 I: Ne..ne.. Já jsem dostávala jídelníček od té nutriční doktorky... takže jako jo, to mi vařila tohle, aby se ten můj zdravotní stav prostě zlepšil...
- V: A když jsi odešla od rodiny.. to bylo v těch devatenácti letech... jak ses potom... to jsi dělala ještě školu?
 I: V devatenácti letech.... to jsem dodělala střední školu a hledala jsem si práci... takže jsem se odstěhovala za práci....
- V: A jak se potom ty vztahy u vás vyvíjely?
 I: Teď už prostě, jak jsme se vídávali málo, čím dál tím míň... když jsem chodila na školu, tak jsem alespoň každý víkend jezdila domů, ale takhle jsem nejezdila domů každý víkend, takže jsme si byli takový... jako že až vzácní...
- V: Takže jsi mamku navštěvovala jednou do měsíce?
 I: Jo, to asi jo, určitě...
- V: A jak ses cítila v atmosféře rodiny, když to vezmeš od svého jakoby svého předpubertálního období jako by do teď?
 I: Tak... třeba podnikali jsme výlety .. jako to jo..
- V: Takže před těmi čtrnácti lety to bylo v pořádku... A potom?
 I: V těch šestnácti letech...to jsem jakoby pořád byla na té škole, takže jsem soboty neděle jezdila domů ..
- V: A to ses těšila domů?
 I: Jo, to jo, to určitě.
- V: Ta Tvoje puberta, jak probíhala, bylo to nějaké dramatické nebo spíš klidnější období? Nedošlo v tomhle období k odcizení rodičů?
 I: Ne, myslím si, že ne... Byla normální, normálně probíhající...
- V: A nějaké nezapomenutelné momenty z dětství máš? Které Tě mohly ovlivnit, ať už třeba co se týká té rodiny?
 I: No, pořád si vzpomínám na to, jak táta chodil opilej a jak to prostě s mamku bylo špatný jako mezi ní a jím, když jako přišel opilej... to je takový nezapomenutelný...
- V: A co by si změnila na své rodině, kdybys mohla...?
 I: No, vztahy, komunikace mezi náma...
- V: Takže ti tam chyběla hlavně ta komunikace?
 I: No, nevím, třeba to bylo i tím, že jsem... byla na intru... jo, že jsem se i odcizila sama... jako, že jsem přes tejdén nebyla doma, takže jsem tu pomoc ani doma nehledala...
- V: A jak se cítíš teď, když přijedeš na návštěvu k mamce?
 I: Teď si myslím, že je to už takové normální, takové klidnější... Jsme rádi, že se vidíme...
- V: Máš pocit, že tady nebylo ještě něco řečeno o té rodině?
 I: Já myslím, že ani ne... že to podstatný...

- V: Když jsi tenkrát tak moc zhubla, zvýšilo se ti tím sebevědomí?
I: No, určitě jo...
- V: A těšilo tě, že máš nad sebou takou tu sebekontrolu?
I: Jo, myslela jsem si, že mám... jo prostě, nemůže se mi nic stát, že to zvládnou, mám to pod kontrolou...
- V: A jak ti pomohla maminka v té době? Máš pocit, že ti pomohla?
I: Pomohla mi tím, že jsme chodily k té doktorce, že jsme navštěvovaly tu doktorku, pak že mi vařila ty jídla... že byla... myslím, že jo..že mi pomáhala...
- V: A snažila se i o té nemoci něco dozvědět, něco si přečíst...?
I: To ne.
- V: A myslíš, že jí nějak poučila ta nutriční poradkyně?
I: To asi jo... Řekla jí prostě, co mám jíst... určitě ji poučila..
- V: Takže maminka měla zájem?
I: No určitě...abych se dostala do normálu...
- V: A kdybys měla tu moc a třeba by ses mohla vrátit v čase, co by jsi zlepšila, jak na mamince tak na tatínkovi?
I: Tak na tátovi je to jasný, tak ten ... alkohol pryč.. a na mamce... prostě lepší vztahy mezi sebou... víc kamarádství.... větší zájem o věci.....
- V: Charakterizovala bys maminku, jako že byla uzavřená a citově chladnější?
I: To ani ne...myslím, že ani ne.
- V: Takže Ti jako projevovala city?
I: Jo, to určitě jo...
- V: Takže city ano, ale zájem ne? Nebo jak bys to...?
I: No.. city ano.... Ale prostě zájem... já nevím... zájem... zájem o určité věci jako jo... to měla.....
- V: A o jaké měla a o jaké neměla?
I: O moje osobní prostě ne.... samozřejmě, když jsem šla ven, tak jako s kým jdu, kdy přijdu, tak to jsem musela, ale... jestli mám nějaký problém, tak to ne...
- V: A chybělo Ti to tam v té době... nebo jak teď na to nahlížíš?
I: Tak.. asi .. Myslím, že kdybych se jí svěřila dřív a ten vztah byl mezi námi lepší, tak by se to asi dalo vyřešit dřív...
- V: A vidíš tam nějaký .. nekladeš nějakou vinu na své rodiče, že jsi měla ten problém s jídlem?
I: No...asi bych úplně jim vinu nedávala...že to začalo až jakoby...
- V: Neříkám úplně, ale nějaký podíl...
I: Jako ten rozvod...?

V: No, cokoliv....

I: Spíš až ta škola... jim asi vinu ani ne...

V: A ten rozvod jste s bráchou prožívali jak?

I: No... mamka se nás ptala, jako si nás zavolala, že říkala, že už to takhle dál nejde, tak jestli souhlasíme s tím, aby prostě se rozvedli... a my jsme řekli že jo, že už to takhle prostě dál nejde... že s ním žít nechceme... no, takže pro nás to byla i taková úleva...

V: Nevíš, jestli maminka měla šťastné dětství, nevyprávěla ti o tom někdy?

I: Jo, jednou říkala... Ona měla dvě sestry a sama byla prostřední. S tou starší snad měla dobrý vztah, ale s tou mladší si nerozuměly... Ona byla totiž moc rozmazlená... Brala mamce věci, třeba si koupila něco na sebe a ona si to vzala a chodila v tom... A jejich mamka... jako babička se zastávala té mladší...no... Ale s babičkou.. jako svou maminkou si myslím, že měla jinak dobrý vztah...

V: Měl odchod od rodiny v těch devatenácti letech nějaký vliv na tvou nemoc?

I: Ne.

V: To jsi odešla bydlet s přítelem?

I: Ne, napřed jsem bydlela jeden čas s kamarádkou v podnájmu a potom asi tak sedum let na ubytovně.

V: A to zlepšení... Co si myslíš, že tomu pomohlo?

I: No... ono to bylo tak, že... jak mamka byla hodně nemocná... tak jsme se o ní všichni báli... A já jsem v té době... si uvědomila, že... jak ten život je strašně vzácný, že... a jak se mamka z té rakoviny po různých chemoterapiích a vyšetřeních dostala, tak jsem chtěla být s ní a ne být sama nemocná a čekat co bude a jestli se z toho dostanu... ta mamka mě potřebovala víc...

Děkuji za rozhovor.

8. Rozhovor s Aničkou (18 let)

Rozhovor ze dne 9.2.2013 - přepis rozhovoru z diktafonu

V: Jak bys mi mohla na začátek popsat svou rodinu?

I: Moje rodina... máme maminku a tatínka a ti se maj rádi... to prostě z nich hrozně vyzařuje... v dnešní době... tak se mi zdá, ale jako že jsou... a mám dvě starší sestry. Jedný je 21 a druhý 22... a já jsem právě taková ta nejmladší... teď už je to dobrý, už jsme všechny takový větší, ale když jsme byly malý, tak to bylo takový, že byly oni dvě, prostě chodily spolu na základku a já jsem chodila do školky, pak spolu chodily na gympl, já jsem chodila na základku, oni jsou teď na vejšce a já jsem furt na gymplu... takže je to takový, že jsou si blíž no...a.. co bych ještě řekla o své rodině...

V: Takže jsi říkala, že mezi rodiči je úplně perfektní vztah, nebo to tak vidíš?

I: No... nebo...perfektní...no tatínek je teďko takový rozlitanější... no ne za nějakejma jinejma nebo takhle, ale...

V: ...má hodně práce?

I: No, má hodně práce a on.. má hodně práce celej život... teďko už jí má míň... protože už si to nějak zařídil konečně ... takže teďko má ty zájmy svoje, který do toho jako moc tahat nemůže...

V: Rodiče jsou vysokoškolsky vzdělaní?

I: Mmm, oba dva jsou doktoři...teda jako, že mají doktorský titul...mamka je doktorka filosofie a táta veterinář...

V: Jak se komunikuje ve vaší rodině? Jak bys to tam hodnotila...komunikaci?

I: No, dost takovou zvláštní asi... no... že se sestrami pořád na sebe štekáme... no ale jako my všechny tři jsme takový dost rozdílný a dost vyhrocený osobnosti... si myslím... a právě jsme... do všech různých směrů a když se sejdeme u toho nedělního oběda prostě, tak to je, že do sebe pořád nějak ryjem...

V: A sestry už bydlím mimo rodinu?

I: Ne ne, pořád jsme všichni tam, všichni v domečku.

V: Ale vídáváš je i přes den...?

I: Ne, to ne, oni tam žijou, ale ta starší má pokojíček ve sklepě a já s tou prostřední jsme na půdě... a starší prostě přijde domů a je ve sklepě a my přijdem domů a jsme na půdě...^{*} No tak přes tejdén se nevidíme, prostě, protože jen v neděli máme ten oběd...

V: A jak to, že mezi vámi jsou ty vztahy...říkáš, že jste vyhrocené osobnosti...?

I: No, já nevim, já když vidím jiný sesterský jakoby nějaký uskupení nebo tak, je to rozhodně takový harmoničtější, než je to u nás... my si jen tak sednem a starší začne na prostřední, že se fakt hnusně směje... a ta prostřední řekne, no jo a ty jsi tlustá... mě říkaj pořád, že jsem magor, že jo... tak nějak furt...

---

^{*} Jména sester nejsou z důvodu zachování anonymity uváděny. Používám rozlišení starší – prostřední.

V: Takže se sem tam spolu hádáte, popichujete...?

I: No, ale když jedna z nás nějak brečí nebo něco, tak se tak nějak postaráme navzájem... No, právě především, když jsem se rozcházela s přítelem, tak jsem...jakoby vážně... v tu chvíli to byly nejlepší kámošky... tak to takhle funguje... no prostě...je to takový... No a s rodičema komunikace... on tatínek je hrozně na peníze tam u nás... no ne jakoby v hnusným slova smyslu.. ale prostě táta, jak nás tak nevychoval nikdy, protože vždycky bylo hodně práce... a jakoby až potom, co jsem třeba přišla s tím, že mám problém, což bylo tak před prázdninama, tak jsme do té doby spolu vlastně nikdy nemluvili... s tátou... jako že všechno.. jako v pohodě.. mluvili jsme o tom, jak bylo jako v práci, to jo... on se vždycky zeptal, v jakém jsem ročníku ve škole... jako že.. ta komunikace probíhala v pohodě, ale o ničem... jako teďko o prázdninách jsme se poprvé obejmuli nebo takhle... a to ne z toho, že by nás neměl rád, ale prostě tak jako...on je tak hrozně taky jako takovej utlačovanej tím, jak má ty čtyři ženský kolem sebe a tak... že moc neví, jak s náma asi mluvit... ale je na nás hodnej, takhle všechno....

V: A když se přenesesh do těch svých jedenácti dvanácti třinácti, jak to tam probíhalo... jak jsi to tam vnímala, tady ty vztahy s rodiči...?

I: Tam právě...já jsem od těch osmi...no.. tam to všechno začlo ... že když mi bylo osm, tak jsme se přestěhovali do toho ..... * a to je takový domeček a tam jsme všechny tři bydlely na půdě... a já jsem spala na zemi a holky spaly nahoře nade mnou ... a bylo to prostě, že mě sestry, teda ta prostřední vždycky jako říkala před spaním, že kdyby se mi zdálo, že mě někdo škrtí, tak že to je ona prostě... že tak mě jako.. a já jsem vždycky utíkala dolů za maminkou...a oni hrozně... a maminka jako ať jdu spinkat a holky byly na mě našťvaný, že běhám ven a takhle...

V: Takže oni tě strašily?

I: No, a já jsem z toho potom... jsem se přestěhovala dolů do sklepa... kde ještě tenkrát byl sklep a já jsem tam začla spát... a pak jsem si teda vyprosila pokojíček a... no a tam jsem začala mít různý úzkosti a strachy..

V: A ten pokojíček ten byl jako ve sklepě...?

I: No, já tomu říkám sklep, ale jinak to je suterén... obyvatelnej prostor... tak oni my tam vystavili...dali mi tam postel a takhle... a tam začly jako ještě víc ty úzkosti, když jsem byla sama...

V: A předtím jsi byla se sestrami v jednom pokoji..všechny tři...?

I: No, já jsem si myslela, že mi bude líp bez nich, ale bylo to vlastně ještě horší... tím, jak jsem nebyla s nima už vůbec v žádném kontaktu, tak si myslely, že jsem ještě divnější...

V: A bála ses tam jako sama...

I: No, právě dost...a pak jsem chodila k psychologovi dětskýmu... kdy jsem...já jsem to řekla nějak mámě, že se bojím holek, tak ona jim nějak domluvila, ale bylo to zas, že jsem byla jako bonzák, že jo.. takže to nebylo nic lepšího... a pak to nějak vyvrcholilo tak, že mě tam naši našli někde v rohu, jak tam prostě brečím a třesu se... a vůbec jsem to nevěděla prakticky...no takže fakt úplně... se mi děly divný věci... no tak jsem chodila k tomu psychologovi... a ten z toho něco vyvodil, jako že jsem prostě citlivá nebo co... no a pak mám pocit, že jsem to potom zazdila tou anorexií... to se potom zlepšilo, ale zase jsem začala blbnout s tím druhým...

---

* Název lokality byl vynechán z důvodu zachování anonymity osob.

- V: A jak jsi chodila k tomu psychologovi... tak on si nepozval i ty sestry nebo...?
- I: No, pozval... a z toho právě... to bylo ještě horší, ještě větší průser...protože ta prostřední chtěla jít na oslavu narozenin v tu chvíli, takže tím to ještě...
- V: Jo, takže ona byla na tebe našťvaná, že nemohla kvůli...
- I: ...že kvůli tomu, že má doma magurka sestřičku tak prostě nemůže na oslavu narozenin...
- V: A ty sestry, posmívaly se ti...?
- I: Jo... no, já jsem byla vždycky divná, taková jakoby... oproti nim jako...
- V: A v čem jako jiná...?
- I: No, že jsem prostě... já nevím... pořád někde malovala po zdech... že ze šestý třídy mám ředitelskou důtku, protože jsem prostě ryla obrázky do lavice... a prostě jsem byla o něco... a oni se mi potom hrozně to.. jako by vysmívaly...
- V: Takže ty sestry dvě víc držely spolu a ty jsi byla takový jakoby ten...sis připadala od nich jakoby trochu psychicky týraná nebo terorizovaná...? Dalo by se to takhle popsat?
- I: Teď jo, ale teď jakoby mi to tak přijde, jako že teď ne, ale v těch deseti letech třeba jo... Tenkrát jsem to vnímala, prostě že... že jsem jim prostě nechtěla tam škodit, no... že jsem prostě jakoby utekla... jako z toho důvodu, že jsem chodila v noci ven... v noci dolů brečet jakoby od nich... a prostě šťvalo mě na tom... nebo přestěhovala jsem se z toho důvodu, abych je nešťvala tím, že chodím brečet jako... že to bylo takhle...potom z čeho jsem měla úzkosti bylo to, že jsem je prostě strašně milovala... ty sestry... a hrozně jakoby mě trápilo, že tam... ne, že bych byla na ně nějak našťvaná.. právě, že to bylo prostě...jsem byla našťvaná na sebe, že jsem byla taková hloupoučká, že jsem... takže tenkrát mi přišlo, že jsem taková jako kráva, že s nima nedokážu vyjít... teď mi to teda přijde, že je to blbost jako... že jsem jako v devíti letech...
- V: Takže těm sestrám jsi vůbec nedávala žádnou vinu...spíš jako sobě sis říkala, že ty jsi ta divná?
- I: No no no... takhle to právě...
- V: A když jsi říkala, že jsi chodívala brečet, tak to bylo hlavně kvůli těm sestrám?
- I: No... já jsem se tam bála...
- V: S nima?
- I: No, ne že bych se bála, že mi něco udělaj, ale vždycky to prostě bylo v noci, že... tak dobrou noc a bobánek... jako... mi říkali bobánek...a takže bobánku, když prostě ucítíš polštářek na hlavičce, tak to je... Oni jsou pořád jako takový megery... ale já už to teď snášim jinak...
- V: A s těmi sestrami se kdy ty vztahy zlepšily nebo jak se to vyvíjelo?
- I: No... vyvíjelo se to tak, že pak jsem byla s nima na škole...tak tam to bylo zase dobrý, že tam mě vzaly pod svá křídla a já jsem s nima tam, jako že... mám tady starší ségry a tak...to byl osmiletý gympl, tak to bylo docela dobrý... a pak, když jsem byla jako v tý pubertě a tak... a začala jsem třeba chodit s klukama nebo takhle, tak oni to hrozně komentovaly, jako že tak nepříjemně.... A pak jako byly právě ty rodinný obědy, kde pro mě už byl průser to, že to je oběd, že jo... a ještě do toho byl průser, že tam byly ty sestry, který... ta prostřední, s kterou mám jakoby nejvíc problémů, jsem měla, tak ona zas na druhou stranu mi jako rozumí nejlíp, věděla, že jako dělám s tím jídlem... tak to řešila,

jako že si z toho dělala pořád hroznou srandu...že jako... a když jsem začala jíst, tak mi řekla, že jsem tlustá a tak... takže jakoby se to zlepšilo až asi vlastně možná... někdy kolem těch patnácti, kdy jsem si tak jako dupla... když jsem si řekla jako, že už jsem taková velká a můžu se na ně jako vykašlat, že nejsou moje maminky... že oni pořád tak na mě bonzovaly... já jsem byla jako taková docela bouřlivá...no... že jsem zatahovala nějaký kroužky... a oni na to přišly a řekly to...

V: ...zatahovala kroužky?

I: Jako že jsem je zatahovala, jako že jsem nechodila prostě... že jsem chodila za badminton a za tréninky a takhle...

V: Jo, jako žes to flákala?

I: No, že jsem to flákala a oni to věděly, tak to práskly vždycky mámě... nebo mě viděly s cigaretou a tak... tak to vždycky práskly všechno... asi z toho důvodu, že mě chtěly vychovat a tak...a já jsem na ně byla našťvaná...a tak právě, když mě viděly s cigaretou, když mě bylo šestnáct, tak mi to bylo jedno už... A vlastně teď je to dobrý... asi se to zlepšilo až nějak na začátku té léčby... to když jsme měli dělat ten velký coming out a řekla jsem jim to, co se děje, tak... tak jsem si začla spíš připadat jako... že jsem tam spíš pro sebe než pro ně... takže jakoby těžko říct... s tím zlepšením...nevím no...

V: A jsi říkala, že v těch třinácti, asi po čtyřech měsících si toho rodiče všimli a vzali Tě k tomu psychoterapeutovi nebo jak to bylo?

I: Ne ne...bylo... si toho všimli a začali to komentovat hlavně...a já jsem si to nějak sama rozmyslela...taky mě začaly padat vlasy a byla jsem taková slaboučká... a tak jsem si řekla, že budu radši trochu tlustá než jako jinak ošklivá... a tak jsem začala celkem normálně jíst pod tím tlakem okolí.. to jo.. a tak nějak v pohodě... ale pak už to bylo zase moc a já jsem zase chtěla přestat jíst, ale to už nějak nešlo...už jsem to neuměla, jak jsem to uměla předtím.. a tak jsem začala zvracet, ale tenkrát to nebylo jako to bylo teď, ale že nějak prostě občas... já nevím, jestli po větších porcích nebo prostě... ani jsem se nepřejídala dřív, ale nějak jsem si řekla, tak mám jíst, tak budu zvracet... to bylo takový...jako asi na truc.. vy jste mě nenechali nejíst, tak teď uvidíte.. ale nikdo o tom nevěděl.. a taky jsem hrozně dietovala.... Tady to bylo tak období tří let, že se to vyvíjelo fakt pomalu.. a teďko ten poslední rok jsem omezila ty potraviny hodně jíst.. jako úzký spektrum, z čehož potom vzešlo, že jsem měla nedostatek něčeho, takže jsem se začala přejídat tím zakázaným.. a prostě pak to jelo dál a dál... a pak jsem šla do té nemocnice...

V: A už tenkrát řekli, nebo to věděli, že máš mentální anorexii...?

I: Ne ne, tenkrát jenom mi řekli, že... já jsem mamince totiž... ona se mě ptala, jestli neblbnu a já jsem jí řekla... - ale maminko, já bych přece nikdy nemohla mít anorexii, když mám tak ráda jídlo - ... No a ona to vzala a byla z toho...prostě žila z toho tak nějak až doteď... když jsem jí řekla jako, že to není pravda... to jí nějak tak stačilo... jen mi potom řekla, že jsem moc hubená, že je to nechutný... a pak kamarádky jako ze třídy.. si toho nějak jako všimly a teď o tom se mnou mluvily a tak nějak jakoby něžnějc...s tím, že mi jakoby tak domluvily, že bych měla jako spíš jíst než nejíst...a tak jsem začala spíš jíst... že naši podle mě... naši to vlastně určitě nevěděli, že to bylo.. se to dozvěděli až teďko, když jsem jim to řekla po léčbě... až teďko v sedmnácti... no, oni to čtyři roky nevěděli, že jsem to... vůbec, kdy měla..

- V: A na ty psychoterapie, jak jsi říkala, žes tam byla čtyřikrát, jsi tam chodila kdy?
- I: Já jsem teďko v sedmnácti...což... mě je osmnáct... měsíc... takže tenhle červen, červen 2012, abych byla přesná.. tak jsem jim to řekla a tam mi začli... jakoby domluvili toho psychoterapeuta, takže do té doby jsem neřešila nic...
- V: Takže to máš pět let... a to rodiče netušili, že jsi nemocná?
- I: No, tak... jako máma věděla samozřejmě, že řeším diety a tohle... ale to není nemoc, že...
- V: No, ale když jsi byla tak hubeňoučká, tak to tě nevzali k tomu doktorovi nebo ti...?
- I: Já jsem jim řekla, že jo, že jsem chvílku blbla, že teďko přece jím normálně ... že jsem jakoby moc rychle vyrostla...
- V: A ty příznaky mentální bulimie, kdy se asi objevily?
- I: Já si pamatuju, že jsem zvracela už v Americe, když jsme byli... a to jsou tak čtyři roky zpátky...
- V: Takže ti bylo čtrnáct. Takže jakoby ten rok trvalo to omezování, nejezení... a pak ses snažila jíst... jo, sis řekla, že radši budeš žít.. a pak jsi přišla na to, že si můžeš uchovat štíhlou figuru, když budeš zvracet...?
- I: No...
- V: A to taky rodiče vůbec nevěděli tady to?
- I: Jo, třeba občas to na mě poznali, že jsem zvracela a já jsem jim řekla, že mě to neudělalo dobře prostě a.. pak jsem si prostě vymejšlela, že mám třeba alergii na indický jídlo a tak...
- V: Takže vůbec netušili, že si to vyvoláváš sama?
- I: Ne, to až jakoby v červnu... oni jakoby... prostřední sestře bylo divný, jak pořád říkám, že jsem tlustá... a ona potom taky říkala, že jako že... - no, nejseš, ale když nebudeš sportovat, tak budeš...- a tak...
- V: A v tom červnu 2012 to jsi nastoupila na ten denní stacionář?
- I: Ne, to jsem si jenom řekla, že dost a že to řeknu...
- V: ...že to řekneš doma...?
- I: No nebo, že to řeknu všem... Řekla jsem to i svému tehdejšímu příteli, ale ten to nějak nebral...jemu to nepřišlo vůbec divný...když jsem mu řekla, že zvracím, tak to pochopil jako, že mi je špatně... takže mi to přišlo jako ok, že jako nic... Pak jsem to zkusila říct svojí kamarádce a ta mi řekla, že jsem prostě blbá kráva a ať se dám do pořádku,...ale tak.. pak... pak jsem se fakt ničila... pak už to bylo fakt moc... pak už jsem řekla, že už fakt na to nemám a byli jsme na svatbě a tam jsem prostě... začala strašně zvracet a tak trochu v podnapilém stavu jsem to řekla prostřední sestře... jako, že... teď jí to musím říct a teď, že to teďka ví a že, ať s tím něco dělá... a ta to tak nějak řekla rodičům... a pak jsem se celý zbytek víkendu na ně tak tvářila jako že, co... a pak jak jsme byli v Praze, tak mě maminka ... což byl pro mě taky zajímavý moment... když máma řekla, že půjdeme ještě někam na pivo, abych jí to teda vysvětlila a táta na to řek, že jako neví, proč bychom měli spolu chodit někam na pivo, že když jí pošleme k psychoterapeutovi, tak to bude dobrý, ne... Jako že tím, že když jsem pojmenovala problém, tak to je vlastně už jako vyřešený.. ne...

V: Takže tatínek ani neměl snahu o tom s tebou mluvit?

I: Vůbec... on ne, že by byl naštvanej, ale přišlo mu to jako naprosto zbytečný.. že když jsem si to pojmenovala, tak to znamená, že už to jako... že předtím jsem blbla a nevěděla jsem co to je a teď vím co to je, tak už je to vlastně pryč...

V: No, ale já si myslím, že předtím jsi taky věděla, co to je, akorát, že teď jsi jim to dokázala říct...

I: No... no.. ale jako zrovna tátu jsem k tomu nepotřebovala... takže to celkem bylo jedno...

V: A maminka na to jak reagovala?

I: ...ona to taky moc nepochopila...ale... tak jako že... - tak přece, když jsi jedla ty svoje dietní věci, tak to bylo dobrý, ne?... vždyť jsi byla hubená nebo seš hubená... a že to přece stačí - ...já si myslím, že je to trošku hlubší problém, než jenom to, že zvracím, že to jako.. to, že jsem jedla jenom dietní věci, tak to je pořád bulimie, že jo... a ona... - ale no jako, když si dáš jenom tohle, tak to je přece malá porce - ...tak mi vysvětlovala, jak to s tím jídlem teda doopravdy je.. což jsem jako... říkám, no ale mami... už jsem to jedla dlouho na to jakoby, abych věděla, co je normální, že jo... no a jako že určitě nějakou tu psychoterapii...

V: A víc maminka už o tom s tebou nemluvila?

I: Jo, mluvila jo... my teď o tom prakticky s mámou mluvíme furt...

V: A zjišťovali si rodiče o tom nějaké informace?

I: No, jako táta ne... táta vlastně jakoby, kdy to začal chápat a teď si myslím, že to chápe, je když právě šel jednou na skupinu s doktorem Krchem, což bylo někdy v listopadu teď.. kde prostě mu tak došlo, že mi jako...že tam ty holky nejsou prostě úplně jako vymatlaný, ale že to není prostě otázka toho, že jsme to nepochopily, ale otázka toho, že v tu chvíli s tím nejudením nevíme, co s tím dělat nebo prostě... nebo že víme, že to děláme špatně, ale nějak jakoby... takže, tak jako pochopil, ale ... a já jsem totiž ještě teda s tou komunikací s tátou udělala strašnej průser... někdy v říjnu.. že jsem se dala dohromady s tím chlapcem... a bylo to všechno strašně dramatický... on odlítal asi 4 dny potom, co jsme se dali dohromady.. odlítal na tři měsíce do Anglie... a já jsem nechodila ty čtyři dny do školy.. protože jsem byla s ním...vlastně dva dny jsem byla s ním a další dva dny jsem chodila klepat na psychiatrii, at' mě vezmou k sobě, že jsem... prostě celý tohle to období, kdy jsem se jakoby rozcházela s minulým chlapcem, přicházela jsem k druhýmu, tak jsem furt strašně, ale strašně zvracela... a byla jsem tak jako hrozně... a neměla jsem právě ani tu psychoterapii ani jako žádný záchytný bod... to už jsem tak jako chtěla trochu řešit...to už jsem ani nechodila do školy, ale chodila tam brečet do Kateřinský zahrady... jak tam je před tím stacionářem... a naši byli v Chorvatsku a potom přijeli a já jsem z toho měla hrozný průser, protože zjistili, že jsem nebyla v tý škole...to s nimi mluvila třídní.. a táta prostě byl neskutečně nasran... naštvanej...a já jsem prostě řekla, že jsem jakoby zatahovala kvůli tomu chlapci, ale že ty druhý dva dny... že se prostě omlouvám, že to fakt.. prostě nešlo nic... a že jsem vlastně ráda, že jsem tam nebyla, že jsem to nějak řešila... a že nejsem úplně stroj a tak...

V: ...jako, že jsi ráda, co..?

I: ...že jsem ráda, že jsem nebyla ve škole, že jsem si mohla prostě pořádně užít tu svou hysterii, že mě to jako pomohlo v tom něčem...

V: A to jsi šla k tomu psychoterapeutovi?

I: Ne, to jsem právě utekla od toho psychoterapeuta... a chtěla jsem, vyhledala jsem paní doktorku...ze stacionáře...já jsem na ni měla kontakt, ale nějak jsem se ji nemohla tejdén dovolat a byla jsem z toho strašně hysterická... jakoby, že nemám nic, jako že to chci řešit a nemám s kým...jakoby, že to bylo...ale já jsem ji nenašla... a tak jsem to tatínkovi takhle vysvětlovala, že je to blbost, že se jako omlouvám, že to... že.. ale že je mi prostě fakt blbě a že s tím jako že s tím budu chodit do školy...ale že normálně nechodím do školy, že je mi blbě, ale že chci, aby to chápal... že jakoby chápu, že mi pomáhají tím, že mi hledají psychoterapii, ale že to je prostě jenom praktický... a že bych potřebovala jinou pomoc... to jsem mu jako tak řekla a šla jsem pryč a pak táta za mnou přišel a obejmul mě...a on tam potom trochu pochopil, si myslím, že jsem trochu v háji... a on to pořád právě bral tak jako, že si připadám prostě tlustá a že to pořád špatně řeším, což samozřejmě je velkej důvod a ne jedinej, a není jediný řešení to, že mě nakrměj...takže to jsem mu, myslím, tak nějak vysvětlila a od té doby už mě vnímá víc...

V: A v tom červnu jsi jim to vlastně řekla... a dalo by se říct, že maminka to pochopila jakoby hned, ale tatínkovi to trvalo...?

I: No, tatínkovi to trvalo, ale zas maminka to pochopila... no já právě nevím, jestli to nepřeháním s tou...prostě, že tomu dávám velkou váhu nebo nevím...to ještě pořád nevím...

V: Jako čemu dáváš velkou váhu?

I: No, tý poruše... že... myslím, že maminka pochopila jenom tu úroveň toho, že si připadám tlustá...a že nevím jak velkou porci si mám dát... že to prostě držela jenom na té sféře jídla... že já si jako myslím, že to zasahuje mnohem hloubš... a .... ale zas po ní nemůžu chtít, aby to...

V: Takže jsi měla pocit, že ten tvůj problém rodiče zjednodušují...?

I: Jo, to jo... Třeba, když jsme potom byli v Irsku s rodinou a já jsem tam jedla jenom saláty.. nic jinýho a dělala jsem hrozný scény, když jsme byli někde společně jíst a měla jsem si dát něco jinýho...no a máma jako tak, že ať se prostě uklidním, že neví, co tady prostě dělám..... no nevím...

V: No, oni si mysleli, že je to opravdu jenom o jídle, že se stačí jenom najíst a už neviděli to pozadí, že ty jako, co sníš, tak si potom připadáš špatně, ale ne tak, ale v hlavě...

I: No.

V: Jak se díváš na svou rodinu, co se týká vzájemné tolerance?

I: Tolerance...no, tak myslím, že maminka je tolerantní vůči tátovi.. až moc občas... ale jako je..ne asi negativně, ale je...

V: A jak se to projevuje?

I: ..no, že si prostě neřekne, když něco chce...že jakoby s ním jede všude, kde on chce, aby jela a nejedeme tam, kde chce ona... a je to taky, že je dost submisivní...

V: Takže tatínek je takovou hlavou rodiny?

I: Ne.. ne ve vztahu k nám...k dětem... maminka je ta, které se zeptám, jestli můžu jít večer ven...no a máma prostě řekne...když se zeptám táty, tak ten řekne, zeptej se mámy...a táta je ten, kdo nám platí věci.. třeba....teda ten nám teda nic neplatí, to se musíme chodit

ptát mámy, aby zpracovala tátu, aby nám něco zaplatil.... (smích)...No jako, že máma je naše máma a táta je peněženka...

V: Takže táta drží finance?

I: Jo...

V: Takže on má účet?

I: No, naši mají společný účet, ale máma má plat skoro jako já... táta je takovej, co se stará o tu praktickou část a máma je citová část...tak to vidím..

V: A kdo je z nich jakoby tolerantnější?

I: Máma.

V: Takže tatínek je přísnější, neodpustí vám...?

I: Mmm, táta.. oni jsou oba dva jakoby katolíci a táta je... takovej... zásadovější... a na nás jako máma... ona je jako že vzdělaná přírodovědně .. a obě sestry studují humanitní studia...a jemu to přijde jakoby na nic obor a tím teda uráží mámu, protože ona je kunsthistorička, ale... prostě tím jako fakt pohrdá... a prostě jakoby, že já když jsem přišla s tím, že nechci studovat medicínu a že bych šla na humárnu, tak prostě byl fakt naštvanej a v tomhle směru máma, jako že jo, studuj si co chceš samozřejmě, ale táta...

V: Takže táta by z tebe měl nejradši doktorku?

I: No, on mě vždycky jakoby dost dělal k obrazu svému... že když jsem prostě třetí, tak jsem měla být ten chlapeček prostě...ale ne tak samozřejmě, že by měl problém s mým pohlavím... jsem s ním třeba spravovala budíky a... nejvíc jsem s ním chodila do nemocnice právě dělat sestřičku a tak...že tak mě jako vypiplával...a tak má jakoby ambice ve mně...

V: Takže máš pocit, že ten tatínek se k tobě choval jinak než k sestřím?

I: Mmm, mám... třeba, co mě hrozně vadilo vždycky, když jsme byly větší holky, tak mě vždycky říkal, kde jsme seděly všechny tři v místnosti, že mě to hrozně sluší, což mě na jednu stranu potěšilo, ale na druhou stranu, tam byly ty holky, kterým to taky slušelo, že jo, a měl říkat, že to sluší nám všem ...

V: Kolik ti bylo zhruba?

I: Asi patnáct, šestnáct, ale to se děje furt jakoby...

V: A není to potom tak, že ty holky jsou na tebe zlé, když vidí, že ten tatínek se k tobě víc má? Nemůžou to brát jako nespravedlnost?

I: Ne, já si myslím, že teď ne....

V: Ani tomu tak nebylo dřív...?

I: ...ona ta prostřední má teď s tátou dost takový... ten vztah... takový rivalitní.. bych řekla ...jako že jsou si hodně podobný a nejsou schopný spolu komunikovat... a ta druhá s tátou má taky úplně jiný vztah než... on s náma se všema má prostě... já nevím, já myslím, že mi nemají co závidět...jakoby nebo takhle... třeba s tou prostřední jsem měla problémy, když jsem vyrostla do slečny...myslím... když ona je hrozná kočka...sestra.. a vždycky všichni po ní jeli... a potom její kamarádi zase po mě.. a ona z toho byla hrozně naštvaná... že teda to... snad jsem jí zas tolik neublížila....

V: Myslíš, že mezi vámi, sestrami docházelo k nějaké rivalitě nebo žárlivosti?

I: No, s tou prostřední jo, ale myslím, že spíš z mojí strany teda, já jsem jí jako vždycky záviděla...právě ona je prostě hubená... a... jakoby, já myslím, že to bylo spíš určitě z mojí strany.. oni mi podle mě nemaj co ... ta prostřední právě s těma všema klukama... že jí přišlo, že jí lezu do zelí...což jsem vlastně jako dělala... ne dobrovolně, já nevím, jak se to dělo... ale já jsem jí vlastně záviděla a závidím furt... No.. a té starší závidím její sebevědomí, ona má jako hrozně ekzémy a kožní problémy ... je taková vlezlá, není to jako taková žádná krasava prostě... ale je prostě strašně uvolněná.. a strašně to...

V: ...je taková spontánní, přirozená a to jí závidíš?

I: No...že jí nic nerozhodí...

V: A té druhé, že je štíhlá a hezká...?

I: No a taky taková oblíbená a taková sebejistá...jako že společensky to umí...

V: A nemyslíš, že tobě nezáviděly něco? Že neměly taky důvod ti závidět... že jsi jako mladší, že tatínek se k tobě má nebo že jsi taky hezká...?

I: Ne, nikdy jsem neměla ten pocit...třeba předevěřem jsme měli školní ples... a to je taky jediná taková... a byl tam kluk, s kterým jsem dřív chodila a vyrostl z něho hrozně hezkej kluk a holky říkaly, že mi závidí, že jsem s ním chodila...(smích)... a to je taky jediný, co by mohli...no, nemám pocit...ani ten vztah s tátou, to nebylo nic záviděníhodného, spíš naopak, podle mě, jim by mělo být mě líto, že jsem víc v takovém větším presu vod něj jakoby... Ale já to tak ani nevnímám.. se spolu dokážeme domluvit normálně s tátou...ale jako myslím, že ne..

V: Takže rivalitu bys tam neviděla mezi vámi?

I: No, to ani ne... takový to normální.... To třeba ta prostřední přijde a řekne... - mami, Anička tohleto ..a myslím, že by neměla chodit ven...- ...a tak... spíš takový to popichování...

V: A to i do teďka?

I: No, to jo... vždycky když se zeptám mámy, jestli něco nemůžu a je u toho sestra, tak nemůžu...

V: Takže v podstatě, když můžou tak žalují...

I: Jo jo jo...ale to nějak prostě... doteďka, když spolu mluvíme, tak všichni šišláme...prostě že jak...no to je prostě zvláštní komunikace.. a prostřední sestra se pořád vtěluje do osmiletý holčičky a ... vždycky ....- a mami a bobánek nahoře hlasitě poslouchá hudbu a mě z toho hrozně bolí ouška...- ...v jednadvaceti...prostě tímhle stylem, takže to asi není možné brát ani vážně...

V: A co se týká porozumění v rodině, jak bys to tam charakterizovala?

I: ...no, s rodiči je to problém... že se sestrama ne, když o něco jde, jako.. že to jsme naladěný nějak... ale s rodičema to je... myslím... prostě maminka vidí prostě jen nějaké věci... má jenom ten mateřskej pohled... co mi ostatní kamarádky říkají, tak s nima mámy řešej i kluky, tak to já bych s ní nemohla řešit kluky...tak nějakým takovým, aby mi říkala, no to je dobře, že jste se rozešli, protože máš být s maminkou...

V: Takže s maminkou nemáš kamarádský vztah?

I: Ne, ne..

V: A kdybys měla říct, s maminkou tvoříte tým nebo jste sólistky?

I: No, jsme sólistky.... Já mám docela problém s tím vztahem s maminkou teďko... a to jen protože.. prostě že, jak jsem tam poslední, já se tam z toho docela trhám, z toho jejího rodinného zázemí... že holky už jsou odtržený, že můžou být kde chtěj, kdy chtěj...a už na ně nemá vliv to, co maminka říká... to je pořád, když jdu prostě po škole ven tak jako .. - ty už mě nemáš ráda, ty odcházíš? - a tak a já vždycky... - no, ale maminko, už je mi prostě osmnáct a... já vím, že už to není jako věk, ale prostě už to dělám od patnácti, takže jakoby... a ..tak...a ona prostě furt tak nějak vidí a... spolu, když jezdíme do školy, tak já prostě brečím, že jí nechávám samotnou, protože prostě mám pocit, že.. a vím, že jí tím hrozně ubližuju... že se prostě... že má problém s tím, že jsem třetí a poslední... a co teď a teď je sama s tátou...

V: Dalo by se říct, tě maminka vidí pořád jako to dítě a nedokáže se smířit s tím, že budeš jako ty sestry, že budeš taková svobodnější... že by tě měla nejradši pořád doma...?

I: No, no...to mi pořád říká...ona má o mě teď samozřejmě ještě větší strach, protože prostě.. od té doby, co vědí, co mi je, tak se prostě hůř ovládají ty záchvaty doma... jako ne, že bych před nima nějak zvracela, ale třeba, když mám snídat a nechce se mi snídat, tak prostě mrštím houskou o zem a jdu se vybrečet jako, že to je takový prostě, že to vidí, že jsem víc na očích jako... že si toho víc všímá všeho... takže prostě vím... třeba řekne... - já bych prostě byla hrozně ráda, abys byla doma a já bych si tě tady mohla pěkně krmit a pěkně to... a piplat, abys nikam nechodila...- ...a tak...

V: A není to tak, že naopak vyhledáváš ty situace, abys mohla na chvíli odejít z domu.. že právě doma... jak to na tebe působí doma, cítíš se tam dobře?

I: No, já to tam hrozně nemám ráda doma...

V: A je to až teď nebo to bylo i v těch tvých osmi, devíti...jestli si vzpomeneš?

I: Já si nepamatuju, že bych to tam někdy měla ráda...

V: A bylo to kvůli těm sestrám nebo proč...?

I: Ne, já tam vůbec nemám soukromí... já když jsem měla ten pokoj, tak jsem ho tam měla, ale bála jsem se ho...ale teď tam jsme se sestrou v tom pokoji... prostě pro mě velká stresová situace je společná večeře nebo jakákoliv večeře... třeba jíst doma je pro mě horší, než si koupit tady někde bagetu a sníst ji venku...s tím, že potom můžu někam prostě něco...ale... tam je to takový... já se tam bojím chodit i kvůli tomu, že ji tam pořád vidím jako.. tu bulimii... že tam mi to jde mnohem hůř rozdejchat...asi tak...

V: Takže máš pocit, že když jsi mimo domov, že se tam ovládáš víc než doma...že tam tě to víc nutí víc jíst, ale zároveň si uvědomuješ, že tam...?

I: ...no, jako jsem to teď zkoušela chvíli... jsem byla třeba týden u přítele...když byli naši pryč nebo tak...a tam jsem prostě věděla, že on mi neřekne, ať se najím... já jsem řekla, jsem ho jednou poprosila, jestli by mi nemohl ve tři říct, že je svačina, abych si nepřipadala tak trapně, že si zase před ním vytahuju další jídlo... on řekl, že ne, že to je můj boj a že mi to jako kupovat nebude...a že už mi tady někdo tři měsíce pomáhá a teď je to na mě...že tam vím, že mi jako nikdo neřekne... a doma čekám, jestli si na to vzpomenu a když si na to nevzpomenou, tak nejím, že jo... no a takhle... tam si nějak připouštím, že to je jejich zodpovědnost a ne moje, což je prostě chyba... s tou léčbou jako...

V: Počkej.. jako když jsi doma tak...?

I: ...když jsem doma, tak prostě nejím, dokud si nevšimnou, že nejím třeba.. a tak... a nebo prostě je to takový, že se... je nás tam pět... a..nějak.. mě to přijde ještě jako zábavnější hra...v tomhle tom směru třeba, když si vzpomínám, když mluvím třeba o dnešku jako ale.. taky prostě po jídle, když se najím, tak... tam prostě s nima musím sedět...protože když ne tak jdou se mnou na záchod, což je teda fakt trapný... tak tam prostě s nima sedím a rozbřečí mě jakýkoliv téma prostě v tu chvíli, takže si tam ještě víc připadám jak magor...

V: A je to tím, že jsi právě něco poobědvala, něco snědla... máš jako výčitky svědomí... že bys šla nejrady na ten záchod, ale jelikož jsou tam zase ti rodiče, tak víš, že by si mysleli, že tam jdeš zvracet?

I: No, takhle to bylo asi před léčbou, ale teď jsem spíš nervózní z toho, jestli je to moc nebo málo...prostě zas to nechci šidit, že jo... teď jsem si zase protiřčila... ale jako...když už jako pojíme, tak porovnávám ty porce a teď jako nevím... a když ta prostřední sestra nedojí, tak je to celý den v háji, protože snědla míň než já a tak... takže mě tam pořád něco běhá v tý hlavě...

V: Takže srovnáváš, co jedí holky a co jíš ty a jakmile ty sníš víc tak...?

I: ... tak už je to přejezení...

V: ...a mnohem víc tě to pak jakoby štve?

I: No, ale teď už se jako dokážu... předtím to bylo tak, že když třeba prostřední sestra nedojedla, tak jsem automaticky šla zvracet... ale teď si řeknu, že ona nemá PPP a já mám PPP, takže to je...že ona brala taky prášky na svý nemoci... to jako naštěstí, to mi dal ten stacionář... to je prostě fakt výhoda umět... ale prostě to doma je to všechno takový... takže já když jsem doma, tak jsem tam asi nedobrovolně, teďka, když tam jsou ostatní... protože mamka řekne, že pořád někde lítám a tak.. a já řeknu, tak ok, tak já dneska dopoledne budu doma a budu doma na oběd, ale je to tak, že jsem chtěla bejt jinde...a ne jako někdy tam třeba jsem ráda, ale teď si nevzpomínám na ty situace..

V: A vadí ti to doma jenom kvůli tomu jezení nebo tak obecně?

I: Já si tam prostě nepřipadám jakože osoba ...asi... jakože mám pořád pocit, že tam na mě nahlízejí úplně jinak... ne že bych chtěla, aby koukali.. než jakoby jsem...u mámy mám pořád pocit, že na mě kouká jak na magůrka... jako že..že jsem prostě chudák holčička, která neví co se sebou...to je hrozná paranoia asi, jako co jí řeknu, tak to projede takovým filtrem, co je bulimie a co jsem já... mám ten pocit... asi to není pravda, že jo... a taky je tam ta její věčná výchova jako že to je prostě furt, že si dám hrníček a takovýhle ty věci... a i ty sestry mě hrozně štvou, že se tam nemůžu jakoby uvolnit.. jakoby v tom směru...

V: Teď jsem to přeslechla, že si dáš hrníček a co...?

I: No, že si vezmu špatnej hrníček, dám ho na stůl a neodnesu ho ve dvou minutách a takový ty normální mateřský věci...

V: Jo a to mamku vytáčí...?

I: No no no a to není, že si tam jako kecnu do křesla a že vyprávíme...ale je to, že kde jsi včera byla a kam zas jdeš a to a co...že jsem málo doma a nestíháme řešit tady ty věci...asi já nevím proč... No a když nejsem dole, tak jsem nahoře v pokoji a tam je zase sestra a ta mě zase...s kterou se často spolu iritujeme, ale to jenom proto, že šišlá, ne že

bysme v tu chvíli na sebe byly nějaký hnusný...ale prostě, že nám to nějak neklape...není tam kam utéct...

V: A s tou prostřední sestrou jsou ty vztahy jaké?

I: Jo, takový spíš přátelský než sesterský, což je vlastně dobrý... třeba když jsme spolu někde na kafi nebo někde, tak je to hrozně supr... a když jsme doma, tak je to taky vlastně už dobrý...docela... největší problém byl, když mi třeba hodnotila kluky nebo můj život s nima... když mi říkala, že jsem malá coura... já jsem nikdy nebyla žádná coura... ale teď už to nějak jde... už jí prostě umím poslat do háje asi...už je to dobrý...

V: Co bys řekla, co se týká vyjadřování emocí u vás doma?

I: Jo, to my se...to když přijdeme domů, tak si dáme s mámou i s tátou pusu.. a tyhle ty věci.. to jako jo...

V: A bylo to i před těmi tvými třinácti lety?

I: Jo, to jo...

V: Takže nemáš pocit, že by si v tomto směru nějak strádala?

I: Ne, určitě ne... spíš jim chybí... ne kontakt, že jsme jako dost takhle v tomhleto spíš vychovávaný...

V: A nebylo to, když jsi byla v té pubertě, nebyly ti ty projevy naopak nepříjemné?

I: No, mě jsou furt. Třeba u táty mě to strašně vadí, když třeba přijde a tak nějak mě chytne.. na mě se nesmí šahat prostě... ani můj chlapec... to je problém... a když mě táta takhle chytí, tam je to moc fyzické.. asi prostě už je to moc chlap... asi občas ho vnímám spíš jako chlapa než jako tátu... ale jenom v těchto situacích samozřejmě...ale...když na to není nálada tak...

V: Máš pocit, že teď když jsi ta žena se všemi ženskými tvary, tak už je to takové nevhodné, nepatřičné?

I: No tak.. není... ve skutečnosti asi není z objektivního hlediska asi... ale mě vadí jakýkoliv kontakt...

V: A od toho přítele ti to vadí z jakého důvodu?

I: ...protože se stydím, že... prostě mě nemůže vzít kolem pasu... no to jsme se kvůli tomu rozešli...

V: Takže si myslím, že asi nemáš ráda svoje tělo?

I: No, to ne... no to dost ne...

V: Takže si s ním nespokojená...a bylo to i předtím, když jsi vážila těch 37?

I: Jo...

V: A co by se muselo stát, aby jsi byla spokojená?

I: No nevím... nějak to vylepšit...

V: Naučit se ho mít ráda, vid'?

I: No, naučit se ho mít ráda... Tak já jsem měla k tomu vždycky dobrý podmínky ho mít ráda... Já jsem se jako klukům vždycky třeba líbila... teďko, když všichni vědí, že mám tohleto, tak mám pocit, že mi to říkají, jako že se jim líbím, jen proto, abych neblbla...

jako že se jim prostě líbím, což je taky prostě... tak mi něco říká, že jsou blbí všichni.... ježiši, jak se jim tohle může líbit proboha..to jsou úchylové všichni... já si myslím, že se třeba nebudu líbit, ale co by mi stačilo je, aby mi to bylo jedno, že se nelíbím... to není zas tak důležitý....

V: A jak nahlížíš na svou rodinu co se týká sounáležitosti mezi těmi členy?

I: ...jako jak...

V: Je to v podstatě taková vztahová záležitost, jestli držíte při sobě, jestli si pomáháte, jestli můžeš přijít za rodičem s problémem a on ti pomůže...?

I: Jo... jo... to s těma sestrami to vím... a s mámou jakoby můžu určitě a ona by byla i ráda jako...

V: Jako mamince ses vždycky svěřovala?

I: Ne.. to zas ne... to jakoby vím, že jsem vždycky mohla, ale... já si vlastně nepamatuji kdy... ona vždycky poznala, když se něco dělo... když jsem byla s klukama nebo to... a teď právě jsem s ní hodně řešila věci jako co se týče mých kamarádů... to jsem měla jakoby takový smutný období... vím, že mi... já se jí bojím jako ještě víc...jako že jí říkat ještě další moje problémy... stačí tohleto... aby si nemyslela, že mě v něčem...to jsou takový marginály a prostě to, co se jako řešej...

V: A když si vzpomeneš v těch svých dvanácti, třinácti, to jsi za maminkou chodila, když jsi měla nějakou bolítku...?

I: No to ani náhodou... já jsem s ní na takový emoční úrovni nijak nekomunikovala... ona vždycky věděla, že mám nějakého kluka třeba nebo že chodím ven tady s těma holkama nebo co a jak... a když se ptala, tak já jsem jí na to nikdy nic moc neřkala...no a, když jsem měla třeba teď ty problémy s chlapcem, tak jsem jí to ani náhodou nemohla říct, protože to byla taková hrozná hloupost...že to není dostatečný na to, abych to prostě řešila...mě to přijde jako hrozná dětinskost, to co dělám... ona se mi nikdy za nic nevysmála, ale já jsem měla strach, že by mi řekla, jako co řešíš... A já jsem se bála, že by to bylo hrozně mateřský... ona to bere z toho mateřskýho úhlu a řekla by mi, že to přeháním s tím řešením... no prostě mě přišlo, že dělám hrozný blbosti a tak jsem vlastně nechtěla, aby to věděla, protože by řekla, že to jsou blbosti... ale co co jako... taková informace mi moc nepomůže...

V: A za tatínkem jsi vůbec nechodila, ani třeba ve škole, když jsi měla nějaký úkol...?

I: Ne.. do školy nám s ničím nepomáhali... ale to bylo celkem v pohodě... no jsem čtyřkařka, ale to z toho důvodu, že na to kašlu... No, já si myslím, že by nám pomohli, ale to jsme s nima neřešily nikdy... jo seřvali nás za známky, to jo, to u nás vždycky... to jsme musely bejt soběstačný...

V: A mají rodiče nějaké zvýšené požadavky na výkon?

I: Ne, tady v tom jsme taková přátelská rodina... že jako když mám ty čtyřky... ale to jsem měla jen na letošek, ale to je podle mě zase způsobené tím jídlem... předtím jsem měla samý jedničky... a když jí prostě vysvětlím, že mám tu čtyřku z matiky, protože mě to hrozně nebaví... jo, mohla bych se učit a mohla bych mít dvojku...ona řekne, že je to hrozný přístup, ale...oni vědí, že nejsme blbí...

- V: A myslíš, že ty výsledky ve škole se zhoršily právě v souvislosti s těmi tvými problémy?
- I: Jistěže, teďko, tenhle ten půlrok mi to bylo všechno úplně jedno prostě, já jsem prostě během hodin ... jsem nechodila ani na ty hodiny prostě... jako vždycky jsem tam byla, ale byla jsem celou hodinu na záchodech a cvičila nebo běhala do schodů...a fakt neměla chuť...
- V: ...že ti vlastně tu koncentraci a soustředěnost narušovaly ty myšlenky na jídlo a to je podstatě doteď...
- I: Hmmm, ale teď je to lepší, musím říct.
- V: A co se týká doma nějakého svobodného vyjadřování? Měly jste tam prostor, vyslechli vás rodiče?
- I: No jako.. musím vzpomínat... jo myslím jo, každá z nás má takový jakoby svůj vlastní prostor...třeba ta prostřední sestra hrozně mluví... a já jsem tady v tom zase taková neprůbojná...i když teď po těch terapiích se vykecávám jak to... ale když vidím, že prostřední sestra má nějaký monolog, tak vím, že nemůžu nic říkat... protože ona hodně skáče... třeba já se na něco zeptám, máma mi odpovídá a sestra do toho hned skočí a mamka v půlce odpovědi na mou otázku odpovídá jí...jako že... já jsem tam nikdy svůj názor vlastně neřekla, protože je asi dost rozdílná... ve spoustě věcí... já si tam pamatuju na svůj jedinej velkej svobodnej projev, když jsem vysvětlovala, proč jsem nechodila do školy... ale ani nemám tu potřebu před nima něco... jako ta možnost tam určitě je, ale...
- V: Takže si myslíš, že kdybys přišla za maminkou nebo za tatínkem a řekla jim o nějakém svém problému, že by tě vyslechli...?
- I: Jo, to jo, ale jak by to zpracovali, teda nevím...
- V: Byl u vás vždycky chaotický režim nebo spíš přísný, všechno mělo všechno své místo, svá pravidla?
- I: Spíš chaotický...
- V: A styl výchovy si myslíš, že byl u vás spíš autoritativní nebo demokratický?
- I: ...Já si myslím, že se snažili spíš o autoritativní, ale moc jim to nevyšlo... že...i když ne asi...asi máma vždycky řekne ne, ale pak když jí chvilku překecáme, tak je jí to líto, že by nám měla něco upřít... takže jakoby takhle... to není ani, že se dohodnem ani že posloucháme jako...
- V: A pro tebe byla vždycky větší autorita maminka nebo tatínek?
- I: No...kdyby mi táta něco zakázal, tak to beru asi na větší váhu než to, co mi zakazuje máma, ale to nikdy neudělala... Já jsem se jí nikdy na žádný povolení nezeptala... jo jednou mi zakázala jet v patnácti do Gruzie... No, a s tou autoritou... asi maminka je větší autorita, ale to asi jenom proto, že komunikuju jenom s ní... jo táta to jako občas zkouší se ptát, jako co děláme, ale to je spíš takový humorný... že se snaží na to tak podívat, ale v tom ta autorita není...
- V: Jak by jsi charakterizovala maminku?
- I: Já si myslím, že je to dost nedocenená žena...
- V: ...tatínkem?
- I: No tatínkem, ale i sama sebou... no, já jsem se až nedávno dozvěděla, že má prostě červenej diplom z té kunsthistorie a že má za sebou různý úspěchy z mládí.. že je mnohem

zajímavější, než působí podle mě...nebo než já vůbec vím...a tatínek jí jakoby zbožňuje...v nějakým smyslu... že ji jako obdivuje jako ženu...možná až moc před náma... ale je taková... že mě přijde v něčem.. taková hrozně nešťastná osoba... to jako, že ona je moc hodná a dobrá...a tady v práci* se setká v Praze s nějakým blbcem... a je taková neprůbojná a taková submisivní... je to taková jako... úžasná žena, ale mě přijde nešťastná.. to je teďko takový aktuální stav..

V: Myslíš, že teď je z tebe nešťastná nebo je celý život taková zádumčivá?

I: No.. já myslím, že ona byla vždycky hrozná máma... jako na plný úvazek... a teď mám právě strach, že teď o to moc nikdo nemůže stát, že ta její role už něčím končí, že já už tu její výchovu taky moc nepřijímám... no, my jsme to řešily i se sestrama... buď z toho nebo že jí táta zanedbává.. to ještě nevíme... že si myslíme, že by měli spolu trávit víc času... to je možná nereálný... on pořád jezdí někam se svýma kamarádama furt...

V: Jsi říkala, že maminku obdivuje... jak se to projevuje.. jak to vidíš?

I: No.. vždycky se tak hezky objímaj... a mamka, když nám dá večeři, tak jí za to vždycky hrozně chválí.. a je takovej...já myslím, že maminka je s ním ráda, je s ním šťastná...

V: Takže mají spolu hezký vztah?

I: Jo, jako že láskyplný... mě tak přijde...jako po těch čtyřiaadvaceti letech co jsou spolu...

V: Takže se ani jednou nehádali?

I: Ne ne...ještě jsem je neviděla... no, jednou se oslovili jménem a ne pejsku a kočičko...nebo co to říkaj... a přišlo nám to tenkrát tak, jako že se rozváděj... (smích)...

V: Ještě něco o té mamince bys řekla?

I: ...no já nevím, je taková, což mě na ní dost mrzí... to ta její mateřkost... že se prostě... já když jí řeknu, že chci jako vypadnout z domu na večer.. třeba přespat u toho chlapce.. tak třeba co se týče sexuality, je to velký problém s ní mluvit o tom.. a ona se pořád ptá, proč bych tam měla spát... a mě se těžko vysvětluje, že je mi s ním hezky.. bylo... a to... - ne ne tobě má být nejlíp u maminky...- ...jí se to prostě strašně přičí...všechny ty... nebo když jí řeknu, že je mě blbě a chci vypadnout, tak prostě, tak to není... jako kdyby to byl nějaký dobrý důvod...chápu, že se jí nelíbí, kdybych chodila každé den v jedenáct domů... no tak to i chodím...mě štve, když se jí zeptám, jestli můžu přijet v pátek v jedenáct tak ona řekne ne, že jsem přijela už ve středu v jedenáct, ale to jsem byla v práci a v pátek bych byla s kamarádama... a je to takový, že to je takový celý černobílý co se tý komunikace týče... jako čas v jedenáct a nebere se, že to byla práce a ne zábava...a tyhle ty věci... jako že bych se s ní chtěla mnohem líp domlouvat.... jo kdyby mi řekla přijed' v osm večer, chci se s tebou koukat na televizi, tak přijedu, protože maminka, že jo... ale ne zůstaneš doma, abych tam jenom zahřívala židli... tak to mě štve... třeba nejsou rádi, že mám práci... že od patnácti chodím na brigády... a já mám teďko dvě, držím si je už rok a jsem prostě fakt ráda a přijde mi to, že by tohle měli spíš ocenit... a máma pořád jako... jo táta to oceňuje, ale máma je pořád překvapená, že každý týden přijíždím pořád v jedenáct...

V: A co tatínek? Toho bys charakterizovala jak?

I: No, pro mě je to takový obdivuhodný člověk...co dokázal jako... on to taky neměl v mládí...mu se rozešli rodiče jako takovým dost nerodičovským způsobem...jako že

---

* uvedené konkrétní místo výkonu povolání bylo nahrazeno obecným „v práci“

každý šel za někým jiným a nikdo nevěděl kam půjde táta... a že v patnácti šestnácti jel na Kavkaz s nějakou expedicí, aniž se ptal rodičů... to je úplněj opačnej prototyp maminky... on je pořád takovej rozlítanej... jako že se úplně z nuly vyhrabal už během studií na to, co je teď... je schopnej a chytrej člověk... no šťve mě, že ho máme za takovýho pedanta... mě teda dost šťve... třeba je někdy málo hodnej na mámu, i když je na ni dost hodnej, ale... když prostě občas pronese něco, co by jí mohlo urazit, tak mě to přijde prostě úplně... třeba to, že shazuje ty humanitní obory... že jí to musí hrozně urážet jako.. a je občas jakoby fakt takovej netaktní...

V: Dokáže i mámu kritizovat?

I: Jo... dokáže, jo no... ale není to nic hroznýho.. jako že jí řekne, že... nevím co... jakože o ní třeba mluví, že je jako tlustá... a to nikomu nepomůže .. ona to jako o sobě ví .. a on to jakoby obdivuje... její postavu... že prostě ... třeba to... a to prostě.. já bych ho nejradši vyhodila z domu, kdyby mi tohle řekl... maminka začala docela cvičit a hubnout... jako že začala se se sebou něco dělat... a že jsme to tak nějak vyhodnotili, jak mě přeprala v páce nebo co... a táta říkal, že je taková namakaná, že sice má tady tu svou jednu buchtičku... jako břicho... a on jí vždycky tak chytne a já se můžu zbláznit... ale jakoby je na ni hodnej... ale ... mě vždycky našťve, když nám řekne něco... něco o nás... já neumím moc mluvit o tomhle... si vzpomene, že má dcery a začne je vychovávat... jako on ví, že má dcery, ale že má vychovávat dcery... to nikdo nikdy po něm nepožadoval... a teď má pocit... mu přijde, že by měl teda zasáhnout teď...

V: Takže vás vždycky vychovávala maminka, tatínek do té výchovy moc nezasahoval?

I: No, oni měla takovou dohodu, že ona se bude starat o tohle a táta nás bude vozit po světě.. my jsme s ním už nacestovaly spoustu... že on bude zařizovat naše cestování a vzdělávání a tohle to.. a maminka, což takhle to bylo... no ale s tím souvisí věci, na který jsem u něj háklivá a ... jsou to asi strašný marginály... ale vím, že holky to měli úplně stejný a maj to furt... no je to asi prostě moc chlap a moc vyrůstal s těma ženskejma, tak je z něho takový šovinista...

V: Máš pocit, že ženy nechápe?

I: No... já se mu vůbec nedivím.. no nechápe.. on z nich má spíš hroznou srandu... Já se mu fakt ani nedivím, protože to asi nebyla žádná sranda s náma... No, každopádně je to dobrej člověk... podporuje různý neziskovky, má adoptovaný tři černoušky... je to prostě dobrá duše... obdivuhodnej určitě... prostě možná tím je pro mě tak vzdálený... jediný co mě napadá je to, že je obdivuhodný... což mě připadá, že je asi málo ve vztahu tatínek-dcera... ale tak to nějak máme... no, fakt si to všechno vydupal sám... a má na to, že nešetří, že není žádný snob prostě... líbí se mi, jak k tomu všemu přistupuje, ke světu, životu... ale v něčem je mi prostě daleko...

V: A byl někdo z těch dvou rodičů pro tebe vzorem?

I: No, asi táta je... no, já bych nikdy nechtěla být taková matka jako je máma... nemyslím jako takový typ matky, ale taková matka na plnej úvazek... ona nechce být nic jiného.. a mohla by... to já bych chtěla být emancipovanější... to ona možná v osmnácti taky chtěla....

V: A k tomu tatínkovi ještě něco?

I: ...Je takovej hrozně asociální... jako když mu nepřijde nějaká konverzace zábavná, tak je schopnej dialog utnout v půlce a otočit se zády a prostě tak nějak... se třeba se bojí mejch kamarádů... no jednou za mnou přišla kamarádka, on ji potkal před brankou a pak celý

vyděšený vyběhl nahoru a povídá... - Aničko, tam dole je nějaká holka a něco chce...-
...(smích)... takovej asociál trošku...

V: A co ta starší sestra? Tu bys jak charakterizovala?

I: No já nevím, ona je strašný krtek.. je strašně líná...v něčem.. a taková.. celej život má ty ekzémy a dost příšerný a ona to měla vždycky zdravotně tak na hraně..samý diety kvůli tomu ekzému...ale já myslím, že jí to tak zocelilo...to z ní udělalo skoro chlapa... že není to určitě žádná dívenka... já ji za tohle hrozně žeru.. jako že je hrozně sebejistá... má dlouho toho přítele jednoho... já to teda dost nechápu, protože on je to hrozně neschopnej kluk... je to saxofonista, kytarista a když je u nás, tak jsou celý den zalezlý dole ve sklepě .. se učeť nebo co... a ona se učí furt... jako chytrá holka.. a hrozně taková legrační.. a taková nějaká hrozně našťvaná furt...jako doma je fakt nesympatická... tam jenom sedí a nadává jako... ale když je venku, když prostě někde jsme, tak to jde...

V: Takže doma asi taky není moc spokojená?

I: Ona je doma dost spokojená...jenom tam.. prostě.. ona je hrozně rozválená právě, že je hrozně zalezlá a tak.. a co by taky dělala jinýho než nadávala, když je celý den doma...ona jakoby ...nechce nic.. to mě na ní dost rozčiluje, že radši zaplatí pokutu v knihovně, protože se jí ten den nechce vstávat... to je taky dost takový opozit ke mně, že jo...já doma nejsem vůbec...takže to nechápu... ona ji sice líná, ale ona se hrozně učí a má šilný prostě stipendia a samý jedničky a je nejlepší studentka na univerzitě skoro, že fakt je dobrá... Takže to není lenost, ale pasivita spíš...

V: A co ta prostřední sestra?

I: No...ta je...no já nevím... ta je hrozně společenská...taky slušně řečeno teda... a taková, že si nenechá fakt do ničeho kecat... že se jakoby chovala v její pubertě... že si vydobila pozici, jakou má teď... jako že nepřišla domů, když měla a tyhle věci.. prostě sorry mami.. od patnácti... tak to prostě je. .tak to ona takhle působí, že si všichni prostě můžou trhnout... jako že ona, že si taky nedokáže přiznat, že něco dělá špatně... no, jako proč by ne, že jo...jak si žije a že žije dost... je taková dost free...taková jako že ze dne na den...

V: A s ní máš lepší vztah než s tou starší?

I: S ní, s tou prostřední mám mnohem vyhrocenější vztah... jsme sice spolu v pokoji... tam spolu docela vycházíme, ale je fakt, že občas... jsme se málem porvaly prostě... mě hrozně.. spoustu věcí od ní si беру hodně osobně, než bych asi měla... a taky hodně komentuje věci, které nemá komentovat...a je dost netaktní... třeba, co se tý mý poruchy týče, tak si myslím, že by mohla být jako větší kámoš... jí to přijde prostě nejzábavnější věc na mě... mě to zas taková sranda nepřijde...

V: A když jsi měla těch jedenáct, dvanáct, tak jste se se sestrami hádaly?

I: No, spíš...nehádaly...spíš...no já si ani nedovedu představit s nima nějakou konverzaci.. že si vůbec na mě stěžovaly...ale to je samozřejmě... to je dávná...a mám to fakt asi...tam fakt velkej..... možná jim hrozně křivdím, ale... myslím si, že tenkrát mě buď pořád něco vyčítaly nebo jsem s nima prostě nemluvila...

V: Takže bys řekla, že jste si spolu nerozuměly... tenkrát tam nebylo nic kamarádkského na vašem vztahu?

I: Ne, myslím, že ne.

V: A oni ty sestry mezi sebou vychází jak?

I: Teď nějak špatně... ta starší je strašně kritická k té prostřední... jí to právě hrozně štve, že je pořád tak rozlítaná... jsem říkala, že jsme dost takové rozdílné osobnosti... to se ta prostřední třeba zasměje hlasitě a ta hned jako, že je to hrozný smích...no a tak jako.. oni se teda dost nerespektujou... ale prostě si z toho nikdo nic nedělá...

V: A dělají si naschvály?

I: To ne... jako že by se stalo něco, co by fakt mělo nějaký dopad, to ne... spíš jenom verbální...

V: A před těmi tvými třinácti lety jste si dělaly naschvály?

I: Myslím, že ne... jenom na mě žalovaly...

V: A přišlo ti to jako taková nespravedlnost?

I: Mmm... no... ale to se fakt táhlo třeba do těch šestnácti ... s tou prostřední, že jo...třeba před mámou vytáhla něco, že jo... s tím, že já bych na ní mohla taky něco vytáhnout...třeba že má v šuplíku tři gramy trávy jako... mě to přijde jako.. kdyby mě to štvalo, tak jí řeknu, ať jí tam nemá a tak můžeme spolu mluvit... ale že ona mi prostě jako... tohle mě prostě štvalo, nebo když vyťahovala věci, který by maminky vědět nemusely... tak nějak no, když jí něco na mě štvalo, tak to má řešit se mnou a ne před mámou...

V: A udělali si vždycky rodiče na tebe čas?

I: Jo.

V: A kdybys to měla posoudit, bylo u vás více kritiky nebo chvály?

I: ..asi kritiky... ale tý taky nebylo nějak přehnaně... asi určitě..

V: Takže tě chválili třeba za dobré známky?

I: Ne... ne asi prakticky ne... to jim přišlo jako samozřejmost, že máme dobré známky... Ale teď mě doma mamka chválí, když jí řeknu, že jsem tolik tejdnu nezvracela nebo tohle to... tak mě maminka pochválí...

V: A jestli si vzpomeneš před těmi tvými třinácti lety to bylo jak s kritikou?

I: Ne to ani ne, my jsme byly takové hrozně šikovné holčičky vždycky... a to nevím...si myslím, že... to jsem se asi chválila sama, protože jsem byla fakt dobrá... jsem dobře udělala zkoušky na gympl a tak.. si myslím, že před těmi třinácti lety jsem byla největší frajer jako... (smích)...

V: Ale před těmi tvými třinácti lety to bylo myslím..měla jsi deprese?

I: Deprese jsem asi nikdy neměla...

V: Ne... jenom ty úzkosti?

I: No a to je tak... s tím... že tenkrát jsem měla co... jsem se jako dostala na gympl a udělala jsem tohle to všechno... tak to bylo dobrý... ale taky mě to bylo jedno... jsem si připadala.. jako blbě no...

V: A proč sis připadala blbě?

I: No.. s tím ty úzkosti a tyhle věci myslím... že jakoby... ne jako... tak si říkám, že jsem měla důvod být na sebe hrdá... a stejně jsem nebyla...

V: A teď ty úzkosti, když pomínu jídlo tak už...?

I: To je právě... ono se to vrací... já jsem to řešila už na klinice, když jsem chodila...že se mi to... že takový jako by náznaky sociálních fobií se mi jakoby... že křičím, když jsem na Václaváku a takhle... tak mi vysvětlovali, že když jakoby tohle byla poklička na tohleto... prostě jídelní problémy zakrylo tohleto... že když se odkryje poklička, tak to bude ještě chvíli vyhřezávat a pak to snad jednou bude dobrý...

V: A před těmi tvými třinácti lety by ses charakterizovala jako takové vystrašené dítě... že ses bála lidí?

I: ...si myslím, že ne... Ne. Já jsem jakoby asi...spíš...já jsem se hrozně jakoby...myslím...že já jsem byla tak trochu šikanovaná... jakoby..

V: Od těch sester?

I: Ne, i třeba ve škole... Teď mě to přijde fakt jako úplně šílený, co mi ti lidi dělali, ale předtím mě to přišlo, že mě prostě maj... tímto způsobem, že mě můžou mít rádi... že jsem měla třeba nějaký kamarádky.. to bylo asi kolem té třináctky... že prostě jsem s nima chodila ven, ale tím stylem, že jestli chceš jít se mnou ven, tak musíš u nás umýt nádobí... a já jsem tam jako celý odpoledne myla nádobí a pak jsem šla domů a žádný ven nebylo... prostě ale.. a takhle jsem to prostě táhla... a pak jakoby.. jsem kvůli tomu změnila školu jednou...

V: A to mi teda ještě vysvětlí, jak to bylo v té škole?

I: No, že jsem si... že jsem ty kamarády vlastně nikdy vůbec neměla... spíš jsem jim tak nějak otročila ... některým jako... já jsem byla takovej slaboučkej článek, no... že věděli, že jsem docela zneužitelná... no jako.. teď si to myslím, ale předtím mě to přišlo, že... že jdu s Markétkou ven a součástí toho bejt s Markétkou venku je umejt jí doma nádobí...a hrát venku jsme si nebyly.. jsem musela potom, co jsem jí umyla nádobí jít domů... prostě jsem chodila kamarádce mít domů nádobí... No, jsem jako za těch pět let základky byla ve čtyřech různých školách... jsem tak jako... právě jsem utekla z..... kvůli jednomu klukovi, co mě jako ... co se do mě zamiloval... a zavíral mě ve výtahu... a pak se mě ve třetí třídě ptal, co bych dělala, kdyby mě sexuálně obtěžoval... co.. prostě... fakt divná společnost... asi jsem nějak nepadla... no ve třetí třídě to mi mohlo být devět a pak jsem šla na křesťanskou školu...

V: Takže si myslíš, že si tě spolužáci vybrali jako oběť, protože si byla taková jako...?

I: ...taková jako, že... no to byla moje taková dlouholetá filosofie, že když já budu prostě poslouchat a budu hodná a budu dělat lidem dobro, tak jim to potom přijde jednou blbý a tak jako...jsem jednala i se sestrama hrozně... dokud mi... teďko právě, v těch šestnácti jsem poznala, že takhle to fakt nefunguje... že jako se fakt nedojmou tím, když jim jakoby připravím snídani... já jsem všem jakoby tak trochu posluhovala...abych se jim jako nějak zavděčila...jak jako by na mě mohli bejt zlí, kdy jim prostě uvařím čaj jako že... že je to prostě jednou musí napadnout, že jsem hodná holčička...že na mě nemůžou být protivný... no a pak mi došlo, že takhle to prostě nefunguje... no a takhle jsem jednala i s téma kamarádama... když jsem prostě... tak něco za něco... když vy mě budete mít rádi, tak já to budu mít možná dobrý.. což našťastí mě teda už přešlo...

V: A když si vzpomeneš, na té základní škole tě ještě nějak šikanovali?

I: .. no, na té křesťanský.. ale to já taky... to byla hrozná legrace... že mě tam i tak trochu mlátili...jako že stylem, že mě vždycky prostě... my jsme tomu říkali kastrace... a

probíhalo to tak, že mě tři holky vzaly... a prostě běžely se mnou proti nějakému jednomu klukovi, který měl jako takhle nastavený rameno a prostě mě tak o něj jako že s roztaženými nohama praštily... a prostě... a to prostě docela bolelo.. a pak jsem s nima chvilku nemluvila... a pak znova.. a jako že pak jsem mohla něco dělat.. jako prostě... a pak vím, že po mě házeli nůžkami a že jsem se před nima schovávala na záchod... ale jak jako.. jinak mě měli rádi...(smích)...

V: Takže na to dětství... máš dobré vzpomínky?

I: Jakoby jo... v něčem... ale byli jsme... ale jako..fakt jo.. mě přijde, že... ale přitom jsem dělala takový hnusárny jakoby...ale jako já jsem byla ještě s kamarádem, který měl nějaký podobný ty...jako měl celou rodinu a bratra a takový jakoby dobrý zázemí...tak jsme mu říkali, že máme takový komplex šťastného dětství jako že.. že prostě cokoli co se nám kdy stalo prostě je všechno dobrý, protože máme maminku a tatínka a to ostatní děti nemaj...že to je prostě že... když jsme o tom mluvili, tak jsme se shodli nějak, že máme fakt hodně špatných vzpomínek na dětství jakoby, ale se to všechno překrejí tím, že.. je to jedno mám rodinu...prostě jako, že všechno špatný co se mi stalo je jedno... třeba moje kamarádky jsou hodně z rozvedených rodin a že já mám doma lásku a oni nemaj...a tak to jakoby stačí...

V: Myslíš si, že tě mohlo tady to šikanování ve škole nějakým způsobem ovlivnit, co se týká těch tvých problémů s jídlem?

I: Myslím si... že jsem se o to víc neměla ráda, no... já si myslím, že mě to nepříjde jako taková zkušenost strašná, že mě to přišlo přirozený, že mě lidi mlátili... já jsem se nějak moc neměla ráda nikdy.. nebo nedokážu si vzpomenout kdy nějak ... a že mě to taky v tom spíš podpořilo, že mě taky nikdo nemá moc... když si to tak nějak zpětně.. jsem sumírovala.. tak mi bylo jasné, že tenkrát mě spíš neměli rádi než měli rádi, protože jsem blbá kráva .. tak jako že se... tak jedine tak...mě to přišlo přirozený tenkrát...

V: Maminka, jsi říkala, že je teď obézní?

I: No..asi už jo..

V: Ona měla k tomu vždycky sklon?

I: No, vždycky.. i jako ještě před dětma snad...

V: Takže byla vždycky takové silnější postavy.. a ten zájem o diety má až teď nebo i když jsi byla menší?

I: ...měla už dřív, no.. měla už... tak nějak... já vím, že jsme si i tak notovaly spolu...že já jsem vždycky kradla ty její prospekty a koukala jsem se, co můžu jíst a co nemůžu jíst.. to bylo nějak jak jsem s tím začínala blbnout...

V: Takže před těmi tvými třinácti lety už držela diety?

I: Asi spíš.. podle mě o tom jenom mluvila...ona má právě takový strach z toho, že budeme taky silné... právě, jak je obézní, tak je z toho hrozně nešťastná a chce, abychom my nebyly...

V: A maminka se nadměrně zabývala svým vzhledem?

I: Ne to ne.. jenom tou váhou.. a to ani ne tou postavou... ona nikdy nechtěla být nějaká ta magazínová, spíš jako zdravotně.... Ona, podle mě, se taky nějak moc nemiluje a myslím si, že je to pro ni známka slabosti, že nedokáže odolat... ale o tom jsme fakt spolu nemluvily.. to je jenom taková hypotéza moje...

V: A třeba někdy v těch dvanácti, když jste s děvčaty něco jedly, tak vám neříkala, to nejzte to je moc tučné nebo vám zakazovala něco jíst...?

I: Ne to nám nic... žádný potraviny nezakazovala.. že jenom když... na mě to podle mě používala proto, že jsem měla asi před dvěma lety nějaký flákačský období.. že jsem prostě nechodila na žádný ty kroužky a jen jsem se prostě někde válela.. prostě jsem to flákala... a myslím si, že tam třeba mi říkala, že mám něco dělat se svým tělem jako...aby mě donutila sportovat... ale to mě donutila dělat něco jiného, ale to samozřejmě nevěděla...a teďko jakoby sestra ona držela dlouho nějakou dietu zdravotní a pak už ji přestala držet, tak se rozhodla, že zase nabere zpátky tu váhu, kdy se začala zase hrozně přezírat a teď je jakoby tak trochu oplácaná a máma jí to jakoby pořád tak říká...ať tolik nežere...prostě a ona řekne...- no tak budu tlustá, a co? - ...

V: ...ona to bere úplně jinak než ty...

I: No, právě... ale nikdy nám nic takovýho.. já si myslím, že se nikdy nestarala tak úplně o naše zdraví a stravovací návyky, protože ta druhá sestra zase nejí vůbec nebo jí hodně... jako u nás doma jsou stravovací návyky strašný...

V: Jako že jíte nezdravě?

I: Ne jako zdravě... máma vaří dost zdravě a dobře a chutně...a tak.. ale že prostřední sestra si do toho třikrát d'obne a pak to nechá...a pak jakoby jí o půlnoci..

V: Takže vás v tom jídle nikdy nekorigovali?

I: Ne. Že jako u mě si pamatuju že...to museli něco tušit, když jakoby prostřední sestra mohla nesnídat a já jsem nemohla nesnídat... to oni měli k tomu hrozně dobrej důvod.. říkali, že já jsem neklidná nebo něco takovýho, když nesnídám... ale to vím, že jeden zákaz nebo radu mi dali, že snídat musím... a to ještě nevěděli o mých problémech ne ode mě..možná to nějak poznali... a to já jsem pořád říkala, že jsem jako tlustá...že tohleto jíst nebudu, protože jsem tlustá... to, že držím diety, to věděli...a možná proto mi to nakazovali, že už to bylo takový riziko...

V: A maminka tě neodrazovala od těch diet?

I: Ne.. ona mě docela podporovala.. že je ráda, že si dávám pozor na to co jím.. no.. největší váhu, co jsem kdy v životě měla, tak to bylo asi 59 kilo...takže jsem nestihla být nějak vyloženě tlustá, ale vždycky to bylo takový jako že .. pozor... Já jsem byla taková normální holčička, možná trochu oplácanější, nevím.. a... takže to, a jí na tom nepřišlo nic špatného, možná lepší verze, než abych byla tlustá...

V: Takže maminka tě v držení diet vlastně podporovala?

I: Mmmm...

V: A přestala tě podporovat, až když jsi jí řekla..se dozvěděla, že..?

I: Jo. Ne, že by mi říkala, ať držím diety, ale bylo jí jedno, že...jdu na záchod...

V: Byly u vás chaotické jídelní návyky? Jak to u vás bylo se společným stravováním?

I: No, já jsem poslední dva roky nebo rok a půl prakticky nikdy nevečeřela doma.. že jsem vždycky byla buď v práci nebo jsem přijela později a nebo jsem prostě nevečeřela..

V: A jestli si vzpomeneš, před těmi tvými třinácti lety to bylo jak?

I: No to jsme podle mě asi taky... ale jo to jsme večeřeli spolu... máma taky málokdy jedla s náma, ale asi všechny tři holky jsme asi jedly spolu...

V: A tenkrát to společné jídlo..dělalo ti nějak problémy nebo jsi to brala úplně normálně?

I: No, já jsem si tam připadala.. protože jsme tam byly všechny.. já nemám ráda pořád ty vzpomínky na ty nedělní obědy... jako že to bylo něčím hrozný jako že... já nevím, jestli to bylo tenkrát tím jídlem nebo tím, že tam byly všechny...a mluvilo se o mě a všichni to slyšeli... že se mluvilo o tom, jak je ten bobánek hroznej sígr.. ale teď fakt nevím, jestli jsem to vnímala přecitlivěle, že to bylo jídlo nebo následek toho... já nevím....

V: A to jsi tenkrát neměla ještě žádné problémy s jídlem...?

I: Ne, to jsem měla ty úzkosti... to jsem byla magůrek, že jo... a ten svůj status jsem si hezky udržela doteď... to jsem chodila k tomu psychologovi, to mi mohlo být tak 8 až 12...že to začalo kolem těch osmi, když jsme se přestěhovali tam... a nevím, kdy přišel prostě ten zvrat, kdy jsem to začala řešit...a já jsem... tak to mi mohlo být patnáct, šestnáct jsem prosila mámu, jestli bych nemohla nechodit na ty obědy v neděli...že je mi to nepříjemný...a že ať víc domluví holkám... a že pak to vzali líp, protože jim asi něco řekla... a pak už do mě tolik neryly...

V: A teď se scházíte u toho nedělního oběda? A tam už to probíhá v pohodě?

I: Ne...ne právě, že furt asi...to se koukají zase na jídlo...že to je jako... - tak, bobánek nedoedl, jo? – a tak jako takový ty...

V: Takže ty holky jsou pořád sarkastické?

I: Mmmm...

V: A deprese u vás v rodině nikdo neměl?

I: Ne... akorát ta prostřední jednou chodila před maturitou k psychologovi, že si jako nevěřila...ale žádný nic takovýho...

V: Závislost na alkoholu u někoho?

I: Ne...jakoby... ne.. jako... že naši dost pijou, ale neopíjejí se... třeba táta přijde a dá si panáka... to už jsme s ním právě řešili furt.. a on říkal, že když nám to vadí, tak že toho nechá, ale nenechal...ale nikdy jsem ho neviděla ani opilého... jo, to do sebe pořád něco lil, ale že by se jako opíjeli, to ne... že jako pijou rozhodně každý den a tak, což už je prý závislost, ale jako.. a že já mám takový strach, co tam jako je... že pijou spolu, že...si dají jako vždycky panáka, když se přivítají spolu...panákem...

V: A každý den?

I: No, já nevím, třeba když tam nejsem, tak to nedělaj, ale vždycky když tam jsem, tak to dělaj... a pak jakoby, když přijdu domů večer pozdě tak tam seděj a maj otevřený vínečko a povídaj...a jako to asi není nic hrozného.. nic se neděje... ale je to pořád takový trochu riziko, mě to přijde...my jsme to právě řešily i s holkama.. ale neopíjejí se... no u nás je takový kladný vztah k alkoholu... jo babička ta je alkoholička, ona žije sama a kolem osmý už nám volá ožralá...ale jako není to, že jako fotr přijde ožralý z hospody... no mě to ani nevadí, že pijí, ale mám spíš trochu strach, aby se jim to nějak nezvrhlo...a já jsem jim to říkala a oni jako ... třeba když je velikonoční půst 40 dní, tak oni prostě nepijou, to není problém...

V: Mohla bys mi říct, jak vypadala rodina předtím a potom, co se dozvěděla o tvém problému, jak jí to změnilo?

I: No, změnilo to hodně jakoby ten tátův postoj...a myslím, že to zasáhlo i holky, že se víc tak nějak jakoby ptaly... jako že ho napadlo prostě, že je víc bere toho člověka.. že nás

bral tak jakoby povrchně...že se podle mě tak nějak rozcitlivěl, což si myslím, že se projevilo i na sestřích, že se změnil ten přístup...k nám všem...

V: Takže se změnila i jejich snaha vás víc pochopit?

I: Jo.. asi jo.. no u maminky ten přístup ke mně...tak rodina se nezměnila...ani její chod...nezačalo se jinak vařit... u nás se totiž vždycky vařilo zdravě... jako že by se kvůli mně něco změnilo to ani ne...

V: A fungování rodiny před a po, když to zjistili?

I: No, já mám pocit, že se to nedotklo nikoho z rodiny...No, myslím si, že holky teď mají o mě větší strach...jsou z toho jakoby smutný... mě maj rádi.. ale to spíš v těch vyhocenejch situacích, když mě vidí brečet...ale že by se nějak ten kruh... to si myslím, že ne.. to každá měla nějaké zdravotní problémy a to se vždycky řešilo nějak stejně...takže se nedá říct.. žádný dramatický změny... to máma mi řekla hned na začátku, ať nečekám, že bude vařit nějak zdravěji...nebo že mi bude dávat nějaké úlevy, že by to nic neřešilo...což měla samozřejmě pravdu...

V: A maminka někdy s tebou navštívila toho psychoterapeuta nebo dr. Krcha?

I: Jo.. byla tam třikrát... se zamilovala do pana doktora Krcha, takže tam chodí za ním... na ta setkání pro rodiče... táta tam byl dvakrát a máma třikrát...

V: Ty už jsi něco říkala, jak ses cítila v rodině. Jak se to vyvíjelo, když začneme někdy od těch tvých jedenácti až do současnosti?

I: Mě přijde, že jsem tam nikdy nebyla přirozená... já jsem bývala jakoby takový zlobivý dítě, že jsem se jakoby tak trhala... jsem měla takový divný.. dost divný kamarády... jedna moje kamarádka je podle mě už alkoholička.. v osmnácti letech... jsou tam lidi, co třeba měsíc nechodí do školy.. a tak.. a já se jich tak nějak držím... já jdu třeba odpoledne taky místo do školy tak na kafe.. ale to se na střední dělá... to není žádné zvlčení...a takže se tak nějak držím, že i když vidím, že lidi nechodí do školy, ale pořád se s nimi můžu kamarádit... no, ale vím, že kdybych řekla mámě.. - je to byla sranda, jsme nebyli jeden den ve škole - ...tak by mě s nima nikam nepouštěla... takže, když se mě ptá na moje kamarády, tak říkám, že jsou strašně dobrý a fajn.. že prostě mě to.. že já jsem s nima nijak nezvlčila, si myslím.. že nejsem úplně blbá asi... no a doma mám pocit, že co udělám se jim nelíbí, že jsem se tam nikdy nemohla uvolnit... a říkat, co chci říkat.. protože jsem vlastně ani nic říkat nechtěla.. prostě tam vždycky mluvila ta prostřední a ta řekla všechno... a viděla jsem, že mámu to i kolikrát štve... že teďko jako vypráví, jak se tahá s nějakýma klukama... ona měla jako před rokem nějakého kluka a teď je taková rozlitaná... a že to mámu hrozně jakoby bolí, když slyší co dělá...a ona... - tak co, jsem mladá - ...a prostě jako kdybych to já dělala, tak nemám potřebu to říkat mámě, aby si myslela, že jsem ještě větší...něco... takže takhle to...a pak jsem si tam připadala, že mě pořád za něco hodnotěj...sestry teda...protože ty o mě věděly víc, když se mnou chodily do školy a tak...jsem se jim víc míň a míň otvírala asi...

V: Takže sestry si tě všímaly a když mohly tak tě kritizovaly před rodičema?

I: A tak jako ne...no jako ano, ale já mám teď hrozný pocit, že jim hrozně křivdím teď.. ale vlastně je to pravda...no, protože doma jsem se prostě... mě přišlo, že když jsem doma, tak musím být s maminkou a ne, že bych byla v pokoji a tam si četla nebo co lidi dělaj doma.. mě to prostě... já zírám, když mi někdo řekne, že byl doma a koukal na film...sám v pokoji... to se prostě asi dělá... ale to mě prostě nikdy nenapadlo, že když mám být doma, tak.. když jsem doma a jsem nahoře, tak mě máma volá, ať si s ní jdu povídat...že

jo... že jsem málo doma jasně...ale prostě je to pořád takový, že jsem tam z povinnosti... takže se tam ani teď necítím dobře... no, já jsme měla takový úkol, že na stacionáři mi řekli, že když jsem tak málo doma a tak rozlítaná, že budu každou sobotu celý den doma... no a to se mi ještě ani jednou nepovedlo.. prostě tak do šesti a musím ven... no, já mám i strach být jen sama se sebou... protože se moc jako nemám ráda.. mě se sebou není moc dobře a radši jsem s někým jiným než sama se sebou... Třeba jsem zjistila, že je lepší než být sama se sebou doma, tak jsem radši sama se sebou v kavárně...kde se prostě nemusím bát...ted' už jsem to...ale je to třeba tak rok zpátky, kdy jsem se řezala jakoby... jsem se jakoby sebepoškozovala... no a to byla jedna z věcí, které jsem chtěla nechat...mě to přišlo už moc s tou bulimií... že jsem právě utíkala z domu, protože v kavárně bych se nepořezala...

V: A teď už to nebývá?

I: No naposledy asi.. v listopadu...

V: A co ti to přinášelo, proč si měla tu chuť se říznout?

I: No, předtím jsem byla na sebe hrozně naštvaná... z toho, že jsem jedla nejdřív a pak jsem měla takový večírky prostě, kdy jsem se přejedla, zvracela, pořezala... no, já jsem měla třeba i problémy se spánkem, jsem dlouho nespala, protože jsem měla takový specifický pocit nechutnosti...mě bylo nechutno ze sebe... já jsem se prostě budila tím, že jsem na sebe šahala a prostě jsem byla moc velká... a z toho mi prostě, z těch pocitů mi pomáhalo to pořezání...třeba...já jsem třeba v noci šla do kuchyně.. se pořezat... no, já jsem neměla přejíst a přejedla jsem, neměla jsem zvracet a zvracela jsem ... a tak jsem se za to pořezala... a pak jsem se trestala i za to, že jsem vůbec jedla...

V: A maminka to ví?

I: Ne..to si jenom sestra všimla...máma to snad neví ani do teď'...no, sestra si toho všimla teď'ko nějak.. asi před třema měsíci, když už věděla, co mi je.. ale že je to všechno stejnej problém, tak ať to neřeší...se ptala... a já jsem jí říkala, že se fakt nechci zabít, že jde jen o tu bolest a že to je prostě to, co řeším na stacionáři... tak ať to nechá bejt... no a mamce to říkat nechci, bylo by jí z toho jenom smutno...asi by mě neseřvala, ale nebylo by to k ničemu...

V: Co by jsi změnila na své rodině?

I: No, já bych chtěla, abychom se brali nějak tak spíš víc tolerantně. ...abych se nemusela bát říct mámě to, co dělám ráda... ale že by z toho.. já nevím, co bych řekla, ale třeba to, že jdu z kamarádama prostě do hospody.. že nebo to...že.. jdu na procházku... ale to je taky můj strach, já myslím, že by se mi nestalo nic hrozného, kdybych řekla, že jdu sama na procházku.. ale mám strach z toho, že si zase budou říkat... že mi nebudou věřit nebo co... tak nějak to... uvolnit atmosféru... mě přijde, že je to tam moc podrobovaný moc celkově zkoumání a filtrování informací.. a to já mám tam takovou hnusnou mlhu ve všem...to je možná tím, že jsem jim tak dlouho lhala...že i tím jako...asi bych chtěla, aby mě máma brala tak nějak jinak...

V: Jako už jako dospělou?

I: ...spíš svéprávnou...dospělou.. to.. nejsem dospělá...nebo jsem měsíc dospělá... jsem na střední a ještě studuju...ale si myslím, že ostatní v mém věku to mají dost uvolněnější než to mám já... a je to taky takový, že to jsou často nejstarší děti a mají třeba mladší rodiče a tak...vlastně mě štve i to, že když řeknu že přijdu v sedm a pak mi píše kamarádka, ať s ní jdu na kafe a já volám domů, že přijdu později, tak mi máma řekne, že ani náhodou...

oni jsou třeba v divadle, takže tam ani nejsou, ale prostě řekla jsi, že přijdeš v sedm... tak asi takhle...a je to zbytečný hrozně zbytečný... to mě štve, že když to nemá žádnéj jinej smysl, než mě tak nějak vychovávat...tak bez významu... jednou jsem to chtěla mámě vysvětlit, že je to blbost a tak nějak to vzala... tak doufám, že to půjde... ale nemají proč se bát.. jako mají.. jsem mladé děvče a neměla bych se po nocích toulat Prahou, že jo, to je samozřejmě pravda... ale já si myslím, že to, že jsem děvče mě nemá v ničem omezovat...

V: A ještě něco by jsi změnila?

I: To si myslím, že by podle mě změnilo všechno, takže už asi ne..

V: A co ti chybělo v rodině...nebo chybí?

I: Asi to.. kamarádský... mě štve, že když je mi špatně, smutno, tak úplně poslední místo kam bych jela je domů... že prostě tam...asi je s kým, ale já to asi neumím moc...jako kdybych přijela s pláčem domů, tak se určitě nic hroznýho nestane ... že mě prostě máma obejmě, ale nemám pocit, že by mi to pomohlo.. to mi asi chybí.. no.. no jako chybí, já si to nahradím nějak...ale myslím, že by bylo supr, kdybych mohla přijet a pak bych tam mohla rovnou už usnout...já se vynadávám někde venku a pak ještě musím absolvovat tu cestu domů...a je to všechno takový...

V: Teď jsem tomu moc nerozuměla...kde usnout?

I: Ne, jsem myslela jako i z praktickýho hlediska by to bylo lepší, kdyby ta útěcha byla doma, že když je ta útěcha někde venku, tak potom utěšená už zase musím jet domů jako spát... a to už mě zase rozruší a tak jako...když o tom přemítám... ale já to jako zvládnou bez toho, ale asi mi to chybí... není to, ale nevím jestli mi to chybí...

V: A co ti chybí, pojmenuj to...

I: Asi to bezpečí domova... bezpečí před okolními vlivy ano, ale ne v bezpečí před sebou třeba... Já třeba hodně křičím...když se ventiluju... když se nemůžu řezat, když nemůžu zvracet, tak chodím křičet...neřežu se nezvracím, tak křičím... a doma právě křičet nemůžu..

V: A kde křičíš?

I: Na ulici křičím.. to si nikdo nevšimne, nebo pak si řeknou večer.. - viděli jsme dneska řvoucí holku venku - ... jako, to je každému jedno... si říkám, co je jim do toho... tak křičím.. a taky si říkám, že mě už asi nikdy neviděj...ty stejný lidi... že si třeba řeknou... - no, tak vyhrála sportku nebo jí bolí noha - ... nebo tak něco... nevědí, že to dělám pravidelně... já tak pobíhám po Praze...

V: Takže, když to shrnu, tak Ti doma chyběla tolerance... aby ti víc dovolili?

I: Jo... jo. Já bych jako... samozřejmě, já jsem vždycky záviděla, že jako ostatní děti můžou být víc venku než já... třeba když je to z toho důvodu, že já bydlím... jako že mi to dovolej nebo nedovolej... jako ano... bych chtěla, aby mi víc dovolili, ale abych byla schopna pochopit, že mi to nedovolí z nějakého důvodu, který je pro mě dostatečnej... to je jako slepost toho zakazování... ten důvod, že jsem mladá a holka mi nepřijde jako dostatečný... a s tím, že nedělám...jako jo, dělala jsem průsery, chodila jsem pozdě domů, ale už je to prostě dva roky.. teď jsem hodná...co se týče jakoby výchovy...

V: A na těch vztazích mezi vámi bys co změnila?

I: ...já bych třeba.. co bych chtěla, abych já změnila... bych já chtěla bejt jakoby... umět to vydechat líp.. nějaký věci... ne... já myslím, že reaguju dost přehnaně.. to je to, co bych chtěla změnit já jako.. a... chtěla bych změnit, aby se oni ke mě chovali... asi už nic... já už jsem jako proti holkám, tak jakoby obrněná... nebo prostě to trochu obrečím, ale nedokážu si zas představit co by se stalo... nedokážu si představit, že by to bylo tak... - a jak ses ráno vyspala.. a dobré ráno...- to by takhle asi nemohlo fungovat.. já neříkám, že jsem pořád v nějakém teroru nebo tak, to je všechno takový cynický a sarkastický a to je hrozná sranda všechno... to není jako že by to byla černá díra... to mě přijde jako.. všechno vtipný, ale.. ale prostě...

V: Ale tobě to někdy vtipné nepřijde...

I: ...mě to prostě vtipný nepřijde, no.. tak nějak.. ale oni to nemyslej zle... na jednu stranu mě to mrzí, ale zas si říkám, že... že pak mi řeknou, že se mnou není žádná sranda, když si to беру tak osobně.. a je to... protože oni to tak myslej... já si myslím, že jsem už docela otrlá... že už se za to stydět nemusím... že když zvládnou bulimii, tak to zvládnou i tohle...

V: A na mamince by jsi něco změnila?

I: ...no tu její mateřskost, no...by bylo myslím hrozně supr, kdyby si našla nějakou jinou zájem... a kdyby si vzala sebe jako osobnost a ne roztrojenou osobnost do nás tří... to jakoby, myslím, bylo dobrý pro mě i pro ni...

V: Takže máš pocit, že to s tou mateřskostí přehání, že tě jako by připoutává k sobě?

I: Mmm, a myslím si, že si tím hrozně ubližuje.. to by fakt asi nebylo zdravý, kdybych se tímhle nechala... že prostě... tak nějak se mám taky rozvíjet, že jo.. a že jsem jako...že zase dělat všechno pořád, co si myslí maminka, to je podle mě už... už blbost... takže teď se rozhoduju, co budu dělat za vejšku... třeba si říkám, že to poslední do čeho jsem si nechala kecat je, že jsem kvůli ní nevzala jednu práci v kavárně.. a to jsem prostě vždycky chtěla takovou příležitost jakoby za studia... to by byla fakt dobrá.. a chtěli mě a takhle jako...a já jsem se na to vykašlala, protože maminka nesouhlasila jenom z toho důvodu, že je tam zakouřený prostředí a tak... že to už mi moc zasahuje do toho, o čem budu jednou vyprávět svým dětem...

V: A na tatínkovi by jsi změnila?

I: ...já mám s tím hrozný problém někoho měnit... si myslím, že se mám změnit já.. já bych na něm nic nezměnila, jenom bych změnila na sobě.. aby mě tak neštval.... bejt takový nějaký normálnější, no...tak nějak.. já nevím...

V: ...být komunikativnější, zajímat se víc o tebe...?

I: No, to asi ani ne...

V: Myslíš, že ten zájem od maminky ti stačí?

I: No, až moc...(smích)...dalšího rodiče k tomu nepotřebuju... ale asi, aby si víc všiml maminky...jako aby jí dal přednost před svými kamarádama a nenechal ji doma, když je nemocná..a tak.. třeba...aby nebyl takovej kritickej, třeba k sestřám... ke mně není kritickej... možná nemá proč...mě vadí i jak mluví s tou starší.. ona je fakt dobrá v tý škole...a jeho štve, že studuje v Čechách... a ne někde v Dánsku nebo co to chtěl... a tak mě přijde, že spíš by jí měl chválit než jí to... ale ke mně je hodnej...

V: Ale přesto by sis přála, abyste byli takový kamarádštější...

I: Mmm, jo..

V: A s maminkou jste kamarádky?

I: S maminkou jsme máma a dcera...tam je to podle dost takový... jako že se u ní vykecám, to jo, ale...

V: Chybí ti tam to pochopení, u maminky, u tatínka...?

I: Ani ne... nějaký pochopení... já nevím, co jako... já před ní prostě neřeknu všechno, že prostě jsou věci, které mi přijde, že nejsou pro ní.. Jako máme ten... ten matka-dcera, tak je to tam hrozně cejtít, jak máme každá ten svůj status....a tak nějak jedem... ona taky z té své pozice neuhne, že.. že jenom když je fakt hodně... když já nějak...jednou se stalo, že mi řekla, že mám bejt nějak v deset doma a já jsem jí prostě v devět napsala, že přijedu později a ať se nezlobí.. a pak jsem si všimla, že napsala jako že ne, ale já jsem napsala, jako promiň mami, ale já fakt přijedu později, že jsem ji neposlechla.. a to už se tak jako přehodilo, že mi řekla ok, tak dávej na sebe pozor a přijed' a neměla jsem průser...to asi proto, že jsem z toho postavení nějak jako uhnula, že jsem neposlechla prostě... mě bylo tenkrát fakt blbě a nechtěla jsem jezdit domů ... a to nějak šlo... mamince se prostě neříká všechno.. u mě, i když ostatní holky můžou...tak nějak, aby mi příště dovolila...když jí třeba řeknu, že jsem něco zkazila, tak mi to příště nedovolí, třeba... že jako třeba, když se pohádám s přítelem a je třeba středa a v pátek jsem byla domluvená, že budu u něj spát, tak mi to zakáže, protože jsme se pohádali.. přece nebudeme řešit věci přes noc... ona by se zas bála, že to budeme řešit nějak špatně... takhle no... takže vycházím z toho, co aby... což mě štve taky na mě, protože to je hrozně neupřímný chování...takový jako hrozně vyčůraný...ale zase vím, že to jinak nejde... že bych musela jinak zase něco obětovat a když mi to přijde zbytečný, tak to prostě nechci...

V: Kdybys měla ze svého dětství vypíchnout nějaké důležité momenty, které si myslíš, že tě ovlivnily... které pořád jako v tobě jsou...?

I: No, to je třeba... když jsme byli ve Skotsku.. to bylo asi před deseti lety...to mě bylo osum, devět... tak tam si pamatuju, že jsme byly u moře a tam hrozně foukalo a já jsem byla se sestrou na pláži, měly jsme takové lehátko nafukovací.. a tam bylo hrozně studený moře.. jsme měly nějaký neopreny nebo co... no a hrozně foukalo a byly jsme tam samy na té pláži a to lehátko ulítávalo do moře a já jsem pro něj chtěla běžet a sestra mě držela, jako že nesmím, že prostě to je strašná sranda, že to lehátko ulítne.. a to bylo poprvé, co jsem dostala strašný hysterický záchvat...že mě to prostě.. já jsem se s ní prala... a od té doby nesnáším, když mě někdo v něčem fyzicky zabraňuje, v nějaký cestě... já jsem se s ní prala, chtěla jsem běžet pro to lehátko, ono potom odfoukalo úplně do moře.. ona mě potom pustila, tak jsem šla a tak jsem pro to plavala... a pak jsem se začala... ne jako topit, ale prostě.. prostě to... jsem neuměla zas tolik plavat a tam byly vysoký vlny a všechno...a prostě mě potom vytáhla a hrozně se tomu smála, že bych byla schopná se utopit kvůli blbýmu lehátku... prostě se teď neumím ovládnout, když mě někdo stojí v cestě, když třeba někam jdu... Já se třeba zaměřím na nějakou úplnou blbost... třeba moje tělo, to je potom největší problém...

V: Jsi říkala, že ti vadí, když ti někdo fyzicky brání...

I: No, to jsem si tak nedávno stanovila...že to jsem řešila s přítelem, proč mi to tak vadí...dlouho mě trvalo, než jsem na to přišla... protože mě to fakt hrozně vytáčí, já jsem potom nepřítelna...

V: A někdo ti ve tvém životě ještě fyzicky v něčem bránil?

I: No.. ten kluk asi ve třetí třídě, jak mě zavíral do výtahu... to je prostě taková ta bariéra tam, že se mnou jezdil nahoru a dolů asi půl hodiny prostě... no a já jsem mačkala čudlíky a nemohla jsem vystoupit... pak se strašně stejná situace stala v Thajsku.. to byla šestá třída.. to mi mohlo být dvanáct, třináct... jsme byly s našima, já a sestra... no a byla jsem v hotelu a jela jsem do bazénu ve druhém patře asi ze čtvrtého patra a měla jsem na sobě plavečky, přes to nějaký župan.. oni tam ti lidi tak jezdili...a přistoupil ke mně v tom výtahu nějaký Arab a zase jezdil se mnou nahoru dolů nahoru dolů a sundával mi ty plavečky... jako nic se nestalo...já nevím, jak je to možný, ale nestalo... on se jako tak na mě mačkal a sundával mi ramínka... a pak mi sundal jedno ramínko... a pak se otevřely dveře a já jsem utekla...no, se mohlo něco stát... a to je prostě takový to, že nemůžu utéct no... no mě vždycky tak někdo vlez do cesty a mám prostě strach... to bylo v Paláci Flora... a to bylo už dost pozdě a já jsem šla na záchod... a tam na chodbě stáli dva chlapi a to... a já jsem jim tam proběhla...a to je furt, ne furt, ale často...nebo ne často, ale když, tak dost.... já z toho mám asi... já jsem třeba nevydržela bejt v bytě u přítele.. protože tam byl doma a byl tam pán a já...já nevím, jestli to s ním souvisí... a tam byly dva a já jsem to tam nemohla vydechnat a byla jsem nervózní.. já nevím, jestli to s tím souvisí, ale je to podobnej pocit... jako já se hrozně bojím lidí... jako že... nevím čeho jsou schopný... jako nevím, jak je možný, že mě ten Arab neznásilnil... jako klidně mohl... je to proto, že tam právě přišli lidi...kdyby ne, tak...ale jinak se mi nic nestalo... my jsme se s tím přítelem třeba rozešli kvůli mně, protože jsem se před ním strašně styděla za sebe... jako nemyslím nějakou sexuálně...nebo tak... já jsem ho měla hrozně moc ráda, abych se před ním uvolnila.. tam nešlo o žádný to fyzično.. spíš z nějakýho psychickýho...to já se nebojím.... No, já jsem jinak udělala velký pokrok ve svém... já jsem měla takovou dost problémovou kamarádku a ta mě tak dost psychicky ničila...šest let na gymplu jsme byly nejlepší kámošky a jí potom tak nějak hráblo... a nějak prostě jsme se navzájem podle mě dost... mě na ní dost záleželo, teda záležel furt a ona toho dost zneužívala... to je ta alkoholička.. ona přestala chodit do školy a já jsem kvůli ní musela spoustu věcí zařídit... ale to jedno.. od ní už se právě odřízla... jsem doufám našla sílu, že se už od nikoho jako nenechám... že to jakoby nějak psychicky zvládnou, mám pocit... i když je to pro mě hrozně paradoxní, že prostě o čem mluvíme, je to nějakou známkou lability... nebo něčeho takovýho... prostě si připadám, že mě už nikdo do toho kecat nebude...

V: A ty nemáš nějakou kamarádku... nejlepší?

I: No, mám jednu, ale.. je to takový.. ale asi ne.. aspoň ne takovou jakou bych potřebovala nebo chtěla...

V: A měla jsi nějakou v životě?

I: No tady tu, ale to je takový prototyp těch mejch kamarádskejch vztahů ze základky...tak jako.. že jsem tam byla pro ní.. a tím mě měla radši než ostatní.. to je ta problémová, co mi řekla na to, když jsem jí řekla, že zvracím, že jsem blbá kráva...ať si to řeším sama.. a takhle to i bylo, ty moje problémy byly dost marginální oproti jiným...a tak... a tu jsem právě tak snad nějak tak odřízla... jsem zjistila, že když jsem s ní někdy mluvila, tak jsem potom i zvracela...a že mě to narušovalo i tu léčbu.. takže tak.. a teď ta normální kamarádka, kterou mám, tak je prostě fajn... jenom je to takový, že naslouchá a tohle, ale nikdy nic neřekne, že je taková bez názoru... ale je hodná...

V: A jak si vzpomínáš na svou pubertu?

I: ..no, to jsem tam dělala ty výtržnosti...to jsem tak nějak byla našťvaná...ale tak nějak si myslím, že to byl běžný průběh puberty.. já jsem jenom do toho míchala to jídlo a byla

jsem o to vychcanější... vyčůranější... že jsem prostě se vším hrozně blbla, ale vím, že jsem na mámu byla docela hodná, že jsem se hrozně snažila, abych nebyla jako ta prostřední... myslím, že jsem měla docela klidnou, co se týče těch vztahů s rodičema... že jak jsem vždycky viděla, jak ty ostatní řvou na své mámy do telefonu, že jsou krásy a bůhvíco, tak to rozhodně u nás nikdy nebylo... já jsem byla hodná, jenom jsem dělala věci za jejíma žádama... si myslím, že jsem na ni byla vždycky hodná...docela... a se sestrami se to fakt zhoršilo... že jsem už nebyla tak tolerantní nebo přetolerantnější a že jsem si toho nenechala tolik líbit...takže to bylo jakoby takový bouřlivější určitě...

V: Dáváš něčemu příčinu, jako těm tvým problémům, co se objevily v těch třinácti letech?

I: Právě, že ani ne.. nemám žádnou událost nebo něco.. co jsem sama zjistila za ty tři měsíce ..a fakt mě to předtím nikdy nenapadlo a teď je to jasný... možná je to úplně zbytečná informace.. že to všechno vychází z toho, že jsem nikdy se sebou nikdy nebyla spokojená... a předtím to bylo, že ty úzkosti byly z toho, že jsem nedostatečná v něčem...jako ne jen, ale byla to jedna z příčin... ale nevím, proč bych se měla tak podceňovat... ale žádnou událost, žádný... žádná taková, která by byla ta rána...mě to kolikrát štve, že to nemám na co svíst... já jsem na sebe nikdy nepohlížela jako na něco o co se mám starat...a teď to dělám...třeba i to, že pravidelně jím, je pro mě dobře... jako že jsem na sebe hodnější... ale ještě mě to pořád na sobě ještě rozčiluje, to že jsem na sebe hodná...

V: Jako máš pocit, že si to nezasloužíš?

I: No, že to moc přeháním... já koukám vždycky na ty ostatní, ti taky na sebe nejsou hodní.. nebo taky nedělají nic pro sebe dobře... ale přitom to není pravda, přitom dělají...ono to je takový, já nevím.. asi to moc přeháním... že už jsem dlouho jako.. nebyla.. takže jako by se mám pořád dobře, tak proč bych si měla dělat ještě víc dobře, přitom se zase tak dobře nemám... ale přijde mi prostě, že... jako určitě si myslím, že jsem na dobrý cestě... Doktoři mi řekli, že se mám zaměřit na svou osobu a kašlat na ostatní a tak to teď budu dělat a jsem zvědavá, co z toho vyplyne... ale je to všechno lepší, teď jsem víc začala řešit sama sebe, předtím jsem řešila jenom to, že jsem nechutná...ale teď řeším, jak to udělat, abych si připadala dobře...

V: A co si tak pro sebe uděláš dobře...?

I: No... takže třeba...jako... nekejevnu na všechno... když se mi třeba za někoho nechce vzít službu v divadle, tak si jí nevezmu, protože jsem raději chtěla být jinde, třeba... nebo i to, že jsem se rozešla s tím klukem, tak to je pro mě taky dobře...vlastně je to jenom pro mě dobře...

V: Myslíš, že ten kluk tě nějak stahoval nebo neměl na tebe dobrý vliv?

I: No jako...co mě štve nejvíc je to, že ten kluk před tím mi říkal, že jsem tlustá... a tak... a já jsem s ním potom chodila další rok...

V: A proč ti říkal, že jsi tlustá, když jsi nebyla tlustá?

I: No, protože on byla anorektik skoro.. no nebyl anorektik, ale vážil stejně jako já.. jeho maminka byla podle něj tlustá.. a to měla 55 kilo ve svých 45 letech... to by takovej magor trochu... no a ten byl na mě docela zlej vlastně... s ním jsem byla hrozně dlouho.. no a tenhle je na mě zase hrozně hodnej.. a to nějak nejde...

V: Takže proto ses s ním rozešla, že je na tebe moc hodnej?

I: No, že si to prostě nezasloužím...(pláč)...ono to je hrozně čerstvý...

V: A jak to vzal ten rozchod?

I: Já jsem mu prostě chtěla říct, že ho nemám ráda, aby... to je prostě debilní důvod.. ale mě to přišlo, že je to pochopitelnější, než kdybych mu řekla že to... on ale není blbej, no...on řekl, že ne, že si myslí, že ho mám ráda a že si myslí, že nemám ráda sebe a že si myslí, že by mi mohl pomoci k tomu, abych se měla ráda... A já myslím, že to není pravda, že si to musím nějak sama nejdřív... protože on taky měl deprese...tak mu to taky nepomáhalo se se mnou tahat... on měl takový špatný dětství... a celý dětství trpěl nedostatkem lásky a já prostě nemám ani nedostatek lásky, ale sebelásky, že jo... a nějaký jakoby... abych mu dávala, já prostě tolik lásky v sobě nemám....takže to nějak... to je takový hrozně hloupý, protože on dobře ví, co je to za důvod...

V: Nepokoušel se ti to rozmluvit?

I: Jo, to pokoušel.. on mě má jako dost rád... myslím, že jsem ho ponižovala tímhle tím, protože to je potřetí, co jsem mu tady to řekla...že ho nemám ráda... a on my řekl, že ho mám ráda a já jsem si myslela, že ho mám hrozně ráda.... že s ním tak hrozně zametám a to se mi nelíbí...si myslím, že bych měla být radši sama...

V: Máš pocit, že jsme ještě něco neřekly o tvé rodině?

I: O rodině... já nevím, mě to až teď přijde, že jsem nikdy neměla prarodiče.. jako měla, mám prarodiče teda... ale dědeček od tatínka je takovej hnusnej dědek a vidíme ho dvakrát za rok a babičku teda tu máme v Praze a ta je fajn, ale je prostě taková... chlastá no... a druhá babička je v Bratislavě právě.. že jsme nikdy nebyly takový ty babičkovy děti, co jezdí na chatu... to mě přijde, že se tím lišíme tak nějak...

V: A máš pocit, že jsi byla ochuzena o to, že jsi nebyla třeba o prázdninách u dědečka?

I: No třeba dědečky... jako babičky jsem měla, ale dědečky ne, tak mě to štve... druhý dědeček měl to, on měla alzheimer, takže tam to..

V: A nechtěla by jsi zlepšit právě ten vztah s těmi sestrami?

I: Ne.. ono se to...já si myslím, že se tolepší, až se začnem brát tak nějak.. nebo až mě začnou brát.. ale už je to lepší.. už se i bavěj i s mejma kamaráda a neříkají o všech, že to jsou úchylové a tak no... ještě bych řekla, že jsme tak nějak s holkama byly nucený držet spolu, že když někdo z nás, když jsme byly úplně malý, když té starší bylo osm nebo tak.. takže když někdo z nás žaloval, tak vždycky dostal ten, kdo žaloval a ne ten, kdo to udělal... že naši s náma prakticky moc nechtěli mluvit, protože chtěli abychom to všechno řešily my ve třech, což to potom byla takový uzavřená společnost a tam se mohlo díť úplně všechno, třeba mi mohly říkat, že mě budou škrtit, ale prostě se to nemohlo říct rodičům...takže to byla naše další specialitka...

Děkuji za rozhovor.

9. Rozhovor s Aikou (21 let)

Rozhovor ze dne 14.2.2013 – přepis z diktafonu

V: Můžete mi popsat svou rodinu?

I: Tak žijeme teda všichni, mamka, taťka a ségra. Ta teď teda bydlí v Praze, už taky nějakých deset let, má svůj byt, ale jinak já si opravdu nemám na co stěžovat, měla jsem krásný dětství, měla jsem prakticky to, co jsem chtěla, ale ne to rozmazlený dítě, takový to, zasloužíš si tohle.. a tak.. když jsem něco chtěla, tak jsem proto i něco udělala. Já myslím, že můžu jenom chválit.

V: Takže ta rodina z hlediska vztahů a komunikace, jak to tam vypadalo?

I: Já myslím, že ta komunikace byla vždycky v pořádku možná občas byly trošku nějaká témata tabu, třeba téma kluci, to bylo u nás takový dost tabu, že ani já jsem dlouho žádného ani neměla vlastně a proto se třeba občas událo, že některým holkám jsem třeba záviděla, že mají maminku kamarádku, v uvozovkách, že se s ní dokážou spontánně o čemkoliv bavit a nemyslet při tom na to, to je ten můj rodič, asi bych neměla něco říkat... Takže u nás trošičku jenom tady v tom bylo, že se to nějak neřešilo nebo to, ale jinak máme ten vztah matka-dcera, není to ta kamarádka, ale i tak je prostě ta komunikace... když je třeba, dá se úplně o všem povídat. Stejně jako s taťkou teda, kterej je, oba dva mi jsou strašně velkou oporou, takže.. a se sestrou já si nepamatuju, že bysme se někdy hádaly...

V: Takže žádný konflikt se sestrou...?

I: Ne, co já si pamatuju, tak nikdy v životě žádný nebyl.

V: A se sestrou jste si hrávaly, máte na to dobré vzpomínky?

I: To já si právě nepamatuju, tím jak vlastně.... ona odešla studovat vlastně do Plzně a to já už si pamatuju opravdu jen ty chvíle, kdy já jsem byla doma sama a ségra občas přijela. Takže když jsem byla dítě, tak určitě, to máme i někde nahrané na kazetách, že si hrajem a věnovala se mi, ale že bych si já pamatovala, že jsme si nějak hrály... tím jak je o deset let starší, tak přece jenom ona, když ona nastoupila na vejšku, tak já jsem byla na základce, takže to jsme se trochu mýjely tady v tom, takže tohle si úplně nepamatuju, ale konflikty jako... já má pocit, že jsme jak napojený dvojčata, že to opravdu nikdy nebylo... My se dokážeme o čemkoliv bavit, o čemkoliv vážným, o čemkoliv vtipným, kdykoliv a kdekoliv.

V: A dalo by se říci, že ta sestra byla tady v tom kamarádka, že nahrazovala ten kamarádský vztah s mamkou?

I: No, já myslím, že asi jo.

V: Jí jste se nebála nic říct, třeba i o těch klukách?

I: Jo, opravdu to jo.

V: Takže komunikace u vás doma probíhala bezproblémově, nebylo nic, co byste tomu mohla vytknout?

I: No, tak když nepočítám takový ty... ve škole jsem zatajila pětku a sem tam jsem zatajila poznámku, takže jako.. jinak si myslím, že se dalo opravdu o všem komunikovat, že to jsou chápvaví rodiče.

V: A co se týká vyjadřování emocí doma, tam nebyl žádný problém?

I: Já myslím, že taky ne. Asi jsme si, já si moc nepamatuju, jestli jsme si do očí někdy řekli to, mám tě ráda nebo to.. ale asi určitě to tam někdy bylo, ale spíš než slovně jsme si to vyjadřovali nějak...

V: Takže i nějakou tu fyzickou lásku, kdy vás prostě pohladili...?

I: Jo, určitě. Takže to si myslím, že to bylo možná víc než ty slova nebo jsme si to třeba.. občas jsme si jenom, když jsem něco provedla, tak jsem jim napsala na papírek vzkaz, že se omlouvám, že je prostě mám ráda a to... měla jsem tam třeba odpověď nebo druhý den mi na to odpověděli, takže jsme zvolili tuhle taktiku a spíš to fyzický, no...

V: Takže třeba i oční kontakt byl?

I: Jo, to nebyl vůbec problém a není doteď.

V: A jak byste hodnotila svou rodinu ohledně vzájemné tolerance mezi jednotlivými členy?

I: Tak to já si myslím, že se snažíme navzájem jeden druhého tolerovat, no... Když já vím, že něco někomu vadí, tak se to snažím nedělat, máte občas nějaký svoje zajeté zvyky, který opravdu...s nima nic neuděláte, ale tolerance si myslím, že tam je. A to, jak se týče zábavy, nebo nějakých sportů nebo toho jídla.. že právě i to, že mi tolerovali to, i když jsem najížděla na ten svůj anorektický jídelníček, ale tak nikomu to napřed nepřipadalo divný, ale tolerovalo se to.. no tak jí tohle, jí míň.. jako...že možná to není až tak úplně dobře...

V: A ta rodina, kdy si poprvé všimla těch příznaků, že asi něco s vámi není v pořádku?

I: Ty příznaky byly hodně, když jsem vlastně ukončila v únoru 2011 tu vejšku první, kterou jsem studovala, tak jsem pak ten půlrok byla do těch prázdnin vlastně až do toho září jsem byla doma u rodičů...no.. a, že jo.. byla jsem nepříjemná, to jde s tím ruku v ruce a opravdu byla jsem nepříjemná, jakmile mi něco narušilo ten můj režim, tak všechno bylo v háji, všechno jsem bojkotovala.. a to mi hodně často mamka říkala, že mě nepoznává, že jsem strašně nepříjemná, že se se mnou nedá normálně mluvit, že si už pomalu nepamatuje, kdy jsem se zasmála něčemu, že ztrácím smysl pro humor, že jsem jenom protivná, hysterická.. a to bylo takový... ale nepřikládalo se to něčemu jako že by byl nějaký...ale prostě, že jsem se jen takhle změnila...

V: A vůbec v tom neviděli, že tam je problém s jídlem...?

I: Ne... to vlastně mamka poznala až... říkala, že zlomovej první byl, že už si to myslela trochu předtím, protože ona dělá sestřičku na psychiatrii, takže se v tom taky trochu vyzná... no, a... že už jako předtím si myslela, že se tak nějak trochu něco děje, ale nikdy tomu nepřikládala význam, protože... že jo matka si nechce přiznat, že by její dcera nějak měla takový problém a zlomový den právě byl, když jsme byli doma a tím, jak dělá tu sestřičku, tak občas dostává bonboniéry nebo kafe a tak od pacientů a dostala bonboniéru a přišla za mnou... s čokoládou...(smích)... a ať si vezmu... já mám pocit do teďka, jestli to nebyla zkouška od ní, že opravdu si vyzkoušela, jestli se fakt něco neděje, tak já jsem si ten bonbón vzala, no klepala se mi ruka u toho, nejdřív jako že nechci, že na to nemám chuť a tohle... tak jako mě přemluvila, tak jsem si ho vzala, aby se neřeklo a kousla jsem si do té půlky a šla jsem s tím do pokoje s tím, že už jsem měla tu myšlenku, že tu půlku vyhodím z okna a tu druhou půlku, co jsem měla v puse, třeba vyplivnu a pak řeknu, jak to bylo dobrý...a mamka se ptala, kam s tím jdeš a já jako říkám, že do pokoje, že si to chci vychutnat a tady to.. a ona, že ne, že to musím sníst tady před ní, takže jsem to jako

před ní jako snědla a pak už se to ale neřešilo, ale mamka už to začala vnímat a pak už jsme o tom mluvili a už se to řešilo..

V: Ale to musela vidět, že jste i hodně pohubla...

I: Říkala mi to, říkala mi to ona, říkal mi to přítel... Byli jsme na chatě, mazala mi záda a říkala, že je to hrozný, že mi tam vystupují žebra, že ta kostrč je vidět... já jsem z toho kupodivu byla ráda na druhou stranu... jsem říkala jo, je to dobrý, hubnu, a právě vtipnej moment si pamatuju, když jsme s přítelem leželi v posteli a .. to se ještě oficiálně nevědělo, že mám tu anorexii a já jsem si to taky nechtěla moc připustit.. a on mi řek něco... - na tebe je pohled skoro jak na anorektičku - ... to si pamatuju, že tohleto mi řekl a nejhorší je, že mě to taky potěšilo samozřejmě, jsem si říkala, má to efekt, je to vidět, takže můžu ještě víc... no a už si toho pak všímala a i on to viděl, když si koupil třeba lentilky nebo něco, že já jsem měla problém vzít si jednu... jo, že jako opravdu jsem měla s čímkoliv problém... k nim domů, když jsem k nim jezdila, vozila jsem si ty svoje cottage, když jeho maminka dělala zapékaný tousty, tak to neexistovalo, máte v tom kečup, máte v tom hořčici, bůhví jakej sýr, salám, šunka, takže to neexistovalo, takže jsem si dala třeba kousíček z toho a řekla jsem, že budu radši o hladu nebo že mě to nechutná a přitom se vám na to tolik strašně sbíhají sliny, máte to ráda, ale raději řeknete, že vám to nechutná, abyste nemusela... Takže to už si každý všímal, že nějaký problém, docela velkej, že už je..

V: Kolik jste vážila, než jste začala tady s tou dietou?

I: Já jsem vždycky byla tak kolem těch 57, 58, 60, 62 kilo. Mě se to opravdu občas takhle pohybovalo, tím jak jsem to neřešila, tak jsem toho dala kolikrát víc, tam zase míň. Měřím metr 62. Vím, že teda jedinej jeden problém, kdy opravdu mi to začalo i vadit a byla jsem už náchylná k tomu, když mi někdo řekl, že jsem přibrala bylo, když jsem brala první antikoncepci, v šestnácti, a po tý teda opravdu... ne že bych teda ztloustla, ale nafouknete se..takovej balón je z váš trošku... a to jsem opravdu... během měsíce mi to vyskočilo o nějakých pět kilo...a to i mamka z toho byla špatná, protože věděla, že já jako holka to ponesu špatně v tomhle věku, že najednou prostě vypadáte.. jinak.. a já jsem z tohoto byla taky špatná teda, ale pak jsem to tak nějak shodila a opravdu už kolem těch sedmnácti, osmnácti let jsem se pohybovala na té normální hranici těch... do těch 60 kilo, ale ještě jsem to tak úplně neřešila.

V: A byla jsem spokojená s tou váhou, tělem, postavou?

I: Tak takhle, já si myslím, že žádná ženská.. nevěřím tomu, že každá ženská by byla spokojená pořád. Máte ty dny, kdy si řeknete, že je vám to jedno, pak občas se osprchujete a kouknete do zrcadla a řeknete si, no tak trochu to břicho by mohlo jít dolů a pak nad tím mávnete rukou a dáte si čokoládu večer...to je takový to zdravý řešení, který si myslím, řeší každý, jak holka, tak kluk.. že to opravdu nebylo tak, že bych to kompenzovala větším pohybem nebo méně jedla...

V: A co zavadlo ten důvod, že se to tak změnilo?

I: Mě to začalo v té .....*, kde jsem nastoupila na vejšku. A prostě jsem měla za to... jsem chtěla bejt dokonalá... a měla jsem za to, že ta dokonalost spočívá v té postavě, modelek, holek z plakátů, časopisů...

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

V: A byl tam nějaký tlak, třeba, že na škole byly všechny holky štíhlé a vy jste se jim chtěla přiblížit...? Mě zajímá ta touha po dokonalosti, kde se tam vzala...

I: ...začala jsem si najednou všimát i toho, že ty holky... a i třeba nemusely být hubenější, ale já jsem je v těch očích viděla jako dokonalejší než já a chtěla jsem se jim vyrovnat a předčít je... chtěla jsem být taková ta, že... ne že to řeknou jí, že je krásná a má hezkou postavu, ale chtěla jsem to být já komu to řeknou...

V: A nevíte, kde byl ten...?

I: Ne, vůbec netuším.. to je po mě záhadou prostě do dneška, že opravdu jako najednou jsem si řekla, tak nějaké kilo by to chtělo dolů, ale pak už jsem začala blbnout, že pak už jsem regulovala opravdu všechno.. i holky, co byly z té vejšky, tak mě byly navštívit na oddělení, a oni říkaly, že doteďka je mrzí to, že nezačaly nějak zasahovat, protože viděly, že už tenkrát jsem s tím tam blbla, ale nepřikládaly tomu tak jako... asi si říkaly, tak zdravý styl života..ale že už tam viděly, že když si koupily pytlíček sušených banánů, tak já jsem si s ostychem a klepoucí rukou vzala jeden a byla jsem z toho hotová... a říkala jsem si...a ještě jich jsem se ptala...- nebude mi to vadit, když se teď snažím zhubnout? - ...takže opravdu už jsem začala blbnout tam a chtěla jsem být prostě dokonalá...

V: To by mě právě zajímalo, kde se tam vzala ta touha po dokonalosti...?

I: No, já vím, no prostě... já jsem si moc v hlavě zafixovala, že dokonalost je povrchní, že to není ve vás, co máte v hlavě, ale že to je to, na co se pak díváte na těch plakátech , v té televizi a v těch časopisech a mám to bohužel v hlavě doteď, to musím přiznat, že to v té hlavě mám furt...

V: A to bylo v osmnácti nebo až v devatenácti, kdy jste pocítila tady tu touhu po dokonalosti?

I: Možná trošku, možná trošku ještě po maturitě, to mi bylo nějakých, no to mi bylo těch devatenáct, ale já jak mám narozeniny až je konci roku, takže...po té maturitě v tom roce 2011, no možná jsem už trošku.. jsem přemýšlela, jestli to není trochu i tím, že vlastně jak mám přítele, toho mám už to bude dva roky teď v dubnu, no vlastně po té mojí maturitě jsme se dali dohromady, a on je teda, on už je tak stavěnej, že je hubeňounkej... opravdu hubeňour... takže...vím, že jednou mě snad naštvalo i to, že kamarád, který nás viděl na ulici řekl, že vedle něj vypadám jak rambo... jo a teď jako holka si prostě připadáte blbě, když jdete vedle kluka, který je dvakrát hubenější skoro jako já.. a už to mi možná trochu... jsem si říkala, tak když mám takovýho kluka, tak přece musím být alespoň k němu alespoň trošku úměrná, ať to vypadá... a tak přemýšlím, jestli i tady to nebyl podnět toho, že jsem nad tou váhou začala trochu uvažovat, protože já si opravdu nepamatuju, to vám bohužel fakt neřeknu, kdy byl úplně ten zlom.. to jdete pomalinku, po takových krůčcích a pak najednou zjistíte, že se v tom plácáte a vůbec nevíte jak...

V: A když jste říkala, že k opuštění domova, separaci od rodičů došlo v těch devatenácti letech, to bylo, když jste už v tom byla, už jste měla problémy?

I: To jsem jakoby už trošku najížděla na ten zdravý styl, ale ještě v té rozumný míře a na tý... já jsem byla vlastně na vyšší .....* škole a tam se to změnilo úplně, tam jsem už chtěla být dokonalá herečka...

** Bližší určení vysoké školy neuvedeno z důvodu zachování anonymity.

V: A nemohlo, ať už ta škola nebo to, že jste odešla od rodičů, nemohla jste si nějak podvědomě... to těžko říct...že to mohla být nějaká životní událost, která k tomu mohla taky přispět?

I: Já si myslím, že je to možný, protože opravdu v tý .....*, co jsem se tam nastěhovala, mi to začalo.. i tím, že jsem si mohla najednou vařit sama, tak vás to táhne k tomu, že si uděláte něco lehčího, víte, že tam nedáváte máslo, nedáváte mouku... takže už na to najíždíte, ale teď jednou to vynecháte a podruhé se toho bojíte... najednou znovu na to najet.. to já mám do teďka, třeba vynechám nějakou svačinu, jako nevím, třeba si místo tvarohu vezmu něco lehčího, dejme tomu, ale pak druhý den najednou zjistíte, že chcete najíždět zase na to lehký, že najednou máte strach najet na to zpátky, takže tam byl asi taky ten zlom, že když jsem ubírala, tak najednou se hromadil strach, a co kdybych si dala teď to normální, co jsem jedla předtím... takže vy vlastně ubíráte a aniž byste chtěla tak nedokážete najet zpátky na to normální...

V: Jak byste hodnotila porozumění v rodině?

I: No, já myslím, že taky ve všem bylo, když to nebyly opravdu extrémny, že bych si vymějšlela třeba cestu na měsíc, ale tak nějak.. já myslím v těch normálních potřebách a v tom, co holka tady v tom věku chce a přála by si, tak tady v tom jsem to měla vždycky.. že jako nebylo mi odpíráno něco, když jsem měla svoje zájmy, tolerovalo se to.. taťka si asi vždycky přál kluka a abych jezdila na kole s ním a na lyže a tohle... a třeba kupodivu na rozdíl od něj, on by mohl být na kole a na lyžích denně a já ani jedno z toho nemám ráda, ale dřív vím, že mě k tomu trošičku nutil, ať chodím na ty kroužky, ale pak pochopil, že to je kontraproduktivní, že když mě to nebaví, tak proč mě tam tahat, tak i v tom bylo tolerováno, tak dobrý nebaví tě, zkusili jsme to, třeba se k tomu vrátíš...

V: A dával vám v tom dětském věku najevo, že chtěl radši chlapce?

I: ...stříhal mě na ježka..(smích)... já jsem byla vždycky takový ten klučičí typ, ale to bylo i tou mojí povahou, já jsem si i více rozuměla s klukama a bavilo mě prostě víc, než s holkama hrát si s barbínama, tak mě bavilo jít ven a hrát s nima před barákem hokej s klukama.. to jsem měla asi i proto, že můj nejlepší kamarád, kterého znám od kočárku, opravdu od prvních měsíců co to.. tak se známe, takže nejlepší kamarád od malinka kluk a vedle v barácích další kluci bydleli, takže my jsme měli takovou partu i dvě holky tam byly, ale když jsem mohla, tak spíš s těma kluka, to jsem si líp rozuměla, takže to nebylo tak vysloveně, že by mě k tomu taťka nabádal, i když jsem teda občas.. jednu dobu jsem vypadala jak kluk, že si mě i trošku pletli, to jsem byla ostříhaná opravdu na kraťounko takže... a nosila jsem a to mi i doteď zůstaly takový ty klučičí věci, roztrhaný kalhoty, košile, kanady..(smích)... když jsem teď prohrabovala starý věci, tak jsem se fakt smála... udělala jsem si takový ten svůj styl, no...

V: Ale v té době vám to nevadilo?

I: Ne, vůbec, já jsem byla ráda, že jsem taková...členka klučičí party...

V: A třeba v tom dospívání, když jste viděla, že z toho kluka se měníte v holku, tak nemohlo být, že se vám to podvědomě nějak přičilo?

I: Já jsem se spíš snažila na takový ten, já nevím, jak to popsat, ale na takový ten klučičí holka-styl. Taková to, že doteďka potkáte holku, která má takový ten klučičí styl, ale vyzařuje z ní ta ženskost, furt je to ta ženská, za kterou se ti chlapi otočí a možná, že i spíš

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

než za tou, která má tu minisukni. Takže to já jsem se snažila trošičku udržet tady ten svůj styl, protože nechtěla jsem se ho úplně vzdát.. ale nikdy jsem neměla to, že.. jo jako občas jsem si říkala, ježíší tady ta holka, tady ta kamarádka má hubenější nohy a tady ta.. ale druhý den jsem na to úplně zapomněla a zas jsem si jela to svoje.. takž jsem tam měla trošku ty myšlenky, ale že bych to nějak hnala do extrému, že bych najednou chtěla úplně něco jiného to ne...

V: Takže to probouzející se ženství ve vás, vás nechávalo klidnou a byla jste smířená, že to takhle je a je to správně?

I: Jo...mě to vyhovovalo, opravdu do té doby, co jsem byla na tom gymplu mě to vyhovovalo, občas jsem si vzala kraťasy, trošku jsem se oblíkla víc žensky, vyhovovalo mi to, cítila jsem se dobře a pak jsem se cítila zas dobře, že jsem si druhý den vzala ty svoje maskáče, takž jsem to střídala a mě to vyhovovalo, já jsem se cítila dobře...

V: A doma, co se týká sounáležitosti mezi těmi členy, tam to bylo taky bezproblémové?

I: Jo.

V: Dávali vám doma prostor na svobodné vyjádření?

I: Jo.

V: Schopnost naslouchání u rodičů?

I: Určitě.

V: A schopnost řešit problémy u vás doma?

I: Jo, to bylo bez problémů. Já mám pocit.. oni to občas...já mám s tím problém jako do teďka, jako když mám nějaký problém, tak říct to... já se z toho umím třeba vypsát.. to mě teďko vyhovovalo, že na oddělení nebo na stacionáři jsme psaly ty deníky a opravdu, když se mě někdo zeptal na nějaký pocity, který v sobě mám, tak já jsem je nedokázala nějak vyjádřit, jak to cítím, ale pak jsem se nějak zabrala do toho psaní a byla jsem schopna na 5 stránek popsat ten problém...takže to bylo jediný doma, ale to bylo zas z mojí strany, že jsem nebyla občas úplně schopná jim sdělit ten problém, ale tím, jak já jsem byla vždycky ta živá osobnost, tak když jsem měla problém, tak to bylo znát... takže to se oni i doptávali, že... oni byli ti, co se ptali po tom problému a chtěli ho řešit, takže tady v tom problém nebyl...

V: A styl výchovy byl u vás spíše demokratický nebo autoritativní?

I: Já myslím, že zdravě autoritativní. Zase jsem si nemohla dovolit úplně všechno jako dítě, takže abych věděla kde jsou ty hranice a nějaký ten respekt k těm dospělým, starším a k nějakým těm autoritám, ale jinak vlastně demokracie taky, ale všechno s mírou...

V: A co týká stravovacích návyků, jak to probíhalo v té rodině, jedli jste taková ta běžná jídla nebo...?

I: To bylo právě.. já jsem to říkala nedávno na stacionáři, když jsme se bavily o tom, abysme si vzpomněly, co jsme dělaly, když jsme byly zdraví a já jsem to přirovnala k tomu, že si připadám, jako bych se probudila po velkém flámu s kocovinou... já normálně jsem zjistila, já jsem se nad tím snažila často zamyslet, opravdu co jsem dělala, když jsem byla zdravá a že to není úplně tak dávno, vlastně když jsem byla na tom gymplu do těch osmnácti, šestnácti, sedmnácti.. a já má opravdu okno, úplně černo... já si třeba pamatuju, že večere tam byly tak že, kdo si co uloví... my to máme i tak, že máme dva byty, ale není to tak, že by mamka bydlela v jednom a taťka v druhém... z toho druhého měl táta jakoby

kancelář dřív a teď si z toho udělal byt, takže on tam třeba přespává a máma přespává v tom svém bytě jakoby... takže to máme takhle... a proto jsme ani večere neměli společný, občas se udělalo nějaký maso společně, že jsme se navečeřeli všichni tři... ségru do toho nepočítám, protože ta je většinu času tady v Praze, má tady práci, tak nemůže často jezdit, ale většinou to bylo tak, že si taťka udělal v tom svém bytě to svoje, třeba si přiběhl jenom pro chleba dolů a šel nahoru udělat si tu svou večeři, protože měl rád... dal si to, co on má rád.. takže i tady v tom byla, myslím, tolerance, že to nebylo tak a teď se udělá tohle k večeři a teď si sedneme a všichni se najíme. Taťka si udělal svoje sejry, svoje salámy, to co měl on rád, mamka si udělala tu svoji večeři, kterou měla ráda a já jsem si dala zas to svoje, co jsem chtěla...

V: Takže by se dalo mluvit v tomto jídlo o určitém chaosu?

I: V tomhle jídle trochu chaos byl... myslím, že kromě víkendu, který... do teďka dodržujeme obědy...v sobotu i v neděli, tak to opravdu držíme, to jako obědy společný jsou...a to bych asi.. to bych asi i něco řekla, kdyby to nebylo společný... aspoň to jedno jídlo opravdu jsem ráda, že je... a snídaně, sobota ráno...neděle ráno snídaně a obědy...večeře zase ty už teď jsou jak kdy, protože taťka jezdí na tenis nebo chodí do sauny, takže ono přizpůsobit to by bylo těžký, protože jeden řekne, já hlad nemá, druhý zase třeba čeká na jídlo hodinu a půl, takže zesynchronizovat to by bylo těžký, ale ani jsme třeba spolu neobědvali ani nevečeřeli, tím, jak mamka byla dlouho v práci, taťka většinou se vrací z práce až kolem čtvrtý, pátý, takže obědvá tam a já vlastně chodila do školy, takže já jsem chodila tam do jídelny nebo já jsem měla školu za barákem, tak jsem doběhla, když jsem měla čas domů, tam bylo navařeno, tak jsme třeba s mamkou měly oběd spolu, takže to bylo rozházený, ne chaos, že bysme to tak chtěli úmyslně, ale tou prací, ale když jsme měli tu možnost se sejít všichni večer a věděli jsme, že nikdo nikam nespěchá, tak ten večer jsme spolu večeřeli společně...

V: Vyhovovalo vám to takhle?

I: ...tím, jak se na nikoho netlačilo, byl v tomhle volnej prostor a tím, jak jsem to neřešila, to bylo asi ono, to prioritní, když to neřešíte, tak vám je to jedno...

V: Kdo je hlavou rodiny u vás?

I: Já bych řekla, že mamka, protože ona je lev, ona je hodně průbojná... já myslím, že oni to mají tak půl na půl, no... asi hlava rodiny, kdybych to měla úplně tak určit, tak to je ten taťka, protože pořád jen ten mužskej platí za tu autoritu a za toho silnějšího a když to vezmu, tak má i stálejší práci, vydělává víc a ono, co si budeme povídat, na tom záleží, takže za tu hlavu rodiny bych dala taťku, ale myslím, že mamka nemá zas tak menší slovo...

V: A když jste potřebovala nějaké povolení, šla jste za tatínkem?

I: Za tatínkem...protože ten byl tady v tom většinou hodnější...mamka občas něco nechtěla a my jsme si trošku i s taťkou... protože tam je to ještě i tak, že ségra má jiného tatínka než já, ale vlastně od malinka byla vychovávána u nás... my třeba s tím jejím tatínkem se do teďka stýkáme, můj taťka s ním má velmi dobré vztahy, ale tak nějak se to... já jsem po tom nepátrala, to je tak nějak jejich věc...takže ona byla vychovávána ségra mým taťkou...takže bydlela u nás od mala, byly jsme vlastně rodina o čtyřech lidech, přičemž vlastně ale můj tatínek nebyl její tatínek, ale ona ho tak brala a bere do teď, oba dva, má prostě dva tatínky a možná i proto jsem taťkova jediná dcera, jeho jediný dítě, tak si myslím, že možná i proto jsem mohla chodit spíš za ním...protože jsem prostě tatínkova

holčička...no, když to tak řeknu, tak mi prochází a procházelo tolik věcí, že se občas stydím teda...

V: A za co se stydíte?

I: No, občas jsou to takový věci, že já už mám občas takový pocit, že už nemůžu nic chtít, že už tak jsem mu moc dlužná, takhle jako že ne, že bych se úplně styděla, ale ten pocit jakoby toho, že už pro mě dělá strašně moc a strašně jsem mu za to vděčná, stejně jako mamce, to nemůžu říct, že ne...ale prostě mám pocit, že jim strašně moc dlužím a nemůžu po nich už nic chtít, ale občas jsem v situaci, kdy si musím říct o ty peníze, dokud nemám sehnanou nějakou tu práci, musím si říct o nějakou pomoc ohledně něčeho s čím si nevím rady, takže jako za nima jdu, ale pak si říkám, že jim to chci prostě nějak vrátit no...

V: Jak si rozumí maminka s tatínkem?

I: Já myslím, že bezproblémově... ale je to takový... tady tu polohu mám teda po ní, že občas jsem si i já říkala a i se ségrou jsme si říkaly, že by mohla být trošku na něj hodnější, že občas opravdu jí něčím irituje nebo na něho shazuje věci, za který on vůbec nemůže... něco se jí nelíbí nebo s něčím není spokojená, nebo se špatně vyspí, tak to dá sežrat právě jemu, takže to je jediný, co mě trochu mrzí, že opravdu ona...

V: A tatínek si to nechá líbit?

I: Tak taky se... my máme výhodu těch dvou bytů... (smích)... takže, když už je to takový, ne že by po sobě řvali nebo tak, to si nepamatuju, že by to někdy tak bylo, ale spíš taková ta tichá domácnost, kdy si myslím, že mamka je našťvaná sama na sebe...že vůbec byla takhle protivná, že je jí to líto, ale to, že jste našťvaná sama na sebe, tak o to víc to dáváte najevo těm druhým, takže taťka si zaleze do jednoho bytu, mamka do druhého a za dvě hodiny to vyšumí a je to dobrý....

V: S tím souvisí i ta druhá otázka... ale jak byste charakterizovala maminku?

I: Je to teda hodně chytrá ženská, sečtělá, dá se s ní mluvit o problémech, ale přesně jak jsem říkala, když nemá svoji náladu tak... my jsme tedy tady v tom povahově stejný, takže jakmile já se kvůli něčemu našťvu, tak tím našťvu jakoby jí a pak si to vlastně přehazujeme jedna... s druhý na jednu, že já jí seřvu, že něco se jí nelíbí nebo že seřve ona mě, když něco pronesu a pronesu to hlasem, aniž bych o tom třeba věděla, vůbec mi to nedojde, že bych to nějak měla pronést zase ironicky neb našťvaně nebo, že když ona pronese nějaký vtip, že já se tomu zasměju jako ironicky, takže to jí taky našťve, takže občas tady ty rozbroje máme trošku, a to že jsme stejný jakoby... to jsem po ní zdělila tohle, to už jsem si vychytala, že tady v tom...(smích)... takže jí dokážu rozkódovat zase ale na druhou stranu... Ale opravdu my jsme schopný se hrozně pohádat, se i seřvat, ale za tři čtvrtě hodiny já tam můžu přijít a vyšumí nám to. Jsou dny, kdy se to tak jako pomalu táhne a furt na sobě vidíte, že ta ještě nemá náladu a ta taky ne... ale opravdu ve většině případů, což se mi potvrdilo, tak fakt zalízt, nechat vyšumět, protože... to je jak jsem říkala, že je našťvaná sama na sebe, tak to samé je u mě, já to taky tak mám, že jakmile jsem našťvaná sama na sebe, že jsem něco řekla a nechtěla jsem, nemyslela jsem to tak, tak o to víc jí pak ještě seřvu, že jsem našťvaná na sebe a mám pocit, že jí to jako musím vyčíst, že jsem tady to... takže jsem to vyčítala, že jsem našťvaná já na sebe, mamka na sebe, takže si zalezem, vyčistíme si to v hlavě a pak.. občas jako kdyby nic...

V: Ale to není často, že?

I: No, občas o víkendech, když tam jsem, tak je to už trošičku častější, no...

- V: Ale když jste tam bydlela, tak to bylo asi ještě častější?
- I: No, když jsem tam bydlela, tak to jsme měly ponorku.. to jsme si vyloženě řekly, že jsme měly fakt ponorku a já jsem byla ráda, že se stěhuju do .....*, to bylo na začátku té první vejšky a mamka taky byla taky ráda, protože už jsme fakt trpěly ponorkou... a už to nebylo únosný, už jsme se hádaly kvůli zbytečnostem a už to opravdu... bylo fakt zbytečný, už to nemělo cenu nějak rozmazávat a tak jsem ráda, ale o to víc, jsme si pak vážily, když jsem přijela jednou za měsíc...
- V: Kdybyste měla posoudit, jak to bylo u vás ohledně kritiky a chvály?
- I: Bylo to vyrovnaný, když bylo za co chválit, pochválilo se, když se něco nepovedlo, zkritizovalo se, řeklo se příště udělej...
- V: My jsme odbočily od té maminky, možná mi k ní ještě něco řeknete...ale čas si na vás našla vždycky?
- I: Mmmm...
- V: A kdybyste měla posoudit, jestli jste byly sólistky neb tým?
- I: Spíš tým. Myslím, že jsme nejely, každá za sebe..
- V: A měla maminka někdy zájem o diety nebo se nadměrně starala o svůj vzhled?
- I: To už jsem říkala na začátku, to byl takový ten zdravý styl, ale v rámci možností..že takovej ten zdravej styl, do kterého patří sladkosti, sem tam něco smaženého, ale že jsme to nepřeháněli, ani s jedním, ani s druhým...
- V: Takže maminka nedržela nikdy dietu?
- I: Ne.
- V: Ani nemluvila o tom, že by měla zhubnout?
- I: Ne, to se říkalo chvíli o mě, po tý antikoncepci a pak jsem opravdu byla v tom stádiu, kdy mě bylo jedno, jak vypadám, takže jsem si dopřávala, co jsem chtěla a v tu dobu mi trošičku jakoby říkali, že bych možná měla přibrzdit, ať se zas nerozjedu úplně do nějakého extrému... abych jako trochu shodila...
- V: A k té mamince ještě něco?
- I: Já už teda nevím... já mám pocit, že jsem řekla asi všechno... No, jak říkám, mluvit tady o tom se s ní dalo a teď se s ní dá taky mluvit... tím, jak dělá na tý psychiatrii, tak prostě ví, že to není jen tak nějaký problém, ale že je to vážný...
- V: Takže pochopení jste u ní vždycky našla?
- I: Jo...a tady v tom si myslím, že nás to taky trochu víc stmelilo, i v tom, že vlastně aspoň pochopila, proč jsem byla tak nepříjemná. Když mi říkala, že mě nepoznává, že se vůbec nesměju, takže jí došlo, že jsem na ten smích neměla ani energii a ani na to nemáte čas vlastně, protože se hrabete v tom, co budete jíst, kdy si půjdete a tady to, takže všechno jde jakoby stranou...
- V: A co tatínek?
- I: Tatínek.. no úzasej, vždycky ve všem vyhověl, když jsem měla jakýkoliv přání... já si myslím, že si můžu pískat tady v tom...mě bylo vždycky všechno splněný, vždycky mi ve

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

všem vyhověl, když jsem něco potřebovala, udělal, když jsem si chtěla popovídat, popovídali jsme si, ale byla to i ta autorita, když se něco nepovedlo, když jsem měla opravdu nějaký průšvih, tak věděl, jak zakročit, ale nebylo to nic, že jsem si pak nemohla týden sednout nebo tak, ale prostě zdravě jsme vždycky vyřešili ty problémy...

V: A co sestra?

I: Sestra to je moje dvojče, i když jsme o deset let starší, tak... Já třeba jsem nikdy nepochopila, jak někdo může mít ty, jak se říká, bratrský války nebo sesterský, nebo sourozenecký... my jsme tohle nikdy neměly, my jsme prostě vždycky byly nejlepší kámošky, nejlepší ségry a dotedka jsme. Opravdu, když se domluvíme, zajdeme si na kafe, kecáme o všem možným a opravdu, za celou dobu, co u nás byla nebo byla v .....* a dojížděla, tak jsme se nikdy nepohádaly.

V: Takže nějaká rivalita nebo žárlivost mezi vámi neexistovala?

I: Ne.

V: Jaké měli rodiče nároky na výkon a poslušnost?

I: Ségra si myslím, že sebrala trošičku víc rozumu víc mě, ona měla prostě lepší známky a občas mi říkali, že... měla jsem chvílema na talíři, protože já jsem byla takový flákač, byla jsem hrozný flákač a byla jsem hrozně ráda za trojky aspoň, takže občas jsem to měla na talíři, že jako bych měla trochu přidat, že ségra měla tady to vysvědčení a že já mám horší než ona... a já myslím, že tak trochu rezignovali na mě rodiče, že pochopili, že jsme každá z jiného těsta...

V: A bylo vám to v podstatě jedno, jste se nad tím netrápila?

I: A tak třeba jeden večer jsem si říkala, no jo, tak ségra je lepší, super, no, ale co stejně ty úkoly dělat nebudu a radši jsem šla třeba ven... takže ani to nebylo tak, že já bych byla na ni naštvaná...jo, vím, že občas to bejvá, že se srovnávají, že řeknou, hele ta tvoje ségra je tady v tom lepší, měla bys to... tak se potom na ni nějak intuitivně naštvete, že ona je ta lepší, tak máte rivalitu a chcete bejt lepší... u nás vůbec...

V: Vyskytly se u nějakého člena rodiny deprese nebo obezita?

I: Ne.

V: A poruchy příjmu potravy?

I: Ne, vůbec.

V: Závislost na alkoholu?

I: Ne.

V: Ani nějaká nemoc v rodině nebyla?

I: Ne.

V: A teď se zeptám, už jsme to tak trochu nakously, na ten chod rodiny před vaší nemocí a po ní, jaký to mělo vliv na její fungování?

I: No, nakously jsme to v tom, že mi říkali, že mě nepoznávají, to mi říkali oba, i taťka, byli z toho dost mrzutý, i taťka, mamka ta mě spíš.. řeknu to trošku jako seřvala a taťka z toho byl spíš mrzutej...to mi bylo fakt líto, protože na něm to bylo fakt vidět, že ho to trápí, že

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

prostě nepoznával svou dceru, nesmála jsem se, nebyla jsem spontánní, já jsem fakt vždycky byla.. jak říkám, oproti té ségře, ona byla spíš takovej ten jakoby... taky aktivní typ, taky čilá samozřejmě, ale já jsem byl víc, takový to trdlo.. prostě jsem lítala furt venku, opravdu jsem byla taková energická bomba...tak si myslím, že tady ta změna byla hodně markantní a o to víc to bylo poznat, nějaká ta změna...takže i táta říkal, že se moc nesměju a tak..

V: A jak dlouho to trvalo, tady to?

I: Půl roku, to určitě... od toho února, když to tak vezmu, když jsem po té škole šla bydlet domů...tak vlastně ne od té doby, protože to jsem věděla, že už ten problém tam je, ale nechtěla jsem si ho připustit, ale ten problém tam byl markantní. Takže od toho února, co jsem tam byla a vlastně do té doby, než se to úplně zjistilo, čím to je...

V: A vy jste už věděla čím to je..

I: Já jsem nevěděla, že je to anorexie. Já jakoby, když jsem teda šla k té psychiatrice, tak já už předtím jsem tušila, že asi nějaký problém bude. A už když jsem k ní šla, tak jsem byla připravená, že až vylezu, tak budu mít černý na bílým, že to je ta anorexie, ale jinak předtím, jsem nezaregistrovala tady to... nebo já jsem si to asi nechtěla připustit, že to je takhle...

V: Takže potom ten den, co jste byla u psychiatricky, jste si hned ten den promluvila s rodiči. A ta příhoda s tím bonbónem byla jak dlouho předtím?

I: No. To bylo tak tři tejdny předtím no.

V: A vaši, jak se zachovali, když se to dozvěděli...?

I: Mamka řekla, že to čekala. Tím, jak o tom ví, tak ona říkala, že si myslela, že to je tohle. A taťka byl v šoku, protože to ani nechápal. To je takový, že když s tím nepřijdete do kontaktu, tak těžko někomu vysvětlíte během pěti minut, co to je anorexie. A přiznal mi nedávno, no nedávno, asi dva měsíce zpátky, že se sám nechal... protože jako vysvětlovala jsem mu o co tam jde, on se to snažil pochopit, já jsem věděla, že se snaží do toho jakoby nahlídnout, ale já jsem mu asi nedokázala podat takový ty všeobecný informace, takže mi řekl, že sám se přihlásil u té psychiatricky, u které jsem byla, s tím, že tam šel, aby se něco dozvěděl o mě a o tom problému a o tom, jak on se má chovat... takže on si vlastně našel tady tu metodu, že šel k odborníkovi, který mu to vysvětlil.

V: Takže rodiče měli zájem, se snažili o tom zjistit informace...

I: Mmm, rozhodně to nebylo nějaký... občas se setkávám s tím, že rodiče zavrhnou nebo jako že jim řeknou, že to není problém, že má začít jíst...ale tady opravdu jsem se setkala i s pochopením... myslím, že i mamka na tom trochu zapracovala, že mu to tak nějak vysvětlila, protože pro mamku to nebyl žádný jako... byl to šok, že to má její dcera, ale nebyl to pro ni šok v tom, že by si s tím nevěděla rady.

V: A jak pan doktor Krch pořádá tu každou třetí středu v měsíci ta setkání...

I: Nebyli tam. A já si myslím, že to snad ani není potřeba. Já myslím, že oni mi i po tom, než jsem vlastně nastoupila, tak mamka věděla, že je pro mě těžký mít vepřový maso, že pro mě je těžký mít tady to... a opravdu se snažila vařit tak a hlídat mě, abych alespoň něco jedla, ale byla mi vstřícná v tom, že mě netrápila, tady máš vepřový, smažený a sníš to...Dělaly jsme prostě takový spíš lehčí jídla, aby to bylo normálně vydatný, ale aby mě to nedělalo takový problém, takže tady v tom to bylo úžasný, že tím že chápala ten problém a věděla, že mám problém do sebe narvat jeden rohlík, tak přede mě nepostaví

dva a neřekne a teď to sníš...jak to občas někdo dělá, když se to dozví, že nejl.. o to víc dupou... tady to nebylo.. měla jsem jídlo, měla jsem teplý jídla, bylo to teda pro mě těžký, ale nebylo to tak hrozný.

V: Takže vás tak obecně podporují?

I: Jo.

V: A když se vrátím k té separaci od rodiny. Tam už nějaké...předtím než jste od nich odešla nebo to začalo až v té .....*, to jste byla už od nich pryč a nebo to bylo někdy v té době?

I: No, možná jsem si to začínala hlídat trochu i předtím, ale furt to bylo v těch... v rámci možností.. když holky šli na zmrzlinu, šla jsem s nima, teď nevím, jestli bych šla, teď asi ještě ne...ale potom, když už se to úplně zvrtilo, tak jsem vynechávala všechny akce, všechny posezení v kavárně a tady to, takže to už pak bylo vidět, že to je problém, ale předtím jako, tak jsem si říkala, bylo by milý, kdybych něco shodila, ale když ne, no tak co...

V: A kdyby se stalo, že byste neodešla do té Prahy a zůstala u těch rodičů, tak by to nemělo žádný vliv na to nebo...?

I: Já si myslím, že nemělo, že bych se do toho svezla tak jako tak..

V: Možná to uspíšilo...

I: Možná je to pravda, možná to mělo jen rychlejší nástup, ale zas možná o to líp, že sice byl rychlejší nástup, ale o to dřív se na to přišlo...

V: Co byste změnila na své rodině?

I: Na své rodině měnit...nic.

V: Takže vám tam nic nechybělo?

I: Vůbec.

V: A jak jste se cítila v atmosféře rodiny, když to vezmeme od té doby před pubertou až do dospělosti?

I: Já jsem vždycky byla spokojená.. tak samozřejmě se mi občas nelíbilo, když mi zakázali spát u kamarádky, ale to jsou všechno takový ty úplně běžný problémy, ale jak jsem říkala, já jsem měla spokojený dětství.. nebo i celou tu dobu, co jsem byla na gymplu a to, tak jako.. to bylo celý bezproblémový..

V: A utkvěly vám nějaké důležité momenty z dětství nebo vašeho života, které si myslíte, že vás mohly ovlivnit?

I: To je právě to okno, o kterým jsem mluvila. Já si fakt nejsem schopna na to vzpomenout, stejně jako nevím, jaký byl ten zlom, tak stejně nevím, jestli byl nějaký popud, jestli mi někdo něco řek... já mám prostě... já z toho fakt nechci nikoho vinit. Já si myslím, že zrovna tady v tom případě, můžu vinit jediné tak sama sebe... že jsem si dala do hlavy ideál, který je nesplnitelný, takže já si myslím, že to je hlavně moje chyba, že to nemělo... Říká se, že ta rodina je jakoby faktor nebo často rizikovej faktor, ale já si myslím, že tady v tomto případě to rozhodně rizikovej faktor nebyl... Naopak si myslím, že právě ta rodina mě pak dotlačila k tomu, abych s tím něco dělala. Takže si myslím, že u

---

* Název města vynechán z důvodu zachování anonymity.

mě, asi jako u jedný z mála, si troufnu říct, to bylo právě naopak, že ta rodina nebyla příčinou té nemoci, ale příčina toho léčení.

V: Vzpomenete si na svou pubertu? Byla to taková normální nebo spíš extrémní?

I: Já myslím, že úplně běžná, klasická, holčičí, u mě trochu klučičí, ale že by nějaký...ne to asi ne..

V: Máte pocit, že jsme něco neřekly, něco vynechaly ohledně té rodiny?

I: Já si myslím, že jak v té rodině nebylo nic, nějaký spouštěče a to, tak asi jsem řekla komplet všechno to, co jsem mohla, no.

Děkuji za rozhovor.

10. Rozhovor s Korou (19 let)

Rozhovor ze dne 27.2. 2013 – přepis z diktafonu

V: Mohla byste mi na začátek představit svou rodinu?

I: Takže... mamka učitelka, táta doktor...

V: ...takže oba dva jsou vysokoškolsky vzdělaní?

I: No... jsem jedináček a táta je teda o těch 12 let starší než mamka. Oba mají první manželství nebo takhle. Jsou spolu, ale nejsou spolu, no... Naši nikdy nebydleli spolu, vlastně si nikdy nepamatuju, že by u nás táta spal...

V: A když jsi byla maličká, tak to bylo jak?

I: Tak to bylo taky tak stejně.

V: A kdy se takhle rozešli?

I: Já si myslím, že to muselo bejt hned někdy potom co jsem se narodila nebo třeba do tří let mého věku a... takhle to teda prostě běželo... a on táta je takový jako zvláštní... on opatruje kostel a bydlí na faře...

V: Takže je nábožensky založený?

I: Já nevím.. on to má.. tak jako já myslím, že to úplně, že to ten hlavní důvod není, že by byl nábožensky založený... prostě je zamilovanej do toho místa a ... a takže to maj naši takový zvláštní a mamka normálně se mnou bydlí ve městě, táta je na vesnici a... je to takhle, no.

V: A proč se od sebe tak oddělili... už tak záhy vlastně po vašem narození?

I: Já vím, že tam byla nějaká nevěra a.. vlastně nejdřív táta a pak v něm asi mamka ztratila důvěru, pak zase někoho měla máma, ale to už mě bylo třeba 8 let... a že mu to tak nějak oplatila... asi ten problém byl možná v tom anebo prostě ta tátova láska k tomu místu byla silnější než láska k rodině, abych tak řekla... on tam byl celý... třeba od dvaceti let...

V: A to mě zajímá ta láska k místu, jako jak to mohlo...opatruje faru, že je tam jako takový správce, ale co ho tam k tomu tak poutá nebo... když to není služba bohu, tak co...?

I: ...já nevím, já to nedokážu říct, my kdykoliv jsme se o tom nějak bavili, že jsem se snažila na to ptát, tak to skončilo spíš konfliktem, takže.. já to nevím přesně, ale je tam opravdu od velmi útlého věku, třeba od dvaceti let...

V: A tam má i nějakou osobu?

I: Nemá, sám je tam.

V: Sám se stará o ten kostel?

I: No, on si tam studuje... a pak teda slouží..

V: Tatínek je takový introvert ne, možná?

I: Je, a hodně jakoby studijní typ teda.. on je tak založenej na tu práci, on jezdí se záchrankou a myslím, že je to člověk jako ovlivněnej, že to má jako takový poslání...

- V: Možná to naplňuje jeho život, asi v tom našel.. že ho to nějak uspokojuje...
- I: No, ale je to dost sobecký...
- V: No, na úkor rodiny, tak to určitě... ale zas nevěřím, že by se to nedalo jakoby sloučit oboje...
- I: Já tomu taky úplně nerozumím...
- V: A maminka se k tomu nějak vyjadřuje?
- I: No, tak mamka rezignovala... asi teda ze začátku nějak byli spolu určitě předtím, než jsem se narodila, taky ona byla tam, ale potom šla do práce z mateřský, já do školky, pak do školy, tak to nebylo slučitelný bejt na samotě, takže...
- V: Takže oni se normálně vzali, ale tatínek pořád... nechtěl tam.. nechtěl jakoby se zapojit do toho plnohodnotného rodinného života? Pořád jako měl to místo a tam chtěl zůstat....? Jo? Takže to bylo i v době, když se seznámili s maminkou?
- I: To byla mamka s ním tam...
- V: ... na té vesnici? A mamka se odstěhovala do města o on se tam rozhodl zůstat?
- I: No... no... a mamka to asi tak střídala, že tam nebyla úplně, ale třeba.. ona je teda učitelka, takže tam bejvala o prázdninách, dva měsíce a když byla na mateřský, tak asi tam trávila hodně času... a nevím, jestli si myslela, že ho změní nebo nezmění...
- V: ...možná si myslela, že když se narodíte, takže ho to donutí přestěhovat se k ní...
- I: ... a ono to nějak nedopadlo...
- V: Takže si myslíte, že ten hlavní důvod, když pomineme ty nevěry, bylo tady to... jak říkáte ta láska k tomu místu, k tomu kostelu nebo když to rozšíříme, tak k té jeho vesničce? To bylo jeho rodné místo?
- I: Rodné ne, ale prostě.. vztah k místu, jestli k tomu cítil nějakou povinnost, že kdyby se o to nestaral on, takže to tam spadne... no a prostě on mě měl dlouho, že jo... 42 let je docela dlouho ještě na to, že to bylo před dvaceti lety, tak už to byl jeho takovej styl života a asi nebyl ochotnej to změnit, no...
- V: Vy jste říkala, že mamince bylo 30 a tatínkovi 42...?
- I: Jo.
- V: A myslíte si, že tady ten věk nějak... že tatínkovi teď musí být 62 nebo 61.. měl už jako takový ty názory, co už jako spíš... že by mladší rodič měl nějaké jiné...?
- I: Myslím si, že by byl asi tvárnější i třeba na to, že by se jako přestěhoval...no...
- V: A maminka s tatínkem se jak často vídávají?
- I: Tak mamka jezdí na tu vesnici každý den, protože tam máme psa... takže mi tam.. nebo ona, my tam jezdíme ho každý den venčit a s tátou se vidí podle toho, jestli táta slouží nebo neslouží, jestli je v práci, třeba ob den... to se vidí...
- V: A jaké jsou mezi nima vztahy?
- I: Určitě ne zcela normální ... (smích)...no.. není to takový ten partnerský vztah, no prostě já mám pocit, že je to spíš kamarádsko-přátelský, nevím...

V: Takže si rozumí spolu?

I: Když jsou spolu dostatečně krátkou dobu, tak jo...

V: A hádají se nebo...?

I: No, když bysme tam byly dýl, tak jo. Táta už to pak nevydrží, on právě je zkrátka takovej...

V: Takže jsou názorově jakoby tak odlišní?

I: ...to úplně ten pocit nemám, ale... já mám spíš pocit, že táta je sobeckej a nedokáže se jakoby přemoci v čemkoli, no.. že jakmile to jde byť do nějakého malého nedorozumění, tak on je hysterickej a... začne z toho dělat zkrátka problém a má jako takovou přemrštěnou reakci, no... neřekla bych, že se úplně názorově liší, to asi ne, a v takových těch podstatných věcech se většinou i shodnou, no tak.. jako nějak spolu fungují, nefungují, no...

V: A když jsme u toho tatínka, jak byste ho charakterizovala? Jste říkala, že je vlastně sobec...

I: ...no, samotář, introvert, je strašně inteligentní podle mě... takovej, že by se pro lidi rozdál, no, že až někdy to je v jeho neprospěch... neumí rozlišit, kdy jako je tam ještě ta hranice a kdy už ne...někdy teda mívá ty hysterický nálady, asi se ne úplně ovládá pak...

V: Dal by se označit za cholerika?

I: Mmm, řekla bych že jo, i když takovej introvertnější než normálně bývá cholerik, no... jinak on má svoje přátele a to se rád setkává a povídá si na té odborný úrovni...

V: Takže on má už nějaké svoje představy, zajeté koleje a z nich nechce absolutně vybočit... a když se o to někdo pokusí, tak prostě se rozčílí, jo?

I: Mmm, no... tak tak...

V: Takže je to asi zásadový člověk... a byl pro vás autoritou.. vždycky?

I: No, on byl na mě...jo.. je autorita, ale byl vždycky hrozně hodnej zase na druhou stranu, já jsem se spíš bála, že ho zklamal a.. ne, že by si tu svoji autoritu vynucoval nějak, to vůbec ne, ale nechtěla jsem ho zklamat, no.. právě naopak jsem asi chtěla naplnit nějaký jeho představy... myslím, že má svoje morální hodnoty a ty prostě drží a...

V: A když jste byla menší, jak často jste ho vídala?

I: ... dvakrát za týden...jednou v týdnu, jednou o víkendu, takhle...

V: A měl v té výchově potom na vás nějaký vliv nebo vás vychovávala jenom maminka?

I: ... mamka... já bych neřekla, že se táta nějak moc podílel, spíš, když potom šlo do tuhýho, že se muselo něco řešit, tak táta se pokusil zasáhnout, ale my jsme se pak vždycky, hlavně když už jsem byla starší, stětli jako v něčem...že on vlastně.. já jsem mu vyčetla, že vůbec neví o co jde, že se doted' nezajímal... a ...tak on se potom pokusil tam nějak uplatnit, ale většinou z toho byl spíš problém...

V: Jo, takže jste s ním o tom mluvila...jo, jste si o tom spolu promluvili...?

I: On se snažil ten problém nevidět...

V: ... ten problém s jídlem?

I: Mmmm... no a pak, když asi už to nešlo nevidět, tak se zase rozčílil... a byla nějaká scéna u nás doma...

V: A když říkáte u vás doma, jaké místo, jaké konkrétní místo máte na mysli?

I: Tak doma, s mamkou u nás v bytě...

V: A tatínek tam také jezdil?

I: No, dojížděl...

V: A jezdí doteďka? Buďto on k vám nebo vy tam, jo? Je to tak?

I: Jo.

V: A vy jste říkala, že ho vlastně vidíte dvakrát do týdne, takže to je, že v týdnu jede on za váma nebo o víkendu vy tam nebo jak se takhle potkáváte?

I: Je to různý, spíš teda v týdnu on k nám a o víkendu my za ním. No.. a mamka tam jezdí na toho psa... takže .. se to střídá, to není jako daný...

V: Takže ten tatínek, když za vámi přijel, jaké jste měli spolu vztahy, komunikovali jste nebo jak komunikujete doteďka nebo když si vzpomenete, jak to tam bylo před těmi vašimi dvanáctiapůlťinami...jak jste spolu komunikovali, jak jste spolu mluvili?

I: Vždycky tam byla taková odtažitost, z mé strany respekt... ale jako nikdy to nebylo úplně otevřený ta komunikace, já jsem se i bála některý věci říct, buď abych sebe neshodila v jeho očích, tak jsem to jakoby vnímala a.. nebo, abych ho nerozčílila.. nevím, taky možná někdy... nikdy to nebylo úplně upřímný, no...

V: A ta odtažitost byla z vaší strany nebo z jeho?

I: Z mojí, ale táta je myslím taky takovej rozpačítej, že jako úplně neví, na co by se zeptal nebo to, jak tím, že prostě se mnou není v tom tejdnu.. vlastně v dětství s náma nebyl, tak jak je to normální, no... že se v podstatě až tolik neznáme, bych řekla...

V: Takže se bavíte spíš o takových povrchnějších věcech?

I: Mmm...

V: A třeba o čem? Co probíráte? Jaké téma?

I: Nějaký aktuality, zprávy, školu jako někdy, nějaký obory, řeknu, vědy co nás jakoby oba dva spojujou, pak třeba nějaký známý...

V: A o vás se nikdy nezajímal?

I: ... tak třeba v souvislosti se školou...samozřejmě jo.

V: Takže to se ptal?

I: Jo, pak oba hrajeme na kytaru nebo takhle.. takže jako on se zeptá, ale nedej bože, aby nastal nějaký problém, co by se muselo řešit...

V: .. nebo něco, co by se mu nelíbilo, že jo..

I: ..no, on je takovej pštros, no.. že chce slyšet jenom to, co je dobrý.. před problémama utíká...

- V: A ptá se někdy, jak se vám tam líbí, na vaše pocity, jestli jste tam spokojená, jestli jste si tam našla kamarády...?
- I: Ne, to asi ne... to pro něj nebylo podstatný, ono bylo podstatný.. třeba teď v souvislosti s tou medicínou, já jsem od začátku brečela... a on jenom říkal: no, to je jedno, to je normální, prostě uť se, uť se, uť se.. a tohleto tátu nikdy nezajímalo...
- V: Takže se neptal přesně na ty problémy, které tak prostě jsou a co vám to jako přináší nebo odnáší to studium?
- I: Ne... to je jakoby nepodstatný... hlavně studuj.. tak to bylo, tak to je...
- V: Takže ta komunikace mezi vámi vlastně nebyla hlubší... a co se týká nějakých vyjadřování emocí.. nebo od něho jste cítila i nějakou citovou chladnost nebo jak je to tady v tom?
- I: Chladnost ne, spíš tu rozpačitost. My třeba kdykoliv se potkáme, tak si dáváme pusy a mě objímá... no a jako.. asi to není úplně upřímný..
- V: Jo, cítíte z toho...?
- I: Nemůžu vlastně říct, že neupřímnost, spíš tu rozpačitost, no... že jako nevíme, jak se sebou navzájem zacházet nebo tak, no...
- V: A pamatujete, jak to bylo před těmi vašimi dvanácti lety, tady v tom období, jaký jste s ním měla vztah?
- I: Já si myslím, že se v tom mém životě projevoval ještě míň než teď. Jo, že vlastně to byl tatínek takovej nedostupnej, je někde pryč a jako občas se vidíme, že teda, to jsme si byli ještě vzdálenější.
- V: A vzpomenete si, jestli si s vámi někdy hrál nebo jste dováděli nebo cokoliv?
- I: Výjimečně, on nikdy u ničeho nevydržel dlouho, že to bylo zase na úkor toho jeho pohodlí, no jako...
- V: Takže jako s dítětem s vámi nijak nedováděl... nestavěli jste spolu sněhuláka třeba...?
- I: ... tak jako krátce. Ano, ale nic delšího, nic intenzivnějšího a nic plánovaného. A on taky asi i tím, že je taky doktor, tak se vždycky bál, že si ublížím, takže já jsem někdy začala právě někdy dovádět a on hned: nech toho, nech toho, z toho bude úraz a tak... a to si myslím, že i tím, že je starší, že kouká moc za ten roh a... ne moc na ty aktuální věci, no...
- V: A bral vás někam, třeba do zoo, šli jste někam?
- I: No, tak jako i s mamkou, jo...
- V: Ale nikdy ne jenom s tatínkem, vždycky jenom ve trojici...?
- I: No, spíš jako ve trojici a pak teda, když se u mě objevila ta porucha příjmu potravy, tak paradoxně ze začátku jsme se spíš sblížili, protože on byl nebo je takový vyznavač zdravého životního stylu a on mě ze začátku chválil.. možná že i, já jsem od něj dostala takovou podporu no, bohužel.
- V: A vy jste byla v těch dvanácti nějak silnější?
- I: Nadváhu jsem neměla, ale připadala jsem si tak. Jako, jestli jsem byla jako dítě v určitým období trochu oplácaná, ale určitě to nikdy nebyla jako objektivní nadváha, to ne. A já

jsem i chodila na tancování a na mažoretky a vím, že tam jsem si připadala tlustá a že jsem to pořád řešila... to bylo nějak už od mých osmi let, ale...

V: Takže už od svých osmi let, jste si nějak všímala své postavy a...?

I: ... no, osmi, devíti... Já jsem se pořád srovnávala s těma slečnama, co byly jako hubenější...

V: Ale to jste do té doby, jako do těch dvanácti ještě jídlo neřešila, jedla jste opravdu všechno a v těch dvanácti a půl už jste omezovala jídlo?

I: No, tam nastal nějak zlom velmi náhle, kdy já jsem byla na školním výletě a tenkrát jsem si tak nějak jako řekla, protože jsem ten den moc nejedla, skoro vůbec nejedla, že mi stačí sníst za den jedny sušenky a že se jako cítím v pohodě, vlastně se cítím skvěle a že bych to tak mohla dělat, no.. Tam mi to začalo a pak už jsem od toho neuhla. A bylo to teda ještě v souvislosti s tím, že jsem byla zakoukaná do učitele a nějak jsem si řekla, že když zhubnu, tak mě bude chtít.

V: A myslíte si, že by vás nechtěl takovou jaká jste byla?

I: Já myslím, že naopak chtěl, ale teda bylo mu asi 40, takže...

V: A v těch dvanácti a půl to vlastně byl už počátek puberty? Začínala jste se nějak tvarovat, už přicházely ty změny, ať už tělesné, tak psychické... už to tam bylo znát?

I: Mmm, tak asi jo, asi počátek, no...

V: A nechtěla jste při tom, tak podvědomě zůstat pořád tím dítětem? Nepřišlo vám, že jste se nějak bránila, stát se tou ženou?

I: V té době asi ještě ne...a.. tam to spíš bylo jako být extrémně poslušná, extrémně výkonná a teda podlíhat tý vůli rodičům a všechno jim plnit, ale teď pozdějš, kdy já jsem to měla jakoby spíš relaps, teď v těch devatenácti, že... já jsem se sice z toho nikdy jako nedostala, ale držela jsem to tak, že jsem měla relativně normální váhu a i když jsem to pořád strašně řešila, tak jsem vypadala normálně, dokázala jsem žít normálně, řeknu, no. A v těch devatenácti jsem teda začala zracet a pak to bylo tak, že jsem nechtěla přijmout to ženství, já jsem strašně nechtěla menstruat... takže takhle no, ale až teď asi.. nebo možná už i předtím... v těch dvanácti ještě ne, teď jo, no.

V: Takže v těch dvanácti jste chtěla být jenom štíhlejší..

I: Mmm, jo.

V: A říkala jste, že tatínek vás v tom jako tak podporoval, to znamená, že on z vás chtěl mít taky štíhlejší dívku?

I: To se myslím úplně netýkalo váhy, ale chtěl, abych vyznávala ten zdravý životní styl, abych sportovala, jedla zdravě.. on měl teda taky takový období, kdy třeba jedl 14 dnů jenom banány, jenže u něj to nikdy do ničeho nesklouzne.. on prostě, my pak jdeme do restaurace a on se nají čehokoliv..ale.. jako měl tam takový období... a já jsem se možná i jeho jakoby tak chytla, že ho v tom předstihnu, že budu lepší...

V: A on, když viděl, že jíte ty sušenky za ten celý den, tak vám... mu to nepřišlo divný?

I: No, potom už jo, to vím, že na mě křičel, jak byl z toho nešťastnej...no, ale právě... oni mě jenom vyhrožovali, že mě někam vezmou, ale já jsem tenkrát třeba ze 48 kilo to dotáhla na 37, 36 a tam už mě vyhrožovali, že mě teda vezmou do léčebny a .. a tak.. ale pak jsem se jako vzpamatovala, protože jsem nechtěla, no...tak jsem začala nějak jíst...

V: A to jste říkala, že to bylo v takových... chvílku jste vydržela a pak zase...

I: Jo jo...

V: A bylo to tak, že třeba vás maminka přestala sledovat, tak vy hned vzápětí nebo co tam bylo..?

I: No, jednak mě přestali sledovat tolik a.. a jednak tam vždycky přišel nějaký impuls, třeba taneční, že jsem se chtěla vejít do šatů nebo bylo léto, tak do plavek jsem chtěla být nádherná... ve svejch očích a tak...

V: A odpověď třeba na nějaký stres, to nebylo, že jste měla nějakou životní událost?

I: To bylo teď před maturitou... no, ona ta škola se tím, myslím si, tak proplejtá celou tu dobu, protože jsem byla na osmiletým gymnáziu teda a jako ten stres tam byl pořád a myslím si, že jsem byla úzkostnější než ti moji spolužáci, no... že jsem byla celou tu dobu v podstatě nešťastná, já jsem se pořád strašně snažila.. něco a... bála jsem se všeho možnýho...

V: A ten strach pramenil z čeho?

I: Z toho, že něco nezvládnou, že se někde ztrapním... někdo něco ošklivýho řekne, a že se jakoby zjistí, že jsem špatná, nedokonalá, hloupá, něco takovýho...

V: Rodiče měli nějaké požadavky na výkon, chtěli od vás jen ty nejlepší výsledky?

I: No, já jsem si to nějak zavařila, abych tak řekla, sama, protože jsem najela na tom nižším gymnáziu na samý jedničky a pak už jsem si to i já snažila takhle udržet celou dobu a myslím si, že i oni s tím počítali... ale ne, že by to bylo, musíš je přinést, ale bylo to takový automatický...se divili, když jsem dostala dvojku. To jsem našla nedávno nějaký dopis a psala jsem ho teda ve velmi útlým věku, třeba v osmi letech a vím, že to byla omluva mamince, že jsem dostala dvojku a že to byla moje poslední v životě. Takže jsem ten tlak vnímala už jako dítě, i když to nebylo úplně vyřčený.

V: A nároky na poslušnost, jaké u vás byly?

I: Já jsem asi nebyla nějak.. zlobivá, jsem sama od sebe byla spíš taková klidnější, no a, když pak teda propukla ta porucha příjmu potravy, tak jsem se naopak starala jenom o tu postavu a vlastně neprováděla jsem nic, ani jsem nechodila nějak jako ven.. já jsem na to neměla energii... chtěla jsem se zabývat jenom sama sebou, takže jsem byla poslušná, no.

V: Ve vaší rodině mělo všechno svá pravidla, pevný řád?

I: Právě, že vůbec.

V: Takže chaos?

I: Spíš chaos, no... dezorganizovanost a... vždycky se něco řeklo a to se neudělalo, my jsme vždycky všude chodili pozdě.. ještě teda obzvlášť ten táta.. a mě to určitě nedělá a nedělalo dobře... si to už teď prostě dělám podle svého a snažím se ten řád mít, prostě mi to vyhovuje.

V: Takže předpokládám, že asi ani v jídle to nebylo...?

I: ...no, tím, že táta nebyl doma, tak my jsme spolu, co si pamatuju, nikdy nejedli. Mamka teda tvrdí, že jsme spolu někdy jedli, ale...

V: Možná, když jste byla úplně malinká...

I: To možná jo, no.. nebo, když jsem byla nějaký to předškolní dítě a dítě na prvním stupni, tak možná s mamkou, ale je pravda, že moje mamka taky není úplně normálně, takže.. to v tomhle bylo prostě špatný...

V: Takže, když si tak vzpomenete, kdy jste naposledy všichni tři jedli?

I: Teď jo, teď je to lepší, teď jako se snažíme, že občas táta přijede na oběd a nebo zase my jedeme za ním, případně s přítelem jedeme za ním, takže teď tam byla taková snaha, že jako, myslím, že aspoň trochu i ten táta pochopil, že asi problém je, a že by bylo dobrý tomu řešení tomu trochu napomoc, no... A předtím asi vůbec.

V: Takže v těch jedenácti, dvanácti si nepamatujete, že byste... ani s maminkou třeba v sobotu, v neděli, to jste nejedli spolu? Vždyť maminka musela vařit...

I: ...jo jo, tak o víkendu mamka něco vařila, no, ale bylo to takový vždycky chceš nechceš, je to libovolný, jeden si vezme v jednu hodinu, jeden ve tři... Obědy jsme neměli, to právě až teď teda spolu obědváme, když přijedu...

V: My jsme začaly toho tatínka, ještě něco o něm byste řekla?

I: Možná trochu skrytej despota, ale opravdu skrytej.. že u mě je ten respekt takovej silnej, že se pořád bojím, že ho zklam, no a...

V: Tatínek měl na vás taky takové požadavky na vás jako, že chtěl mít z vás tu nejlepší?

I: No, oni to všichni brali jako samozřejmost, že to tak nějak půjde jako na drátku, že nikdy nebude žádný problém. Asi jo, asi chtěl, já vím, že mi říkal...

V: A vy jste říkala, že z něho jde cítit taková ta rozpačitost, nebylo to v té době třeba, když už jste jakoby se stávala tou ženou se vším všudy? Někteří ti otcové právě v této době najednou nevědí, jak s tou pubertální dcerou jakoby komunikovat. Nebylo to tam zrovna?

I: No, je to možný, že se to tam objevilo.

V: A jaké má takhle tatínek obecně názory na ženy?

I: ... no, já... jako neuvědomuju si nic.. výrazného.. si myslím, že je normálně schopnej uznat ženu, jo...

V: Takže ji považuje za rovnoprávného tvora...?

I: Jo, není žádnéj šovinista nebo tak...

V: Takže ten vztah s tatínkem byste hodnotila jak?

I: Odtahitý... ale pozitivní...tak to zase ne, že negativní...spíš takovej obdiv, no... Takový trochu prázdno mezi náma, no...

V: A obdivujete ho za to, co dokázal v životě?

I: Jo, jednoznačně jo.

V: A hlavně, co se týká té práce a nebo i tak...?

I: Na prvním místě asi ta práce teda, to, že dělá to, co dělá a jak to dělá, no a dřív jsem ho teda obdivovala i za to, že teda žije takhle zvláště, ale teď už si jako uvědomuju, že možná to lidem kolem něho docela ublížilo a ubližuje...tak...to už tak pozitivně nevnímám,no...

- V: A je to takový poustevnický život? Má vůbec nějakou partnerku?
I: Ne, nemá...
- V: Jestli tam opravdu není taková zášť vůči ženám...
I: Ne, ne, to asi ne. On třeba i kolegyně uzná, mě taky... no, nevím... On je trošku asexuální, abych tak řekla, to si s mamkou tak říkáme, no.
- V: Kdyby měl celoživotní celibát, tak by mu to třeba ani vůbec nevadilo...
I: No, on to asi i tak má, no...
- V: To je s podivem, že jste se narodila?
I: No, to maminka taky říká, že kdyby se o to nezasloužila, tak ani nejsem... (smích)...
- V: A teď ta maminka teda. S ní máte jaké vztahy?
I: Jo, s mamkou velmi blízké, otevřené, kamarádské, asi jsme si říkali téměř všechno... no a asi tam bylo špatně nebo určitě to, že jsem jí svým způsobem nahrazovala toho partnera, no.. na nějaký povídání a tak...možná jsem se v příliš útlém věku dozvídala věci, který jsem nemusela řešit...
- V: ...jako z jejího života?
I: Mmm, jo, z jejího života... ona tam v určitých obdobích vznikala taková klaka, já a máma proti tátovi...
- V: ...takže vás jakoby využívala, jako takového prostředníka proti tátovi, takový štít...?
I: No, oni oba rodiče to někdy dělají, že... Já jsem se i sama někdy přidružila k jednomu, pak zase ke druhému.. že oni nedrží pohromadě, oni jsou každé jako samostatná jednotka. To je samozřejmě špatně pro to dítě.
- V: A v těch jedenácti, dvanácti nebo i dřív, tam ty vztahy s maminku byly jaké?
I: Tam byly ještě otevřenější než dneska.. jo, tam byly...
- V: Takže maminka si s vámi hrála?
I: Jo, jo. Mamka mi věnovala strašně času. To já jsem pro ni byla hlavní náplň.
- V: Takže jste v té rodině citově nestrádala?
I: To bych neřekla, že bych strádala
- V: A projevovala se tam i taková ta fyzická láska, ze strany maminky nebo tatínka, že vás pohládili, dokázali obejmout? Oba dva?
I: Mamka jo a ten táta, to jsem už říkala.. a s mamkou jsme si byly i tak fyzicky hodně blízký, ale já pak, jak jsem teda přestala jíst, tak jsem to úplně odmítala...Myslím, že jsem tu mámu i tím zranila tenkrát...
- V: A to odmítnutí bylo z jakého důvodu?
I: Já jsem si jednoduše začala připadat jako nadčlověk tím, že nejím, takže v tom byla i jistá povýšenost a taky jsem ale nechtěla, aby na mě šahala, aby cejtla, jak jsem vychrtlá. A v té době jsem se přimkla k tomu tátovi, no... že jakoby maminky už bylo dost, tak teď budu s tátou a budu s ním žít někde v jiném světě než všichni ostatní lidi...

- V: Takže v něčem vám byl ten tatínek hrozně blízký, že jo?
I: Mmmm, to jo no.
- V: A možná i tím, že žil takovým asketickým životem?
I: Mmmm, jo. To je slovo, který to dost vystihuje... nechodí do restaurací, říká, že mu stačí jíst, já nevím, ovesná kaše... jezdí na kole, místo aby jel autem a tak...
- V: A myslíte si, že vás ovlivnil i tou stravou, když říkáte, že třeba dokázal vydržet týden na banánech nebo jestli držel i nějaké půsty...?
I: Mmmm, já jsem se v něm viděla a chtěla jsem ho dotáhnout...
- V: Takže byl pro vás vzorem, i v těch dvanácti třeba?
I: Byl. Já vím, že jsme spolu i jeli lyžovat a že mě tam pochválil, že jsem zhubla, že jsem taková lehká a že dobře jedu, no. Ale on si to neuvědomoval, já vím doteď, že si některý věci, prostě co říká, si neuvědomuje jejich možný dopad... že někoho chválí, že je lehkej, jak mu jde kolo a lyže... a jakou má krásnou postavu z plavání...že ho takhle chválí... nebo, když přijde nějaký kamarád: jé, ty jsi štíhlejší a tak...že to jako dost řeší...
- V: Tatínek je taky štíhlý, předpokládám, možná až moc, ne?
I: On má takovou normální váhu, ale určitě je štíhlejší a dřív teda býval i vychrtlejší někdy... ale on to měl v těch fázích prostě...
- V: A mohla byste i říct, že i ten tatínek měl trošku narušené ty jídelní postoje?
I: .. to asi ne, protože u něj to nikdy nepřesáhlo ty meze, ale mamka jo.
- V: Takže mamka taky trpěla poruchou příjmu potravy?
I: No, mamka to nikdy jako nějak nepřiznala, ale já vím, že zvracela... a pamatuju si to jako dítě.
- V: Jo, takže už před těmi dvanácti lety jako víte už...?
I: Jo, právě, že jo. A podle mě i babička. U nás se to tak nějak táhne.
- V: A to vám říkala maminka o té babičce nebo to vám říkala přímo babička?
I: Já to vím. Jsem to nějak registrovala v dětství, že to asi není tam úplně normální. A teď mamka třeba, to pořád nemá vyřešený, sice nezvrací, ale jí zase jako tak strašně málo třeba celý den a pak se přejí večer a pak zase nejí.. je to těžký, no, je to těžký i pro mě udržet si ten svůj režim, když koukám na tu mámu, jak sní půlku housky, ani ne, a já tam mám ty dvě a vím, že je mám sníst.
- V: A maminka trvá na tom, abyste je snědla nebo jak...?
I: U nás je to takový volný.
- V: A vy máte asi nějaký jídelníček, a ten se teda snažíte dodržovat? A ta máma asi na to nemá moc vliv, v tom pozitivním..?
I: Ne, to je moje vůle prostě... To, mamka spíš to trochu ovlivňuje negativně, aniž si to asi uvědomuje. Jenže, když jsem s přítelem, tak se najím spíš úplně, jak mám, než když jsem s tou mámou, no.
- V: Takže s maminkou byste charakterizovala ten vztah jako dobrý... nebo víc než dobrý?
I: No, ale je tady ten problém...

V: Jste říkala, že je to taková kamarádka, že jste se jí hodně svěřovala...

I: Mmm, hodně.

V: A máte pocit pochopení z její strany?

I: Mmmm.

V: Dokázala vás vždycky vyslechnout, našla si na vás čas vždycky?

I: Jo, vždycky.

V: A tatínek?

I: Tatínka tohleto nezajímalo, tatínka zajímal spíš ten výkon, no.

V: Takže jemu jste neměla ani důvod se svěřovat?

I: Ne.

V: A způsob komunikace mezi maminkou a vámi byl taky bezproblémový?

I: Jo. Až na nějaký to období krátký, tak jo... právě, když tady to začínalo...

V: Jak je to ve vaší rodině, co se týká vzájemné tolerance?

I: Já myslím, že jsou ke mě oba rodiče... no mamka tolerantní, táta zas až tolik ne... No, a oni dva k sobě, jo. Ale pak se to někdy vyhrotí a je z toho hádka, no.

V: To hlavně kvůli tomu tatínkovi, že jo... někdy, že vybuchne nebo něco se mu nelíbí?

I: Mmm. Jo, ale zase si myslím, že mi moji rodiče vlastně povolovali hodně věcí, i to co nemuseli.. tak jako stranili a.. a byl tam velkej důraz na tu školu teda, v podstatě to bylo tak, že já jsem doma nemusela dělat nic a hlavně, abych se učila, učila.. A já jsem se samozřejmě nemohla pořádně učit, takže jsem řešila postavu, postavu a ve zbytku jsem se učila, no.

V: Takže porozumění od maminky se vám dostalo, porozumění od tatínka to už bylo trochu horší, co?

I: No, to moc ne.

V: A co se týká sounáležitosti?

I: Já a máma a táta někde pryč.

V: Takže s mámou jste tvořily tým a táta se od vás tak izoloval...?

I: Jo.

V: A se svobodným vyjadřováním jste doma neměla problém? Nebála jste se tam něco říct, vyslovit svoje přání, něco...?

I: Před tátou doteď některé věci neříkám... že tam mám takovej blok a že se jako bojím, abych mu nepřipadala hloupá.. nebo aby se nerozčílil. S mamkou tam takový problém určitě nebyl.

V: Takže od maminky schopnost naslouchání byla, od tatínka horší...

I: Mmmm.

- V: Takže o přísném režimu se u vás hovořit nedá, tam byl spíš ten chaotický režim. A jak je to se schopností řešit problémy u vás doma?
- I: Táta jako pštros, strčit hlavu do písku, schovat se, utéct a mamka nejdřív nešťastná, ale nakonec všechno vyřeší.
- V: A styl výchovy je u vás demokratický? Co mi z toho vyplývá, tak bych tam neviděla moc tu autoritativitu...
- I: Mmmm. Ta autorita tam byla.. jako nebyla udržovaná třeba od toho táty, to spíš, že já jsem si to nějak vytvořila k němu... že on je někde nahoře a já k němu vzhlížím.
- V: Takže jste si ho i nějak idealizovala, byl to pro vás vzor?
- I: No, je to vzor.. asi i tím, že s náma právě nebyl, protože tu mámu jsem viděla i v situacích, kdy se nezachovala úplně dobře, podle mě, a ten táta byl pro mě tak vzácněj, že jsem ho spíš obdivovala... byla jsem k němu dost nekritická, no.. teď už to tak úplně není. Teď naopak samozřejmě hodnotím strašně pozitivně tu mámu a obdivuju ji, že to vůbec vydržela.
- V: A tu maminku byste jak charakterizovala?
- I: Obětavá.. taková právě, že ten problém.. teda... že s leccím si poradí, vlastně se vším... no, hodně se soustředila teda na mě, podle mě dost popřela některý věci v sobě nebo takhle... třeba i nechápu, že nemá toho partnera...
- V: Takže raději některé svoje potřeby odsunula... třeba i co se týká práce?
- I: Tak, ona teda učí, takže tu práci teda plní, jak má. Tomu se věnuje.
- V: A v čem vidíte, že si odřekla něco...?
- I: Nějaké svoje koníčky, přátele... Práce.. ne, že by šla nějak po kariéře, to ne. Zkrátka dělá si přípravy a tak...
- V: Učí na základní škole?
- I: Na střední, na gymplu.
- V: A u vás doma bylo víc kritiky nebo víc chvály? Jak byste to zhodnotila?
- I: No, chvála asi byla, ale já jsem ji moc neslyšela, já... podle mě je to hodně ve mně, no, že jsem neuměla ocenit sebe a připadala jsem si pořád nedokonalá... takže oni mě chválili, ale neslyšela jsem to... A kritika ani moc ne, jako že by byla přímo vyslovená.. spíš takový, že se ten rodič nějak zatvářil a já jsem to z toho vycítila, no...a asi jsem vůči tomu všemu byla nějak extrémně senzitivní, že jsem si všechno tak jako připouštěla a brala... nějaký výrazně kritický prostředí to nebylo...
- V: Jste říkala, že ta maminka držela nějaké diety nebo jenom skoro nejedla?
- I: Taky. I diety, i nejedla a pak se přejedla, taky jednu dobu zvracela, takže všechno...
- V: A jak se u vás vařilo? Zdravě nebo...?
- I: Tak od té doby, co jsem začala mít problémy s jídlem , tak jako zdravě a hlavně tak, abych teda něco snědla...a do té doby taky spíš zdravě...když jsem byla jako dítě, tak se to neřešilo.. až tolik jakoby...

- V: Jste vegetariáni nebo tatínek je vegetarián?
I: Táta měl takový období, že byl vegetarián.. nebo téměř a já jsem nejedla maso dlouho, no.. ale vím, že to souviselo s tou poruchou, takže teď se ho snažím jíst...
- V: A maminka je hubená?
I: Ona je normální. Někdy měla lehce nadváhu spíš.
- V: A je nespokojená s postavou nebo byla nespokojená, vyjadřovala to i tak otevřeně před vámi?
I: Mmmm, jo.
- V: Takže ten zájem o postavu a vzhled je tam nadměrný? Jak byste to hodnotila?
I: Mmmm, z té strany mamka a taky babička... tak už jako malá, vím, že se u nás doma řešilo, kdo má zhubnout a kdo drží jakou dietu nebo má jakou dietu držet...
- V: A babička ta jí jak?
I: No, babička taky tak divně. Já si fakt myslím, že je to asi fakt bulimička. U mamky to bylo takový nějaký období, ale u babičky je to takový divný. Ona jí někdy normálně a pak, já nevím, my tam někdy přijedeme a ona sní půl kila cukroví... podle mě to v sobě prostě nemůže nechat, protože jinak by vypadala jinak než vypadá. Babička je štíhlá.
- V: A babičce je kolik let?
I: 65 už. Ale je to taková paní, co právě strašně dbá na vzhled, taková dáma. Babička, je to u nás v rodině takovej skrytej element, že docela dost někdy s něčím pohne nebo vytvoří koalici, teď momentálně s tátou a pak se semknou proti nám s mámou, i když je to mámy maminka. Tak i tím, že je táta starší, oni jsou si věkově dost blízko, tátovi je 61, babičce 65.
- V: A proč tu koalici proti mamce vytvoří? Se nějak názorově neshodnou?
I: Jo, ale není to.. nejsou to stálý týmy, prostě se vždycky spojí někdo proti někomu.
- V: A babičku vídáváte často?
I: Jednou za týden, za 14 dní. No, o tom víkendů, když tam přijedeme na návštěvu. A babička je zastáncem toho, že žádný problém nemám, nikdy jsem neměla a že kdybych si troufla nějaké mít, tak ho ze mě vymlátit. A pak v tom právě někdy podpoří toho tátu, kterej... už tak není právě chápavej.
- V: Deprese se u vás vyskytly doma?
I: Ne.
- V: Obezita taky ne?
I: Ne, možná nadváha u mámy nebo babičky, ale to jen v určitým období... Třeba právě, když byl problém s tátou, tak se třeba přejídala a tak. Už to tenkrát vypadalo... že mamka se chtěla rozvést.
- V: A závislost na alkoholu?
I: Ne, ale táta jako tak pije, ale závislost to není. On je takovej, že chodí na ochutnávky. Není to tak, že by pil z nějakého emočního důvodu, závislost to není.

V: A jiné návykové látky?

I: Ne.

V: Nějaká nemoc v rodině se vyskytla?

I: Tak já jsem měla... vlastně s tím spojuju teda i ten začátek té nemoci. Já jsem měla nádor na noze a když jsem nastupovala na gympl.. právě tadyhle v tom věku kolem těch dvanácti, třinácti, tak jsem jakoby vůbec nenastoupila s tou novou třídou a byla jsem v nemocnici a pak jsem tam přišla až po třech měsících a vím, že mě tenkrát ti spolužáci nebrali a že jsem si v tom asi našla i únik...

V: V tom jídle?

I: Mmm...

V: Takže tam nebyla jenom ta snaha zhubnout, ale i nějaké ty sociální vlivy?

I: Jo... že jsem.. jednak jsem chtěla bejt v něčem nejlepší, jednak jsem chtěla asi zaujmout, možná jsem se i v tom chtěla ztratit... že jako to přijetí do té školy nebylo úplně nejlepší, no.

V: A od těch spolužáků neprobíhalo tam nějaké otevřené nepřátelství nebo dokonce šikana?

I: Náznak šikany.. ne, nic co by bylo dlouhodobějšího. A teda už předtím na těch mažoretkách jsem říkala, že jsem tam chodila, tak to vím, že tam dvakrát musela zasáhnout mamka...že prostě mě ty holky tam utlačovaly... já už přesně nevím, čeho se to týkalo... a .. to taky jsem.. já jsem prostě nebyla průbojná, abych se sama nějak ubránila.

V: A ty holky byly na vás zlé nebo jak se k vám chovaly?

I: ... jo... bylo tam pár takovejch momentů, no, ale zase jako nebylo to asi nic hroznýho, já jsem to prostě strašně si vztahovala...

V: Dělal vám nějaké naschvály třeba?

I: No, tak někdo mě někde strčil, no, ale šikana v pravém smyslu slova to nebyla, to ne. Taky si myslím, že se s tím setká kdekdo, ale já jsem se tím potom zabývala a brala jsem si to strašně osobně. Nedokázala jsem se s tím srovnat.

V: Pak se to nějak změnilo?

I: ...pak jsem se izolovala do toho svýho světa hubnutí a tak... a.. jo na vyšším gymplu už to bylo docela dobrý..

V: Takže tam jste měla i nějakou kamarádku?

I: Mmm..jo. A předtím, předtím jsem jako měla vždycky kamarádku jednu.. a taky.. pak to nějak skončilo..asi dvě takový kamarádství. Víam, že jsem to hodně těžce nesla... Na vyšším stupni gymplu už jsem v tom kolektivu nějak byla... to nebylo vybrat si jednoho člověka a.. tvořit jenom tu dvojici. Už jsem se dokázala normálně zapojit.

V: Jak změnila vaši rodinu vaše nemoc?

I: ...Nevím jestli ji změnila.. možná, že se o mě víc bojí, možná, že si uvědomili, že to není úplně standardní a úplně dobrej model co je u nás doma... no, bylo tam docela dost hádek.. a tak.. snad si mamka alespoň, nebo možná i táta trochu uvědomily že teda nejde jenom o tu školu, výkon, ale že jsou tam i ty emoce, pocity.. že je to docela důležitý.

- V: A měli zájem, nebo se zajímali o tu nemoc? Sháněli si nějaké informace o ní?
- I: Mamka si určitě něco hledala na internetu, táta z toho profesního hlediska o tom asi něco ví, ale třeba na stacionáři jsou ty skupiny s panem doktorem Krchem a oběma jsem jim říkala, jestli by přišli...a ne. Táta teda chtěl, i když v pozadí asi bylo, že si tam popovídá na odborné úrovni, ale chtěl, a mamka si myslím, že se i bála, což ale může bejt i v souvislosti s tím, že sama nemá to jídlo vyřešený.. já bych na jejím místě asi taky nechtěla jít. Takže asi ne úplně nezám, takže jako...
- V: Se zeptám, když jste držela ty diety, maminka vás v tom nějak podporovala, nebo...?
- I: Ne, mamka vůbec..
- V: Mamka ne..
- I: Ten táta to...
- V: Takže maminka držela dietu, ale vás spíš od ní odrazovala...?
- I: Jo, spíš jako s tím, že to nemám zapotřebí, maximálně jíst zdravěji, ale ne držet dietu..
- V: A to že má maminka ty problémy, to jste si spolu jako povídaly, nebo jste to jenom poznala?
- I: No, jenom poznala, a když jsem teda po mámě vymáhala nějaký to doznání, že jako je to pravda, že ona má taky trochu nesrovnaný to jídlo, tak řekla: ano, ale já jsem měla problémy se žlučníkem, s tátou a tak...ale v podstatě to přiznala.
- V: Takže to zvracení u ní je taky vyvolané, není to jako že by se jí udělalo od toho žlučníku zle?
- I: Tak ona tvrdí že to bylo se žlučníkem.. ale já si myslím, že to bylo...
- V: A u té maminky to i dál jako pokračuje? Tady ty problémy..
- I: Ne v takové míře jako, když jsem byla malá...
- V: Ale pořád jí tak nějak.. ty porce nejsou asi takové..?
- I: No, nevyváženě, no..prostě...
- V: Nepravidelnost...
- I: ...většinou...Většinou dne buď nejí, nebo jí málo, pak večer se přejí, nebo sní nějakou sladkost a tak. Ale jsem i k té mámě byla docela přehnaně kritická, tak v tom období, kdy to začínalo u mě, vím že jsem začínala hlídat i mámu a třeba jí zavírat do kuchyně a tak.
- V: Vy jste jí zamkla v kuchyni?
- I: No...aby si jako nemohla nic vzít... že jsem to nějak.. pak vztáhla i na ní jakoby...
- V: Jako, aby si nemohla vzít.. jako co?
- I: Aby prostě nemohla jíst, aby byla štíhlá, aby hubla...
- V: Takže jste ji nezavírala v kuchyni, v kuchyni tam měla přece k dispozici...
- I: No, já jsem ji zavírala, aby nemohla do té kuchyně..
- V: Tak, a vy jste..a jo. Protože jsem to pochopila jako, že jste ji zavírala v kuchyni, takže jste ji zavírala někam, aby nemohla do kuchyně.
- I: Jo jo.

V: To maminka asi nebyla moc ráda.

I: Ne...to už byla ta patologie v tom mém chování.

V: Takže na tom chodu rodiny se nezměnilo nic, fungovala pořád tak dál, jak fungovala? Když vezmu to před těmi dvanácti...potom?

I: Možná malý semknutí, ale... jinak stejný.

V: A ta maminka asi...ta asi ví o co jde, myslím ohledně té nemoci, a ten tatínek ví co se ve vás jakoby odehrává, jak to prožívá ta osoba co má poruchu příjmu potravy? Že to není opravdu jenom o tom jídle? To ví?

I: Podle mě ne. Ne. On jak se schovává před těmi problémy, tak nepřipouští, že by mohl být nějaký problém. Tak jako si myslí, že se mi prostě začalo chtít hubnout a.. a přestat jíst, ale..

V: A povídali jste si o tom někdy? S tatínkem..

I: Ne. To jenom, když někdy když ty emoce tak přebujely.. tak jsme se pohádali, zvýšil se hlas, ale..

V: To jako třeba, když jste odmítala něco jíst? Nebo.. tak to vzniklo?

I: Jo, ale s nějakým porozuměním jsem se určitě nesetkala tam, to ne.

V: Ale maminka, ta vám tady v tom rozuměla?

I: ..no, asi víc než táta..

V: Jak jste se cítila v té rodině? V atmosféře rodiny?

I: Tím, že jsem neznala nic jinýho, tak jsem neřešila jako..

V: A cítila ses tam jako dobře? Byla jste tam šťastná, když jste byla doma?

I: Jako dítě jsem byla šťastná, a pak jsem tak šťastna nebyla, no.

V: A to jen díky té nemocí, jinak ale domů jste chodila ráda, tam jste se cítila dobře...?

I: Jo...

V: A co byste změnila na své rodině, kdyby jste mohla změnit? Kdyby jste měla nějaký kouzelný proutek..

I: Tak bych samozřejmě chtěla, aby rodiče spolu vycházeli, aby měli úplně normální vztah a aby spolu žili, i sexuálně, aby si rozuměli, aby prostě ty role byly jasně daný – oni jsou rodiče, jsou spolu a já jsem dítě a nejsem rodič..nejsem nebo tenkrát jsem nebyla dospělá.

V: A ve vztahu k vám nějakou změnu?

I: Víc toho porozumění a menší tlak na výkon. A oni jsou někdy taky takový úzkostný, že když to nebude teď, tak to nebude nikdy a tak podobně, což není pravda... to mi teď pomáhá ten přítel, on je takovej pohodář, a přitom má normálně vysokou školu, normálně chodí do práce a jakože se ty věci dají dělat i jinak, prostě s menším stresem... což mám pocit že on mě naučil se vůbec ze života radovat. Předtím jsem se pořád snažila s vypětím všech sil a pořád jsem nebyla spokojená.. vlastně cokoli se mi povedlo tak jsem řekla: jo dobrý, splnila jsem to, nijak jinak to dopadnou jakoby nemohlo, že jsem si prostě nepovolila, abych nedostala jedničku, nebo takhle, a teď mám před sebou dalších pět věcí co musím zase splnit. Ale neměla jsem z ničeho radost, to byla jenom povinnost. Což má

svým způsobem i máma, která si žádné koníčky taky jako nepěstuje. Táta jo, ten si najde čas na svoji četbu, na svoje kolo, na svoje lyže a tak...

V: Pamatujete si na nějaké momenty z dětství, které vás nějak hodně ovlivnily a dosud máte tu vzpomínku?

I: Tak pamatuju si že, nevím jestli to byla máma nebo babička... když mi bylo nějakých osm, devět, tak že mě sprchovaly a že mi tenkrát jedna z nich řekla, že bych měla začít sportovat..

V: A vy jste si myslela že to je.. no.. jsem asi tlustá?

I: Jsem strašně tlustá, je to hrozný problém, takže.. se sebou musím začít něco dělat.

V: A kolik vám bylo let?

I: Devět.

V: A nějak jste si to potom nesla sebou, jako jste si na to vždycky vzpomněla?

I: Asi ano, bohužel. A pak si taky pamatuju z těch mažoretek, že jsem se vnímala jako tlustá...že jsem se pořád srovnávala s těma nejhubenějšíma holkama tam.

V: A vy jste určitě nějaký sport dělala, ne?

I: Jo, já jsem sportovala.

V: Tak jak došly k tomuto názoru, že by jste měla víc sportovat?

I: ...Nevím.. nevím, proč mi to tenkrát jedna z nich řekla.. Já jsem opravdu nebyla obézní.

V: Kolik jste vážila...v té době?

I: No, než to začalo...asi 48 kilo asi na metr šedesát.

V: To je úplně...to jste byla štíhlá, že jo?

I: No...jestli předtím trošku víc, ale to je takový to normální, že ty holky vytahujou.. já si myslím, že jsem si i snížila vejšku tím, že jsem nejedla v tom věku..

V: A cítila jste, že vás ty holky v té partě, nebo v těch mažoretkách nepřijímají... že kdybyste jako zhubla, že vás přijmou líp?

I: Já jsem si to myslela, no určitě..

V: Ale pravda to nebyla?

I: Tak já jsem to.. no.. ne asi to...

V: V té době to pro vás pravda byla, ale jako..?

I: No, já jsem si to myslela, ale objektivně asi ne, objektivně jsem byla prostě introvertní a .. do toho kolektivu jsem se sama neměla...a moc jsem v tom neuměla jako chodit, takže ten problém byl asi jinde. A to druhý bylo, že tý škole jsem byla dobrá a myslím si, že i to tam stavělo nějakou bariéru.

V: Jako...ve vztahu k těm spolužákům?

I: K těm spolužákům, samozřejmě..

V: Protože ono kolikrát ten kdo má jako výborné známky, že jo – ty šprte a tak podobně..

I: Právě, no, to je přesně ono.

- V: Ale byly tam jenom ty slovní..urážky ne, ale ty komentáře, ale nic jako že by tam..?
I: Ne, žádný proces šikany nebyl..
- V: A ještě nějaký ten moment z dětství? Nebo toto byl takový nejvýraznější?
I: No, pak si pamatuju začátek tý nemoci, jak jsem říkala, na tom školním výletě.. Že jsem si i jako řekla, že teď najedu na tu správnou cestu a budu šťastná, krásná a úspěšná.
- V: Takže to přišlo tak nějak ze dne na den?
I: No, opravdu jo. Samozřejmě tím, že jsem se dokázala omezit v tom, co.. v tom jídle a všichni ostatní museli jíst, tak jsem si připadala jako skvěle, no.
- V: A když si vzpomenete na to své pubertální období, tam to probíhalo nějak dramaticky, nebo..jak jste tam prožívala tady tuhle dobu?
I: Tam vím, že jsem.. už tenkrát strašně těžce nesla tu menstruaci.. jsem jako nechtěla menstruuovat. Jsem to brala jako strašně obtěžující.
- V: A to byla už v době když jste už menstruuovala, nebo jste o tom věděla a nechtěla jste, nebo už jako..?
I: Když jsem začala, což u mě bylo asi ve čtrnácti, takže to bylo trošku dýl asi.. protože jsem předtím byla vyhublá.
- V: A proč si myslíte takhle jako.. když to vezmu psychologicky, co tam bylo jako, strach z čeho? Jako z té krve, nebo z toho že...?
I: Z toho, že mám být jako dospělá, že nemám být dítě. Z toho že...bylo to pro mě omezující... se s tím doteď tak nějak rovnám, no... No, asi to omezení, možná i trochu to, že se nevyrovnám chlapům.
- V: Chtěla jste být, nebo když si takhle říkáte, radši jsem měla být kluk? Říkate si to?
I: Ne, to ne.
- V: Jste ráda že jste žena?
I: Jo.
- V: A zas úplně tak ne... co? Něco si úplně se vším všudy jako žena ne, že jo? Pořád je tam něco..
I: No, s něčím jsem se neporovnala, ale ne, že bych nechtěla být žena. Já bych chtěla být nadžena asi...(smích)... Taková jako stoprocentně výkonná pořád...
- V: A tady tyhle požadavky na výkon sama u sebe jste z nich nijak neslevovala, když víte, že vám to jako nedělá dobře?
I: Jo, teď jsem z nich slevila. No, teď jako s tou školou, mám rozloženej ročník, kvůli tomu, že jsem byla na stacionáři, že jo... takže tenhle rok mám vlastně takovej rozhodovací, a spíš jako se srovnat... Slevila jsem částečně, no. Ono je těžký slevit, když ty rodiče nechtějí slevit. On táta si nedokáže představit, že bych studovala něco jinýho než medicínu, což je jedna z nejnáročnějších škol a potom i to povolání je prostě hrozně náročný.
- V: A vy kdyby jste mohla tak jakou školu by jste si vybrala?
I: Já jsem se v tom tátovi hodně viděla, takže jsem byla přesvědčená, že to musí být medicína strašně dlouho, tím pádem jsem se tím směrem profilovala. A dokážu si

představit že bych dělala nějaký jazyky, češtinu.. zase ne učit, takže je to všechno takový jako když si pak to dám na ty váhy, tak prostě vím, že mám nejvíc znalostí v tý medicíně, nebo biologii, chemii, že to má dobrý uplatnění, že to je takový docela považovaný povolání, ale je to strašně náročný, no. Nemám nějakého úplně rovnocenného protikandidáta... I když, teď s tím bojuju, půjdu na přijímačky a uvidím, jak to dopadne.

V: A to jsou přijímačky na co, když už teď vlastně studujete, vy jste říkala prvním rokem, to je nějaká specializace?

I: No, já mám teda všeobecnou medicínu, teď, v Praze, a teď mám podaný zuby, další všeobecnou medicínu, fyzioterapii i pajdu, takže pedagogickou – angličtinu, češtinu. No nevím, jsem z toho teď trochu rozpačitá. Chtěla jsem to strašně mít vyřešený co nejrychleji, teď jsem prostě zvolnila, říkám si že se to trochu i nějak samo vytříbí... že to nemusím mít rozhodnutý teď a tady.. a držet se toho a nebýt schopná od toho ustoupit jako že.... předtím jsem takhle měla všechny věci...

V: Takže, kdyby jste se měla zhodnotit, tak jste taková perfekcionalistka?

I: Jo, určitě. A já jsem se i chtěla jako zničit, tak nějak tou prací a tak... Říkala jsem si, že mě to bude tak strašně naplňovat, že nebudu potřebovat žádný jinej život, což je zase paralela s tím tátou asi. No, teď už to takhle nechci. Zaplat'pánbu mám normálního přítele a fakt si myslím, že mi docela hodně věcí ukázal, v tom životě, že se vůbec dají dělat jinak... nebo vnímat jinak.

V: Takže ty modely od těch rodičů, co jste převzala, tak ty byly právě takový, že ten otec to řešil takovým svérázným způsobem jako.. jako že to teda neřešil vůbec...A mrzelo vás že třeba nemáte sourozence? Chtěla jste?

I: Chtěla, no. Ale vzhledem k tátovu věku i vzhledem k situaci... se to nějak nepotýkalo s úspěchem, ty moje žádosti...(smích)...Možná bych...asi by mi to určitě prospělo, byla bych taková ostřílenější... a nebyla by ta pozornost jenom na mě soustředěná.

V: Myslíš, že ještě nebylo něco řečeného? Něco na doplnění?

I: Asi už bylo... téměř všechno. No... já bych to shrnula, že to určitě není jen o jídle, no... že je tam strašně, strašně moc věcí a to pozadí je takový široký. Asi to má každej trochu v jiným sledu, ale některý ty rysy tam jsou zřejmě shodný. Nevím...

V: Třeba konkrétně, to bys.. to bych mohla i odhadnout odpověď, na té mamince byste něco změnila, kdybyste mohla?

I: Asi aby měla radši sebe a víc si dopřála, tak pro sebe. Třeba nějakej ten volnej čas, aby do sebe víc investovala, znalosti.. nejen znalosti, prostě investovala...

V: Máte pocit, že taky se nedokáže jako přijmout, samu sebe?

I: Ona se asi přijala, jo, ale přijde mi to škoda, že zkrátka se o některý věci připravuje, no.. O ty styky s těmi přáteli a tak...

V: Takže je v podstatě v takové izolaci.. vám přijde?

I: Teď už ne tolik. Když jsem byla malá tak hodně. Teď je to zřejmě dobře i pro mě i pro ní, že jsem pryč, no... že jako nemá pocit, že musí tam bejt pro mě dvacet čtyři hodin denně a.. tak bych ji přála, aby měla bohatší ten soukromý život.. snad bych ji přála i nějaký partnerství...

V: Máte pocit, že není takhle šťastná?

I: Nemá to takový, jaký by si to bejvala představovala, no... Není nešťastná, je zvyklá na tenhle model, takže je v něm asi relativně spokojená, no, ale.. určitě by to mohlo bejt jiný.. a dost jiný.

V: Na tom tatínkovi... byste změnila co?

I: No.. já bych... mohl by bejt trpělivější, ale já bych na něm vlastně neměnila nic, ale.. je podle mě člověk, co by neměl mít rodinu, no. On je takovej bohém, co si žije v jiným světě, asi by se býval hodil na nějakou vědeckou kariéru... kdyby se nechytil fary, kostela, tak... On vlastně i utekl... něco začínal.. ve Vídni a pak se na tu faru vrátil, protože se asi bál, že by mu utekla...(smích)...

V: A ten stacionář vám teda nejvíc jakoby pomohl, prospěl?

I: Určitě jo. Já jsem předtím vůbec nevěděla.. teda věděla jsem, že je něco špatně, ale do poslední chvíle jsem si nebyla jistá tím, že to je opravdu špatně, že je to velkej problém a hlavně jsem nevěděla, kde začít, jak začít to řešit. Já jsem měla strašnej strach začít jíst normálně, myslela jsem si, že budu strašně tlustá, když budu jíst normálně, budu přibírat... Strašně jsem se toho bála. Pak jsem nevěděla kde a jak začít, a ten stacionář mi pomohl v tom, že jsem se trošku zastavila, zklidnila, některý věci si uvědomila. Fakt nejde jenom o to bejt strašně úspěšnej, spíš jde o to být taky šťastnej... a nebo se cejtít nějak spokojeně. Jo, mě to fakt pomohlo. A i když jsem se snažila sama začít, tak jsem to vzdala, a tady mi to zabránilo to vzdát a ty autority tam mi dávali ten pocit, že to dělám správně.

V: A těch šest let co uplynulo od začátku nemoci až po ten stacionář, to jste neměla jako.. jste si neřekla, že by jste měla vyhledat nějakou tu pomoc..?

I: No, já jsem si to říkala, párkrát jsem brečela a říkala jsem to rodičům, ale ono to vždycky nějak vyšumělo, prostě, že jsem asi nevypadala tak, jakože fakt potřebuju pomoc. Plnila jsem si ty školní povinnosti.. sice jsem byla permanentně nešťastná, ale.. jako chtěla jsem pořád k nějakýmu psychologovi, to jsem říkala mámě, jenže máma zase tomu nevěří, táta tomu taky nevěří...

V: Jako že by vám pomohl?

I: No, no, no..

V: Jakože...tudy cesta nevede.

I: No, takže to bylo takový těžký, jako si proti nim něco prosadit, oni jsou oba dva takový osobnosti, no dost, no.

V: No a co teda jako si mysleli, že vám pomůže? Jako že zase..

I: Že nemám problém. Oni si to..

V: ...oni si to nedokázali..jako..oni si to pořád nedovedli připustit, že máte problém, jo?

I: Jo. Oni si furt říkali, že si to tak nějak vymejšlím, případně, že si chci ulevit od nějakých školních povinností... nedokázali se do toho vůbec vcítit, no, ten táta... A jako, tadyhle ještě právě babička zase působila na tátu, hlavně ať mě na ten stacionář nepouští, že mi to vůbec nemůže pomoci, a tak podobně, no.

V: To se divím tady těm názorům, jakože..

I: Protože nemám problém, říkali.. prostě. Babička říkala zmlátit a...

- V: A s babičkou jste o tom nějak mluvila, o těch problémech?
- I: Babička.. babička je nepřístupná tomu.. cokoliv řešit. Právě ten problém připustit... Tam to asi ani zkoušet nebudu, protože babičku prostě znám a... A teď nějak už vím, že nemůžu být až pod takovým vlivem, ať už rodičů, nebo prarodičů... protože už je mi dost na to, abych si některý věci udělala po svém a taky za ně nesla zodpovědnost, ale prostě, abych se rozhodla sama... Stejně tak, jako to bude teďka s tou školou, no...
- V: A na ten denní stacionář vás co jakoby dovedlo? Jako...
- I: Já sem nejdřív byla v Anabell.. no, tam sem teda šla nějak jako sama, ty rodiče nic...
- V: To byly ty skupinové terapie, nebo jste jenom navštívila jenom tak v zájmu?
- I: Ne, jenom jsem tam přišla.. no, jak je tam nějaká ta pomoc, já nevím.. prostě taková konzultace řeknu.
- V: To vám bylo osmnáct, nebo už devatenáct?
- I: Devatenáct, to bylo o letních prázdninách, pak sem byla asi dva měsíce ve škole a pak jsem v listopadu nastoupila na stacionář.
- V: A oni vám to tam jakoby doporučili?
- I: No, oni mě tam něco říkali.. a já jsem teda přišla domů, ty problémy trvaly dál, a spíš už tam bylo to uvědomění si, že teda ten problém tam je, že to není, že neexistuje, pak jsem tam šla ještě nějak jednou a ještě v souvislosti s tou školou se to vyhrtilo, že já jsem jela nějak jednou vlakem v noci, prostě strašně jsem brečela, že to nezvládám a tak... A potom poslední teda byl kupodivu ten táta, kterej kontaktoval nějakýho pána ve všeobecný fakultní nemocnici, co se teda specializoval na PPP, ale u dětí, dorostenců.. a já sem teda k němu přišla, a on mi doporučil ten stacionář s tím, že jako k němu už jakoby nějak věkově nespádám, ale teda řek mi jakože asi problém je a že bych ho měla řešit.. a i zavolal na ten stacionář, že mě tam vzali nějak dřív, trochu.. no a tam jsem pak nastoupila, no. Bála sem se a.. fakt toho nelituju, protože pro mě je to strašný zvýšení kvality života.
- V: A budete chodit ještě na nějaké ty doléčovací skupiny?
- I: Já budu teď chodit k paní doktorce.....* a ty doléčovací bych měla taky, jenže mě se to tam nějak kryje se školou, takže podle toho, kdy budou, no. Jako já bych na ně strašně ráda, ale... není to úplně jednoduchý, no.
- V: A k té paní doktorce.....*, to byste chodila jako asi tak jednou týdně? Asi jo, že jo..
- I: Jednou za čtrnáct dní je to tak nějak.. teď bych tam měla jít poprvé v pátek..jako asi psychoterapie, no nějaká..
- V: Nějaké léky jste někdy brala?
- I: Nebrala, ne ne.
- V: Ještě se zeptám na jednu věc, to je občas častý.. sebepoškozování.. s tím jste se.. nesetkala a u sebe?
- I: Jo, já jsem.. měla jsem tu chuť, jo, ale nikdy jsem si neublížila nějak výraznějš, ale jako sem si ryla tak nějak do ruky hvězdičku, ale já jsem zase vždycky byla moc citlivá na to,

---

* Příjmení lékařky bylo vynecháno.

aby to vypadalo esteticky, jako že jsem se nechtěla poškodit... Takže spíš jsem měla tendenci zničit se sportem, no, ale takhle ne.

Děkuji za rozhovor.